

อิทธิพลเชิงสาเหตุความร่วมมือของภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม
ที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการบริหารและจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาด
ของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง
จังหวัดลำพูน

ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการบริหารสาธารณะ
มหาวิทยาลัยแม่โจ้
พ.ศ. 2568

อิทธิพลเชิงสาเหตุความร่วมมือของภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม
ที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการบริหารและจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของ
ของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง
จังหวัดลำพูน

ภูติศกรณ์ มูลป่า

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของความสมบูรณ์ของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการบริหารสาธารณะ
สำนักบริหารและพัฒนาวิชาการ มหาวิทยาลัยแม่โจ้
พ.ศ. 2568

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยแม่โจ้

อิทธิพลเชิงสาเหตุความร่วมมือของภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม
ที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการบริหารและจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของ
ของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง
จังหวัดลำพูน

ภูติศกรณ์ มูลป่า

วิทยานิพนธ์นี้ได้รับการพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของความสมบูรณ์ของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการบริหารสาธารณะ

พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุริยจรัส เตชะตันมินสกุล)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธรรมพร ตันตรา)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สถาพร แสงสุโพธิ์)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

ประธานอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธรรมพร ตันตรา)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

สำนักบริหารและพัฒนาวิชาการรับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์ ดร.ชัยยศ สัมฤทธิ์สกุล)

รองอธิการบดี

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

ชื่อเรื่อง	อิทธิพลเชิงสาเหตุความร่วมมือของภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการบริหารและการจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของ ของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอลำพูน จังหวัดลำพูน
ชื่อผู้เขียน	นายภูติศกรณ์ มูลป่า
ชื่อปริญญา	รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารสาธารณะ
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุริยจรัส เตชะตันมินสกุล

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์อิทธิพลเชิงสาเหตุของความร่วมมือระหว่าง ภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคมที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพของการบริหารจัดการภัยพิบัติ จากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ในอำเภอลำพูน โดยใช้ ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ สัมภาษณ์ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยเจ้าหน้าที่รัฐ ผู้นำ ท้องถิ่น อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.) และประชาชนในพื้นที่ รวมทั้งสิ้น 186 คน ซึ่ง การวิจัยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย จากนั้นได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงพรรณนาและสถิติอนุมานเชิงสาเหตุและผล คือ การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยสำคัญของการสร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคมที่มีอิทธิพล ต่อประสิทธิภาพของการบริหารจัดการภัยพิบัติ ได้แก่ ได้แก่ 1) การเข้มงวดของอสม. ($\beta = 0.65, p < 0.05$), 2) การเข้มงวดของกำนัน/ผู้ใหญ่บ้าน ($\beta = 0.64, p < 0.05$), 3) การสื่อสาร รณรงค์ และ ประชาสัมพันธ์ ($\beta = 0.35, p < 0.05$), 4) การสนับสนุนจากภาครัฐ ($\beta = 0.29, p < 0.05$), 5) ความร่วมมือจากภาคเอกชน ($\beta = 0.15, p = 0.06$) และ 6) การเข้มงวดของเจ้าหน้าที่สาธารณสุข ($\beta = -0.37, p < 0.05$) โดยพบว่า ปัจจัยการเข้มงวดของอาสาสมัครสาธารณสุข (อสม.) มีอิทธิพล สูงสุด แสดงถึงบทบาทของภาคประชาชนที่มีความใกล้ชิดกับประชาชน สามารถกระตุ้นพฤติกรรม ของคนในชุมชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งมีความแตกต่างกับการเข้มงวดของเจ้าหน้าที่สาธารณสุข มี ค่าสัมประสิทธิ์เป็นลบ อาจสะท้อนถึงปัญหาในการสื่อสารหรือการควบคุมที่ไม่ตอบสนองต่อความ ต้องการในระดับชุมชนการเข้มงวดของเจ้าหน้าที่สาธารณสุขมีผลเชิงลบต่อประสิทธิภาพ ซึ่งอาจสะท้อน ถึงปัจจัยภายในองค์กรหรือข้อจำกัดของนโยบายที่เข้มงวดเกินไป

ดังนั้น รูปแบบของการจัดการภัยพิบัติที่มีประสิทธิภาพ คือ การสร้างความร่วมมือและการ มีส่วนร่วมภาคีสาธารณะ ภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาสังคม ทั้งนี้ เพื่อวางแผนการบูรณาการการ

ทำงานแก้ไขปัญหาาร่วมกัน โดยให้ความสำคัญกับประเด็น สำคัญ ได้แก่ 1) การเข้มงวดของอสม. 2) การเข้มงวดของกักกัน/ผู้ใหญ่บ้าน 3) การสื่อสาร รณรงค์ และประชาสัมพันธ์ 4) การสนับสนุนจากภาครัฐ 5) ความร่วมมือจากภาคเอกชน และ 6) การเข้มงวดของเจ้าหน้าที่สาธารณสุขแบบยึดหยุ่น

คำสำคัญ : ความร่วมมือภาคีสาธารณะ, ประสิทธิภาพในการจัดการภัยพิบัติ, เชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19)

Title	THE CAUSAL INFLUENCE OF THE COOPERATION BETWEEN THE PUBLIC, PRIVATE AND CIVIL SOCIETY SECTORS EFFECTING TO THE EFFECTIVENESS OF DISASTER ADMINISTRATION AND MANAGEMENT FROM THE CORONA VIRUS 2019 (COVID-19) PANDEMIC, PA SANG DISTRICT, LAMPHUN PROVINCE
Author	Mr. Pudisakorn Moonpa
Degree	Master of Public Administration in Public Administration
Advisory Committee Chairperson	Assistant Professor Dr. Suriyajaras Techatunminasakul

ABSTRACT

This survey study aimed to analyze the casual influence of the cooperation of the public sector, private sector and civil society sector on the effectiveness of disaster management and administration from the outbreak of COVID-19 in Pa Sang district, Lamphun province. The sample group consisted of government personnel, local leaders, village public health volunteers and local people – 186 persons altogether. A set of questionnaires was used for data collection and analyzed by using descriptive statistics/multiple regression.

Findings showed that key factors of the cooperation having influence on the effectiveness of disaster management were: 1) strictness of the Village public health volunteers ($\beta = 0.65$, $p < 0.05$); 2) strictness of village headmen ($\beta = 0.64$, $p < 0.05$); 3) communication, campaign and public relations ($\beta = 0.35$, $p < 0.05$); 4) support of the public sector ($\beta = 0.29$, $p < 0.05$); 5) coordination of the private sector ($\beta = 0.15$, $p = 0.06$); and 6) strictness of public health personnel ($\beta = -0.37$, $p < 0.05$). It was found that strictness of the village public health volunteers had the influence most. This implied roles of the civil sector having closeness to the people

that could stimulate behavior of people in the community effectively. This was different from strictness of the public health personnel having negative coefficient. It might reflect problems in communication or unresponsive control toward needs of the community. Strictness of the public health personnel had a negative effect on the effectiveness. This might reflect internal organizational factors or limitations of the very strict policy.

Therefore, the effective model of disaster management was coordination building and participation of the public sector, the private sector and the civil society. To prepare a plan for coordination building and participation of the said parties, it must put the importance on the following: 1) strictness of the village public health volunteers; 2) strictness of the village headmen; 3) communication, campaign and public relations; 4) support of the public sector; 5) coordination of the private sector; and 6) flexibility of the public health personnel.

Keywords : public sector cooperation, effectiveness in disaster management,
COVID-19

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาอย่างสูงจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุริยจรัส เตชะตัน มีนสกุล อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก ที่ให้โอกาสและกำลังใจ ที่ได้ให้คำปรึกษาชี้แนะ ตรวจสอบแก้ไขงานอย่างละเอียด ตลอดจนกรุณาให้คำแนะนำ คำปรึกษาจนงานวิจัยเสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธรรมพร ตันตรา อาจารย์ที่ปรึกษาที่ได้ให้คำปรึกษาชี้แนะ ตรวจสอบแก้ไขงานอย่างละเอียด และให้คำแนะนำเป็นอย่างดี ตลอดจนให้โอกาส

แก่ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สถาพร แสงสุโพธิ์ อาจารย์ที่ปรึกษา ที่คอยให้คำปรึกษา ตรวจสอบแก้ไขจุดบกพร่อง และกรุณาให้คำแนะนำชี้แนะแนวทางในการแก้ไขงานผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

บุคคลที่สำคัญยิ่งจากพื้นที่วิจัยครั้งนี้ คือนางสาวภัทราพร ลายจุด นายอำเภอป่าซาง และบุคลากรภาครัฐ ภาคเอกชน รวมถึงชาวอำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูนทุกท่าน ที่ให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูลในขณะที่ยุวิจัยเข้าพื้นที่เก็บแบบสอบถาม เพื่อรวบรวมข้อมูล และการให้ข้อมูลอันมีค่านี้ทำให้การศึกษาครั้งนี้สามารถดำเนินไปได้อย่างสมบูรณ์

ขอกราบขอบพระคุณบิดามารดาที่อบรมสั่งสอนให้ลูกเป็นคนดี มีคุณธรรม เป็นผู้อยู่รับใช้สังคมและประเทศชาติ

กราบขอบพระคุณคณาจารย์วิทยาลัยบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ ทุกท่าน ที่คอยชี้แนะ ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้อบรมสั่งสอนลูกศิษย์คนนี้ให้มีความรู้ความสามารถเพื่อพัฒนาตัวเองพัฒนาในหน้าที่การงาน พัฒนาสังคมและประเทศชาติต่อไป

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทุกท่านที่เป็นกำลังใจให้การช่วยเหลือสนับสนุนอำนวยความสะดวกด้านเอกสาร ชี้แนะให้ข้อมูลการเก็บแบบสอบถาม และข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้

ท้ายที่สุดนี้ขอขอบคุณผู้บริหารและเจ้าหน้าที่บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยแม่โจ้ ทุกท่านที่ได้ให้คำแนะนำชี้แนะตรวจเช็คเอกสารและอำนวยความสะดวกในการดำเนินงานด้านเอกสาร การศึกษานี้จะไม่สำเร็จได้หากปราศจากการสนับสนุนจากทุกท่าน

ภูติศกรณ์ มูลป่า

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ค
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ซ
สารบัญ.....	ซ
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญภาพ	ฉ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
คำถามการวิจัย	4
วัตถุประสงค์การวิจัย	5
สมมติฐานการวิจัย	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	7
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
บทที่ 2 แนวความคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	11
แนวคิดการบริหารปกครองสาธารณะ	11
บทบาทหน้าที่ของกำนันผู้ใหญ่บ้าน.....	15
แนวคิดเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของชุมชน.....	17
เชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19)	23
แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิผล	26
แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน	31

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	34
กรอบแนวคิดในการวิจัย	37
บทที่ 3 วิธีการวิจัย	38
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	38
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	40
การสร้างเครื่องมือในการวิจัย.....	42
การเก็บรวบรวมข้อมูล	44
การวิเคราะห์ข้อมูล	44
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	45
บทที่ 4 ผลการศึกษาวิจัย	48
ส่วนที่ 1 ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ ของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	48
ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยอิทธิพลเชิงสาเหตุความร่วมมือ ของภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม	51
ส่วนที่ 3 ประสิทธิภาพของการสร้างความร่วมมือ ภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ในการ บริหารจัดการภัยพิบัติของการระบาดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019	55
ส่วนที่ 4 ผลการวิเคราะห์อิทธิพลเชิงสาเหตุของการสร้างความร่วมมือภาครัฐ ภาคเอกชน และ ภาคประชาสังคม ต่อประสิทธิภาพในการบริหารจัดการภัยพิบัติ จากการแพร่ระบาดของ ของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน.....	58
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	60
สรุปผลการศึกษา	60
อภิปรายผล.....	62
ข้อเสนอแนะ	66
บรรณานุกรม.....	69
ภาคผนวก.....	73
ภาคผนวก ก แบบสอบถามที่ใช้ในงานวิจัย	74

ภาคผนวก ข ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ.....	82
ภาคผนวก ค ภาพประกอบการวิจัย.....	114
ประวัติผู้วิจัย.....	135

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 สรุปประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา	39
ตารางที่ 2 แสดงร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างจำแนกเพศ	48
ตารางที่ 3 แสดงร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างจำแนกอายุ	49
ตารางที่ 4 แสดงร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างจำแนกสถานภาพทางครอบครัว	49
ตารางที่ 5 แสดงร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างจำแนกสถานภาพทางสังคม	50
ตารางที่ 6 แสดงร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างจำแนกระดับการศึกษา	50
ตารางที่ 7 แสดงร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างจำแนกรายได้	51
ตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานการเปิดรับ (Exposure)	52
ตารางที่ 9 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานการเลือกรับรู้ (Selective Perception)	56
ตารางที่ 10 ผลการวิเคราะห์อิทธิพลเชิงสาเหตุของการสร้างความร่วมมือภาครัฐ ภาคเอกชน และ ภาคประชาสังคม ต่อประสิทธิผลในการบริหารและการจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อ ไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน	58

สารบัญภาพ

หน้า

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	37
------------------------------------	----

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ได้ระบาดอย่างรุนแรงขึ้นทั่วโลก รวมทั้งประเทศไทย และองค์การอนามัยโลกได้ประกาศให้เป็นภาวะการแพร่ระบาดใหญ่ทั่วโลก ประกอบกับโรคติดเชื้อดังกล่าว เป็นโรคอุบัติใหม่ที่ยังไม่มียารักษา และวัคซีนที่ป้องกันได้อย่างถาวร ส่งผลให้จำนวนผู้ติดเชื้อทั่วโลกและภายในประเทศไทยเพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว และยังไม่สามารถคาดการณ์ได้ว่าการระบาดของโรคดังกล่าวจะสิ้นสุดลง เมื่อใด นอกจากนี้ การระบาดของโรคร้ายแรงนี้ยังทำให้ระบบเศรษฐกิจ ทั้งของโลกและของประเทศไทย หดตัวลง อย่างรุนแรงและรวดเร็ว ส่งผลกระทบต่อประชาชนทุกสาขาอาชีพในวงกว้าง ถือเป็นภัยพิบัติสาธารณะที่ส่งผล กระทบอย่างรุนแรงต่อชีวิตและสุขภาพอนามัยของประชาชนและส่งผลกระทบต่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจของ ประเทศไทยอย่างสูง สถานการณ์การแพร่ระบาดของโรค COVID-19 ดังกล่าวนี้นำมาซึ่งผลกระทบให้ระบบเศรษฐกิจไทยหดตัว อย่างรุนแรง ประกอบกับมาตรการในการป้องกันการแพร่ระบาดของโรคฯ ทำให้สถานประกอบการจำนวนมาก ปิดกิจการชั่วคราว แรงงาน ลูกจ้าง และผู้ประกอบการอาชีพอิสระอยู่ในภาวะว่างงาน ถือเป็นภัยพิบัติสาธารณะที่ส่งผล กระทบอย่างรุนแรงต่อชีวิตและสุขภาพอนามัยของประชาชนและส่งผลกระทบต่อรายได้ คุณภาพชีวิตของประชาชนเป็นอย่างมาก (ประทีป ธนกิจเจริญ, 2564)

กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย ได้ออกคำสั่งในการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน ในมาตรา 9 แห่ง พ.ร.ก.การบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. 2548 (ฉบับที่ 36) รวมทั้ง กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข ตาม พ.ร.บ.โรคติดต่อ พ.ศ.2558 ได้จัดทำกรเก็บข้อมูลผ่าน “ระบบรายงาน ข้อมูลผู้เดินทาง เข้าหมู่บ้าน/ชุมชน เพื่อป้องกันการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) (Thai QM)” มีข้อมูลผู้เดินทางเข้าสู่หมู่บ้าน/ชุมชนกว่า 1,197,625 คน และมีผู้ได้รับผลกระทบจากสถานการณ์ การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) จำนวน 6.4 ล้านคน (ข้อมูลอ้างอิง ณ 5 มิถุนายน 2563) จากการประชุมของคณะรัฐมนตรีได้มีมติ เมื่อวันที่ 7 เมษายน 2563 เห็นชอบให้การบริหารจัดการ สถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) เป็นวาระแห่งชาติ เพื่อให้การบริหาร จัดการในเรื่องดังกล่าวเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น โดยจะต้องอาศัยความร่วมมือทั้งหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชนทุกภาคส่วน อย่างเป็นระบบในลักษณะแผนเดียว

(One Plan) ซึ่งพื้นที่สำคัญในการบริหารจัดการ ป้องกันและแก้ไขปัญหาโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ตลอดจนผลกระทบจากมาตรการที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ พื้นที่หมู่บ้าน/ชุมชน เพราะเป็นรากฐานที่สำคัญของการดำเนินการต่าง ๆ (แผนแม่บทเฉพาะกิจภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติอันเป็นผลมาจากสถานการณ์โควิด-19 2564)

สถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ยืดเยื้อนานนับ 2 ปีที่ผ่านมา แพร่กระจายในทุกจังหวัด สิ่งที่ประจักษ์ให้เห็นชัดแจ้งมาอย่างต่อเนื่อง คือ บทบาทการมีส่วนร่วมของภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาสังคม ที่กลายมาเป็นหนึ่งในปัจจัยสำคัญต่อการรับมือกับวิกฤติการณ์ ในขณะที่ภาพความร่วมมือในการรวมพลัง จัดสรรทรัพยากร บูรณาการภารกิจของหน่วยงานส่วนต่าง ๆ ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และบทบาทของ “ภาคประชาสังคม” ปรากฏขึ้นอย่างต่อเนื่อง ในการเชื่อมร้อยประสานงานในระดับพื้นที่ที่เป็นไปได้อย่างรวดเร็ว และเข้มแข็ง แม้ภัยพิบัติของการระบาดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ที่ยืดเยื้อ จะสร้างผลกระทบต่อแรงงานอย่างรุนแรง ผู้ว่างงาน/เสมือนว่างงานที่มีงานทำไม่ถึง 4 ชม. ต่อวัน รวม 3 ล้านคน ผู้ว่างงานระยะยาวเกิน 1 ปี 1.7 แสนคน มากกว่าช่วงก่อนการแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 3 เท่าตัว และแรงงานที่ต้องกลับสู่ภูมิลำเนาหามีมากถึง 1.6 ล้านคน เพราะตกงาน (ข้อมูล ณ ไตรมาส 2 ปี 2564, ธนาคารแห่งประเทศไทย) สถานการณ์เหล่านี้จะส่งผลกระทบอย่างถ้วนทั่วกับทุกภาคส่วน ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาชน สำหรับภาครัฐเป็นองค์กรที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทย โดยมีกำลังคนกว่า 2 ล้านคน ความท้าทายที่เกิดขึ้นและส่งผลกระทบต่อภาครัฐนั้นจึงย่อมมีผลกระทบสูงทั้งต่อภาครัฐเอง โดยตรงภาคประชาชนและภาคส่วนต่าง ๆ ทั่วประเทศ การปรับเปลี่ยนก้าวเดินของภาครัฐที่สามารถขับเคลื่อนประเทศไปข้างหน้าร่วมกับภาคส่วนอื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพจึงมีความสำคัญ โลกในอนาคตโลกกำลังปรับตัวกับวิถีใหม่ หรือ new normal วิถีชีวิตใหม่ วิถีในการดำรงชีวิตจะเปลี่ยนไป การจัดสรรทรัพยากรจะเปลี่ยนแปลง ภาครัฐเองก็จำเป็นต้องถือช่วงเวลานี้เป็นช่วงของการเปลี่ยนแปลง หากแต่ประชาชนต้องร่วมมือในการเปลี่ยนแปลงด้วย การสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชนเชิงรุก (Active Engagement) มีความสำคัญ ในวิถีชีวิตใหม่ นอกจากนี้ยังพบว่าการแพร่ระบาดของไวรัสโควิด-19 นี้ ทำให้เกิดโอกาสที่ภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม จะได้ร่วมมือกันในเรื่องสำคัญ 3 เรื่องสำคัญ คือ 1. การมีส่วนร่วมของประชาชนในเรื่องสาธารณะเพราะเป็นการที่ประชาชนจะได้ช่วยกันดูแลกันและกัน ในระดับพื้นที่ชุมชน 2. โอกาสสำคัญของภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน ที่จะช่วยกันวางมาตรการทางสังคมที่จะรับมือกับการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 3. โอกาสในการศึกษาวิจัยอิทธิพลต่าง ๆ เชิงสาเหตุจากความร่วมมือของภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการบริหารและจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) (วิจิตร ชูสกุล, 2556)

อำเภอป่าซางเป็นอำเภอหนึ่งของจังหวัดลำพูน มีความเจริญเป็นอันดับที่ 2 รองจากอำเภอเมืองลำพูน ในอดีตเป็นอำเภอขนาดใหญ่ ต่อมาได้แยกออกเป็นอำเภอบ้านโฮ่ง และอำเภอเวียงหนองล่อง ดังเช่นปัจจุบันอำเภอป่าซาง แบ่งพื้นที่การปกครองออกเป็น 9 ตำบล 90 หมู่บ้าน ประกอบด้วย 1. ตำบลปากบ่อง 5 หมู่บ้าน 2. ตำบลป่าซาง 5 หมู่บ้าน 3. ตำบลแม่แรง 11 หมู่บ้าน 4. ตำบลม่วงน้อย 8 หมู่บ้าน 5. ตำบลบ้านเรือน 8 หมู่บ้าน 6. ตำบลมะกอก 9 หมู่บ้าน 7. ตำบลท่าต้อม 14 หมู่บ้าน 8. ตำบลน้ำดิบ 17 หมู่บ้าน 9. ตำบลนครเจดีย์ 13 หมู่บ้านทั้งนี้ ในพื้นที่อำเภอเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน ได้จัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2526 เพื่อสนองนโยบายของรัฐบาลตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2520–2524) ซึ่งกำหนดให้กระจายการพัฒนาอุตสาหกรรมไปสู่ภูมิภาคต่าง ๆ และเพื่อการพัฒนาเมืองหลักเมืองรองของภาคต่างๆ ตามลำดับโดย กอน. ได้พิจารณาเห็นว่าบริเวณพื้นที่อันเป็นที่ตั้งของนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือปัจจุบันนั้นมีความเหมาะสมและมีความพร้อมด้านสาธารณูปโภคแรงงานวัตถุดิบทางการเกษตรระบบสื่อสารและการคมนาคม นิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือได้เริ่มดำเนินการก่อสร้างและพัฒนาพื้นที่เมื่อเดือนเมษายน พ.ศ. 2526 และก่อสร้างแล้วเสร็จในเดือนมีนาคม พ.ศ. 2528 ใช้เงินทุนในการดำเนินการก่อสร้างรวมประมาณ 438 ล้านบาท สถานภาพการใช้ที่ดิน และสถานภาพโรงงาน คือ 1,788 ไร่ ในอำเภอเมืองลำพูน

ในการบริหารจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ของอำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน นับว่ามีความสำคัญ เนื่องจากอำเภอป่าซางเป็นอำเภอหนึ่งในเขตปริมาณชลของนครลำพูน ที่มีความเจริญเติบโตอย่างต่อเนื่องและรวดเร็ว การขยายตัวทางด้านอุตสาหกรรมเกษตร เช่น โรงงานลำไย ทำให้มีผู้ประกอบการและแรงงานอยู่ในพื้นที่เป็นจำนวนมาก และผู้ที่ทำงาน เดินทางไปกลับที่ทำงานในนิคมอุตสาหกรรมพื้นที่ในอำเภอเมืองลำพูนก็มีจำนวนมากเช่นกัน ซึ่งเป็นพื้นที่สีแดง มีความเสี่ยงอันตรายต่อการติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) จากปี 2563 และในปี 2564 มีการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อย่างรุนแรงแต่อำเภอป่าซางสามารถควบคุมสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ได้อย่างรวดเร็ว ยอดผู้ติดเชื้อน้อยกว่าอำเภอใกล้เคียง และอำเภออื่น ๆ ในพื้นที่จังหวัดลำพูน เชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ไม่มีการแพร่กระจายพื้นที่ในอำเภอป่าซางเป็นวงกว้าง มีเพียงการติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ของผู้ที่มีสาเหตุจากการเดินทางไปนอกพื้นที่อำเภอป่าซางซึ่งมีจำนวนจำกัดได้เป็นวงแคบ ๆ อำเภอป่าซางสามารถควบคุมการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ไม่ให้แพร่ระบาดทั่วพื้นที่อำเภอป่าซางได้ (ศูนย์ข่าวโควิด 19 จ.ลำพูน) แสดงให้เห็นว่าการสร้างความร่วมมือ ภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ในการบริหารจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน ได้ดำเนินการอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

จากสารสนเทศในข้างต้น กล่าวได้ว่าการสร้างความร่วมมือขององค์การภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ในอำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน ส่งผลต่อความสามารถในการจัดการกับการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น เพื่อสร้างสารสนเทศในการบริหารและการจัดการสาธารณะ จึงศึกษาอิทธิพลเชิงสาเหตุความร่วมมือในภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการบริหารและจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน เป็นการถอดบทเรียนในการเตรียมรับมือกับการเปลี่ยนแปลง ในการดูแลสุขภาพ การดำรงชีพ ของประชาชนในอนาคต (New Normal) มีประสิทธิภาพที่ดีขึ้น ตลอดจนเป็นแนวทางการเพิ่มประสิทธิภาพในการสร้างความร่วมมือ ภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ในการบริหารจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน สามารถนำผลการศึกษาไปเป็นข้อมูลไปปรับใช้ ประกอบการวางแผนและพัฒนาปรับปรุงแก้ไขการบริหารจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ในกำหนดแผนและนโยบายต่อไป

คำถามการวิจัย

1. การสร้างความร่วมมือภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพในการบริหารและการจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน หรือไม่อย่างไร
2. รูปแบบและแนวทางในการสร้างความร่วมมือภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ในการบริหารและจัดการภัยพิบัติการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน ในอนาคต ควรเป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาอิทธิพลเชิงสาเหตุของการสร้างความร่วมมือภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการบริหารและการจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน
2. เพื่อศึกษารูปแบบและแนวทางในการสร้างความร่วมมือภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ในการบริหารและการจัดการภัยพิบัติการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน

สมมติฐานการวิจัย

ปัจจัยความร่วมมือของภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ที่มีอิทธิพลเชิงสาเหตุต่อประสิทธิผลการบริหารและการจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูนที่ ประกอบด้วย การสื่อสาร การเข้มงวดอาสาศัมครสาธารณสุข ประจำหมู่บ้าน การเข้มงวดของผู้นำท้องที่ การสนับสนุนจากหน่วยงานของรัฐ และการให้ความร่วมมือของภาคเอกชน

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ เจ้าหน้าที่ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการบริหารจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ เจ้าหน้าที่ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการบริหารจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน จำนวน 113 คน และกำนันและผู้ใหญ่บ้าน จำนวน 73 คน รวมจำนวนทั้งสิ้น 186 คน

ขอบเขตด้านพื้นที่ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้มีขอบเขตในการศึกษาพื้นที่หมู่บ้านและตำบลในอำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน จำนวน 98 แห่ง โดยครอบคลุมพื้นที่ทั้งหมด 9 ตำบล 90 หมู่บ้าน และ อ.บ.ต./ท.ต. 8 แห่ง ในพื้นที่อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน ได้แก่

- 1) ตำบลปากบ่อง 5 หมู่บ้าน
- 2) ตำบลป่าซาง 5 หมู่บ้าน
- 3) ตำบลม่วงน้อย 8 หมู่บ้าน
- 4) ตำบลบ้านเรือน 8 หมู่บ้าน
- 5) ตำบลมะกอก 9 หมู่บ้าน
- 6) ตำบลแม่แรง 11 หมู่บ้าน
- 7) ตำบลนครเจดีย์ 13 หมู่บ้าน
- 8) ตำบลท่าตุ้ม 14 หมู่บ้าน
- 9) ตำบลน้ำดิบ 17 หมู่บ้าน

ขอบเขตด้านเนื้อหา

ในการศึกษาครั้งนี้มีขอบเขตเนื้อหาที่มุ่งเน้นการศึกษาอิทธิพลเชิงสาเหตุความร่วมมือของภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการบริหารและจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูนที่ประกอบด้วย การสื่อสาร การเข้มงวดอาสาศาธารณสุขประจำหมู่บ้าน การเข้มงวดของผู้นำท้องที่ การสนับสนุนจากหน่วยงานของรัฐ การเข้มงวดของเจ้าหน้าที่สาธารณสุข และการให้ความร่วมมือของภาคเอกชน

ทั้งนี้เพื่อนำไปสู่เพิ่มประสิทธิภาพ ในการบริหารจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) คือ การบรรลุเป้าหมายรัฐและประชาสังคมต่อการบริหารจัดการภาวะวิกฤติจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน ครอบคลุม 2 ประเด็น คือ 1) ชุมชนซีดีมีความสามารถในการป้องกันภัยพิบัติของการระบาดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 และ 2) การปฏิบัติตามมาตรการสาธารณสุขของชุมชน

ขอบเขตด้านเวลา

ในการวิจัยครั้งนี้คาดว่าจะใช้เวลา 4 เดือน ระหว่างช่วงเดือนตุลาคม พ.ศ. 2564 ถึง เดือนมกราคม พ.ศ. 2565

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงกระบวนการทำงานของภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาสังคม ในการบริหารจัดการภัยพิบัติการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน
2. ทำให้ทราบถึงระดับประสิทธิผลการบริหารงานของเจ้าหน้าที่ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการบริหารจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน
3. ทราบถึงอิทธิพลเชิงสาเหตุของการสร้างความร่วมมือภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ต่อประสิทธิผลในการบริหารและการจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน
4. ทราบรูปแบบและแนวทางในการสร้างความร่วมมือภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ในการบริหารจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน ในอนาคต
5. นำเสนอเพื่อใช้เป็นแนวทางในการนำไปปรับปรุง พัฒนาเจ้าหน้าที่ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการบริหารจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน ให้เหมาะสมและมีประสิทธิผลยิ่งขึ้น
6. เพื่อนำไปเป็นแนวทางในการปรับปรุงโครงสร้างของเจ้าหน้าที่ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการบริหารจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน ให้มีความเหมาะสม
7. เพื่อเป็นองค์ความรู้ในการศึกษา และค้นคว้าต่อไป

นิยามศัพท์เฉพาะ

ปัจจัย หมายถึง กระบวนการที่ภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชนในพื้นที่ร่วมดำเนินการเพื่อจัดการปัญหาการระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ได้แก่ 1) การเข้มงวดของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.) 2) การเข้มงวดของกำนันและผู้ใหญ่บ้าน 3) การสื่อสารรณรงค์ และประชาสัมพันธ์ 4) การสนับสนุนจากภาครัฐ และ 5) ความร่วมมือจากภาคเอกชน

รูปแบบและแนวทางการจัดการสถานการณ์ หมายถึง การวางแผนหรือวิธีการในการบริหารจัดการชุมชนโดยผู้นำท้องถิ่นและบุคลากรที่เกี่ยวข้อง ในภาวะวิกฤตต่อสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน

การสื่อสาร หมายถึง การสร้างความเข้าใจของรัฐและผู้นำชุมชนต่อการบริหารจัดการภาวะวิกฤตจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน ได้แก่ มีการสื่อสาร รณรงค์ และประชาสัมพันธ์ของกระทรวงสาธารณสุข มีการสื่อสาร รณรงค์ และการประชาสัมพันธ์ เจริญรุ่งเรืองของผู้นำท้องถิ่น (นายก อบต./นายก ทต./ส.อบต./ส.ท.) มีการสื่อสาร รณรงค์ และการประชาสัมพันธ์ เจริญรุ่งเรืองของผู้นำท้องที่ (กำนัน/ผญบ./ผช.ผญบ./แพทย์ประจำตำบล/สารวัตรกำนัน) มีการสื่อสาร รณรงค์ และการประชาสัมพันธ์ เจริญรุ่งเรืองของผู้นำภาคประชาสังคม อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.) การประชาสัมพันธ์และการกระจายข่าวสารของสื่อมวลชนต่าง ๆ เช่น รายการข่าวทางช่องทีวีต่าง ๆ มีการติดตามสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) และรายงานข่าวอย่างทันทั่วถึง และต่อเนื่องทุกวัน

การเข้มงวดอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน หมายถึง การทำงานแบบเข้มงวดของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ต่อการบริหารจัดการภาวะวิกฤตจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน ได้แก่ อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านจำเป็นต้องสวมหน้ากากอนามัยทุกครั้งที่ปฏิบัติงาน หมั่นล้างมือเมื่อสัมผัสหรือจับสิ่งของต่าง ๆ และรักษาระยะห่างกับผู้อื่นอย่างน้อย 1-2 เมตร เมื่อพบผู้ที่มีอาการนำสงสัยข้อใดข้อหนึ่ง มีการแจ้งและประสานงานต่อเจ้าหน้าที่สาธารณสุขทันทีที่มีการจดบันทึกและรายงานผลการปฏิบัติงานจากการเยี่ยมบ้านหรือเฝ้าจุดตรวจ ทุกครั้งหากพบว่าตนเองมีอาการป่วย มีการหยุดปฏิบัติงานในชุมชนทันทีและแจ้งไลน์ต่อเจ้าหน้าที่สาธารณสุขทันที

การเข้มงวดของผู้นำท้องที่ หมายถึง การทำงานแบบเข้มงวดของกำนันผู้ใหญ่บ้าน และคณะกรรมการ ต่อการบริหารจัดการภาวะวิกฤตจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน ได้แก่ สร้างความร่วมมือและบูรณาการทุกภาคส่วนในการป้องกันการแพร่ระบาดของโรคโควิด -19 การหาข่าว การมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาการแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 การสอดส่อง เฝ้าระวัง ป้องกัน และการแจ้งเบาะแสข้อมูลของการกระทำผิดเกี่ยวกับการชุมนุม ทำกิจกรรม มั่วสุม ที่ผิดมาตรการของกระทรวงสาธารณสุข เช่น ลักลอบเล่นการพนันรูปแบบต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 การสอดส่อง เฝ้าระวัง ป้องกัน และการแจ้งเบาะแสข้อมูลเกี่ยวกับการลักลอบนำแรงงานต่างด้าวที่ไม่ผ่านการคัดกรองเข้าพื้นที่ชุมชน

การสนับสนุนจากหน่วยงานของรัฐ หมายถึง การทำงานของเจ้าหน้าที่รัฐในการสนับสนุนการบริหารจัดการภาวะวิกฤตจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน ได้แก่ มีการคัดกรองการเข้าพื้นที่ชุมชนของแรงงานต่างด้าว มีการให้บริการฉีดวัคซีนป้องกันเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 มีการให้บริการรักษาผู้ติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019

มีการจำหน่ายชุดตรวจ ATK ในราคาถูกลงประมาณสำหรับการบริหารและจัดการการป้องกันการแพร่ระบาดของ โควิด -19 มีความเหมาะสมและเพียงพอ

การให้ความร่วมมือของภาคเอกชน หมายถึง การปฏิบัติของภาคเอกชนและประชาสังคม ในการให้ความร่วมมือในการ การบริหารจัดการภาวะวิกฤตจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน ได้แก่ มีการหยุดหรือพักกิจการของ เอกชนตามประกาศของภาครัฐ มีการใช้มาตรการ D-M-H-T-T ของกระทรวงสาธารณสุขภายใน สถานประกอบการของภาคเอกชน มีการเปิด-ปิดเวลาทำการของสถานประกอบการตามประกาศของ ภาครัฐ การอนุญาตให้พนักงานของภาคเอกชน สามารถทำงานแบบการทำงานที่บ้าน (Work From Home)

การเข้มงวดของเจ้าหน้าที่สาธารณสุข หมายถึง การทำงานแบบเข้มงวดของเจ้าหน้าที่ สาธารณสุขต่อการบริหารจัดการภาวะวิกฤตจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน ได้แก่ มีการออกเอกสาร “คู่มือแนวทางปฏิบัติเพื่อ การป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019” มีการพูดคุยให้ข้อมูลอันเป็นความรู้ และตอบ คำถามเกี่ยวกับการป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ให้ประชาชนทั่วไป ภาคเอกชน และหน่วยงานรัฐอื่นๆ ให้เข้าใจถึงสถานการณ์ในปัจจุบัน มีการรวบรวมและนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับ ตัวเลขสถิติผู้ติดเชื้อ ผู้เสียชีวิต จำนวนผู้ป่วยใหม่ ผู้ป่วยสะสม และผู้รักษาหาย ทุกวันการบริหารและ จัดการเกี่ยวกับการป้องกันการแพร่ระบาดของโควิด-19 ดำเนินการตามข้อสั่งการและมาตรการของ กระทรวงสาธารณสุข

ประสิทธิผล หมายถึง การบรรลุเป้าหมายรัฐและประชาสังคมต่อการบริหารจัดการภาวะ วิกฤตจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัด ลำพูน ครอบคลุม 2 ประเด็น คือ 1) ชุมชนมีขีดความสามารถในการป้องกันภัยพิบัติของการระบาด เชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ได้แก่ ชุมชนสามารถควบคุมและจำกัดวงแคบจากการระบาดของ โรควิด-19 ได้อย่างรวดเร็ว ประชาชนในพื้นที่ได้รับการดูแลด้านต่างๆ ที่เหมาะสม เช่น ด้านการกัก ตัว การได้รับวัคซีน เป็นต้น ชุมชนมีศักยภาพในการจัดการเชิงระบบในการดูแลตนเองในด้านสุขภาพ และด้านอื่น ๆ ชุมชนทำหน้าที่ประสานการจัดการด้านต่าง ๆ ให้ผู้ติดเชื้อในชุมชนได้รับการดูแลที่ เหมาะสมระหว่างการรักษาตัวเข้าโรงพยาบาล และการดูแลผู้ป่วยที่โรงพยาบาลส่งกลับเพื่อพักฟื้น และ 2) การปฏิบัติตามมาตรการสาธารณสุขของชุมชน ได้แก่ เมื่อตนเองเป็นบุคคลกลุ่มเสี่ยง ต้องกักตัวทันที เมื่อตนเองเป็นโควิด-19 แล้ว จะเข้ารับการรักษา และป้องกันตนเองไม่ให้แพร่กระจาย เชื้อโรคให้ผู้อื่น ถ้าญาติ เพื่อน หรือคนรู้จัก ติดเชื้อไวรัสโควิด-19 รักษาตัวแบบ Home Isolation ตนเองจะดูแลช่วยเหลือ เช่น การส่งอาหาร และยารักษา ให้ถึงหน้าบ้านตนเองจะตรวจหาเชื้อไวรัสโค วิด-19 เป็นประจำ เพื่อป้องกันตนเองจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 ตนเองตระหนักถึง ความสำคัญในการได้รับวัคซีนโควิด-19 เข็มที่ 1 ตนเองตระหนักถึงความสำคัญในการได้รับวัคซีน

โควิด-19 เข็มที่ 2 ตนเองตระหนักถึงความสำคัญในการได้รับวัคซีนโควิด-19 เข็มที่ 3 ตนเองตระหนักถึงความสำคัญในการได้รับวัคซีนโควิด-19 เข็มที่ 4 มีการเข้ารับบริการฉีดวัคซีนโควิด-19 จากภาครัฐ ไม่มีการรวมตัวกันเป็นจำนวนมาก เช่น ไม่จัดงานเลี้ยงสังสรรค์ ไม่รวมตัวกันดื่มแอลกอฮอล์ มีการใส่หน้ากากผ้าหรือหน้ากากอนามัยเมื่อออกจากบ้าน มีการเว้นระยะห่าง 1-2 เมตร เมื่ออยู่ในสถานที่จำกัดหรือแออัด เมื่อพบว่าตนเองมีอาการหรืออยู่ในกลุ่มเสี่ยงมีการ Home Isolation (การกักตัวที่บ้าน) หรือ Community Isolation (การกักตัวในชุมชน)

อิทธิพลเชิงสาเหตุ หมายถึง ค่าน้ำหนักของปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างความร่วมมือภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ต่อประสิทธิภาพในการบริหารและการจัดการภัยพิบัติการระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน

บทที่ 2

แนวความคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาอิทธิพลเชิงสาเหตุความร่วมมือของภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคมที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการบริหารและการจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน ทางผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลในประเด็นที่เกี่ยวข้อง ทั้งในส่วนของทฤษฎี แนวคิด ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการกำหนดกรอบการวิจัย โดยสามารถแบ่งเป็น 3 ส่วน คือ ทฤษฎี แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง กรอบแนวคิดที่นำมาประยุกต์ใช้ในงานวิจัย ดังนี้

1. การบริหารปกครองสาธารณะ
2. บทบาทหน้าที่ของกำนันผู้ใหญ่บ้าน
3. การมีส่วนร่วมของชุมชน
4. เชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19)
5. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิภาพ
6. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
8. กรอบแนวคิดในการวิจัย

แนวคิดการบริหารปกครองสาธารณะ

พัฒนาการของแนวคิดการจัดการปกครองสาธารณะแนวใหม่ (NPG) ไพฑูรย์ มาลา (2561) ได้ระบุว่า Osborne (2010) ได้จำแนกแนวคิดในการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติในช่วงผ่านมานี้ ออกเป็น 3 กระบวนทัศน์ คือ 1) การบริหารสาธารณะแบบดั้งเดิม (Public Administration: PA) 2) การจัดการภาครัฐแนวใหม่ (New Public Management: NPM) และ 3) การจัดการปกครองสาธารณะแนวใหม่ (New Public Governance: NPG)

การบริหารภาครัฐแบบดั้งเดิม (Public Administration: PA) เกิดขึ้นในช่วงศตวรรษที่ 19 ในยุคนี้เป็นการขยายตัวและเป็นความยิ่งใหญ่ของระบบราชการ (Bureaucracy) ที่มีลักษณะสำคัญคือการรวมศูนย์อำนาจ ระบบราชการผูกขาดการนำนโยบายไปปฏิบัติ และการให้บริการสาธารณะแก่ประชาชน ซึ่งองค์ประกอบสำคัญของ PA ไว้ว่า เน้นในหลักกฎหมาย (Rule of Law) และเน้นบทบาทของระบบราชการในการกำหนดและนำนโยบายสาธารณะไปสู่การปฏิบัติ ดังนั้น ในยุคนี้จึงมี

ปัญหาตามมามากมายที่เกิดจากระบบราชการที่มีโครงสร้างใหญ่เทอะทะ มีระบบขั้นตอนลำดับชั้นในการอนุมัติที่ซับซ้อนส่งผลให้เกิดการทำงานไร้ประสิทธิภาพ (Efficiency) ประสิทธิภาพ (Effectiveness) และความประหยัด (Economy) (Rosenbloom and Robert, 2005) รูปแบบของการบริหารราชการแบบดั้งเดิมที่ไม่สนับสนุนการมีส่วนร่วมของประชาชน เพราะมองว่าประชาชนทั่วไปขาดความรู้ในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบ มักใช้แต่อารมณ์หรือความรู้สึก และมองผลประโยชน์ส่วนตัวมากกว่า นอกจากนี้การเปิดให้ประชาชนมีส่วนร่วมจะทำให้เสียเวลาและสิ้นเปลืองงบประมาณโดยได้รับประโยชน์ที่ไม่คุ้มค่า จากปัญหาดังกล่าวข้างต้น การบริหารภาครัฐแบบดั้งเดิม (PA) ก็ได้ถูกท้าทายและถูกวิพากษ์วิจารณ์มากมายในช่วงทศวรรษที่ 1970s เป็นต้นมา และดูเหมือนว่าระบบราชการไม่เหมาะสมกับสังคมปัจจุบันที่เป็นยุคโลกาภิวัตน์ที่ข้อมูลข่าวสารสามารถสื่อถึงกันได้อย่างไร้พรมแดน ความล่าช้า (Red-Tape) ขาดความยืดหยุ่น (Inflexible) อันเกิดจากกฎระเบียบต่าง ๆ ของระบบราชการถูกมองว่าไม่มีความสอดคล้องกับความเป็นประชาธิปไตย (Cheema, 2005) เพราะขาดทั้งการกระจายอำนาจและการมีส่วนร่วมของประชาชน จึงนำไปสู่ความสนใจในแนวคิดของการจัดการภาครัฐในแนวใหม่

การจัดการภาครัฐแนวใหม่ (New Public Management: NPM) ได้เกิดขึ้นจากความพยายามในการแก้ไขข้อจำกัดของระบบราชการแบบดั้งเดิม ซึ่งประสบกับปัญหาด้านประสิทธิภาพ ความยืดหยุ่น และความตอบสนองต่อความต้องการของประชาชน การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวนำไปสู่การพัฒนาวาทกรรมใหม่ในด้านการนำนโยบายสาธารณะไปสู่การปฏิบัติและการส่งมอบบริการสาธารณะ โดยเริ่มมีการเผยแพร่อย่างแพร่หลายในช่วงต้นทศวรรษ 1980 แนวคิด NPM ได้รับการนำมาปรับใช้ในหลายประเทศ โดยเฉพาะในกลุ่มประเทศเวสต์มินสเตอร์ (Westminster) ได้แก่ สหราชอาณาจักร ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ รวมถึงประเทศในกลุ่มแองโกล-อเมริกันและสแกนดิเนเวีย ลักษณะสำคัญของแนวคิดนี้ คือ การนำหลักการบริหารจัดการของภาคเอกชนมาใช้ในภาครัฐ เช่น การบริหารเชิงผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Leadership) การควบคุมปัจจัยนำเข้าและผลลัพธ์ ตลอดจนการประเมินผลการดำเนินงานอย่างเป็นระบบ (Osborne, 2010) โดยประชาชนถูกมองในฐานะ "ลูกค้า" (Customers) ซึ่งเป็นผู้รับบริการจากรัฐ อย่างไรก็ตาม แนวคิด NPM ก็ประสบกับข้อวิพากษ์ในหลายประเด็น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่ไม่สามารถถ่ายทอดรูปแบบการบริหารของภาคเอกชนมาใช้กับภาครัฐได้อย่างสมบูรณ์ อีกทั้งการมองประชาชนเพียงในฐานะผู้บริโภคบริการ ยังเป็นการลดทอนบทบาทของประชาชนในฐานะพลเมืองที่มีสิทธิในการมีส่วนร่วมในกิจกรรมของรัฐ จากข้อจำกัดดังกล่าว จึงนำไปสู่การพัฒนาแนวคิดการบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่ที่เน้นการมีส่วนร่วมของภาคส่วนต่าง ๆ หรือ แนวคิดการจัดการปกครองสาธารณะแบบเครือข่าย (New Public Governance: NPG) ซึ่งให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในลักษณะของเครือข่าย

(Network) ทั้งในด้านกระบวนการนโยบาย การจัดสรรทรัพยากร และการแก้ไขปัญหาสาธารณะร่วมกัน

การจัดการปกครองสาธารณะแนวใหม่ (New Public Governance: NPG) เป็นแนวคิดที่เจริญเติบโตในช่วงศตวรรษที่ 21 เหตุอันเนื่องมาจากกระแสของสังคมโลกมีการเปลี่ยนแปลงอย่างหลากหลายและซับซ้อนมากยิ่งขึ้น ทั้งทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม สภาวะแวดล้อมที่ส่งผลกระทบในวงกว้างและเกี่ยวข้องกับตัวแสดงจำนวนมากมาย การจัดการภาครัฐในแบบเดิม ๆ ที่เคยปฏิบัติกันอาจจะไม่สามารถตอบสนองต่อการแก้ไขปัญหาที่เปลี่ยนแปลงไปได้ แนวคิด NPG จึงถูกนำมาประยุกต์ใช้ในหลาย ๆ ระดับของการจัดการปกครองทั้งในส่วนกลาง ส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่น

แนวคิด “การจัดการปกครอง” (Governance) นั้นมีใช้ศัพท์บัญญัติใหม่ แต่มีรากศัพท์มาจากภาษาละตินคำว่า Gubernare ซึ่งหมายถึง “การกำกับทิศทาง” (Steer), “การสั่งการ” (Direct) และ “การปกครอง” (Rule) คำว่า Governance ปรากฏในทางประวัติศาสตร์ครั้งแรกเมื่อประมาณคริสต์ศตวรรษที่ 14 ในประเทศฝรั่งเศส โดยใช้ในความหมายว่า “ที่นั่งของรัฐบาล” (Seat of Government) (Löffler, 2005) ต่อมา คำนี้ได้รับการนำกลับมาใช้และแพร่หลายมากยิ่งขึ้น ภายหลังธนาคารโลก (World Bank) ได้นำเสนอแนวคิดดังกล่าวในฐานะกรอบในการพัฒนาประเทศที่เน้นหลักนิติธรรมและประชาธิปไตย ในบริบททางวิชาการ Rhodes (1997) ได้เสนอว่า แนวคิด Governance เป็นการเปลี่ยนผ่านจากการบริหารแบบ Government ไปสู่กระบวนการใหม่ของการจัดการกิจการสาธารณะ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงทั้งในเชิงเงื่อนไข กลไก และวิธีการที่รัฐใช้ในการบริหารสังคม โดย Rhodes ได้จำแนกลักษณะของ Governance ออกเป็น 6 ประการสำคัญ ได้แก่

1) Governance ในฐานะรัฐขั้นต่ำ (Minimal State)

เป็นแนวคิดที่มองว่ารัฐควรลดบทบาทลงในการแทรกแซงกิจการสาธารณะ โดยหันมาใช้กลไกตลาดหรือกึ่งตลาดในการจัดบริการสาธารณะ ส่งผลให้เกิดการแปรรูประบบบริการบางส่วน และเปิดโอกาสให้ภาคเอกชนเข้ามามีบทบาทมากยิ่งขึ้น

2) Governance ในฐานะบรรษัทภิบาล (Corporate Governance)

เป็นการบริหารที่เน้นกลไกการกำกับดูแลขององค์กร ทั้งในด้านความรับผิดชอบ (Accountability), ความโปร่งใส (Transparency) และความซื่อสัตย์สุจริต (Integrity) โดยเฉพาะในบริบทของภาคธุรกิจที่ต้องรับผิดชอบต่อทั้งผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย สังคม และสิ่งแวดล้อม

3) Governance ในฐานะการจัดการสาธารณะแบบใหม่ (New Public Management – NPM)

เป็นแนวคิดที่ได้รับอิทธิพลจากลัทธิการจัดการนิยม (Managerialism) และเศรษฐศาสตร์เชิงสถาบันแนวใหม่ (New Institutional Economics) โดยเน้นการแข่งขัน ความมีประสิทธิภาพ และการตอบสนองต่อประชาชนในฐานะ "ลูกค้า" มากกว่าผู้ถูกปกครอง ส่งเสริมให้เกิดการแบ่งแยกหน้าที่ภาครัฐ การจ้างเหมาภาคเอกชน และการเพิ่มทางเลือกให้แก่ประชาชนผู้รับบริการ

4) Governance ในฐานะการบริหารจัดการที่ดี (Good Governance)

เป็นกรอบแนวคิดที่เน้นประสิทธิภาพ ความรับผิดชอบต่อสังคม การเคารพหลักนิติธรรม และการปฏิบัติอย่างโปร่งใส รวมถึงการมีส่วนร่วมของประชาชน ซึ่งธนาคารโลกได้นำไปใช้ในกระบวนการส่งเสริมการพัฒนาประเทศ โดยเฉพาะประเทศกำลังพัฒนา

5) Governance ในฐานะระบบสังคมแบบไซเบอร์เนติกส์ (Socio-Cybernetic System)

แนวคิดนี้เน้นการจำกัดอำนาจรัฐส่วนกลาง และสนับสนุนการมีส่วนร่วมของภาคส่วนต่าง ๆ ผ่านการรวมกลุ่มทางสังคมในลักษณะที่ไร้ศูนย์กลางเดียว แต่เป็นระบบที่มีความหลากหลายของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ซึ่งมีบทบาทในการกำหนดนโยบายและแก้ไขปัญหาาร่วมกัน

6) Governance ในฐานะเครือข่ายการจัดการตนเอง (Self-Organizing Network)

มุ่งเน้นการมีส่วนร่วมของทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชนในการส่งมอบบริการสาธารณะ โดยรูปแบบเครือข่ายนี้ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความไว้วางใจ (Trust) และการพึ่งพาอาศัยกัน (Interdependence) รวมถึงการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งจะต้องสามารถบริหารจัดการตนเองได้ ไม่ใช่เพียงแค่การมีอิสระเท่านั้น

การจัดการปกครองสาธารณะแนวใหม่ (NPG) เป็นวาทกรรมทางเลือก (Alternative Discourse) ที่เปิดมุมมองทั้งทางทฤษฎีและวิธีการปฏิบัติงานของภาครัฐให้มีความชัดเจนและสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นของสังคมโลกในศตวรรษที่ 21 การเปลี่ยนแปลงที่ทำให้การบริหารภาครัฐแบบดั้งเดิมที่ใช้ "กลไกราชการ" และแนวคิดการจัดการภาครัฐแนวใหม่ (NPM) ที่ใช้ "กลไกตลาด" ในการบริหารงานอาจจะมีจุดอ่อน และไม่สามารถรับมือกับกระแสการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวนี้ได้ แนวคิด NPG ได้นำเสนอมุมมองในการวิเคราะห์และการทำความเข้าใจในกิจกรรมสาธารณะที่ไม่ได้มีภาครัฐเป็นเจ้าภาพผูกขาดอำนาจแต่เพียงฝ่ายเดียว ทั้งการกำหนดและการนำนโยบายสาธารณะไปสู่การปฏิบัติ การส่งมอบบริการสาธารณะและ/หรือกิจกรรมสาธารณะอื่น ๆ ล้วนแล้วแต่มีภาคส่วนและตัวแสดงอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากรัฐเข้ามามีส่วนร่วมด้วยทั้งสิ้น ทำให้กลายเป็นสังคมแบบพหุลักษณะและพหุนิยม การเปลี่ยนแปลงบทบาทของภาครัฐตามแนวคิด NPG นี้ ทำให้รัฐมีสภาพที่เล็กลงด้วยอำนาจและภาระหน้าที่ แต่สังคมจะใหญ่ขึ้น (Smaller Government, Bigger Society) ดังนั้นแนวคิด NPG จึงเป็นการใช้ "กลไกเครือข่ายและหุ้นส่วนภาคี" เป็นตัวขับเคลื่อนการดำเนินนโยบายสาธารณะและการส่งมอบบริการสาธารณะ

แนวคิดการจัดการปกครองสาธารณะแนวใหม่ (NPG) สามารถนำมาประยุกต์ใช้กับการจัดการปกครองท้องถิ่น (Local Governance) ที่สามารถปรับเปลี่ยนการบริหารจากแนวคิดแบบดั้งเดิมที่เน้นระบบราชการและสายการบังคับบัญชาไปสู่การจัดการแบบเครือข่ายที่เปิดโอกาสให้เกิดความร่วมมือกันของทุก ๆ ภาคส่วนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในกระบวนการนโยบายและการส่งมอบบริการสาธารณะหรือกิจกรรมสาธารณะอื่น ๆ ได้ เพื่อเป็นการเสริมสร้างพลังอำนาจและความเข้มแข็งให้กับชุมชนท้องถิ่น มีทุนทางสังคม (Social Capital) ที่จะพลังอำนาจในการต่อรองและสร้างความสมานฉันท์ให้เกิดขึ้นในสังคมต่อไป

บทบาทหน้าที่ของกำนันผู้ใหญ่บ้าน

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา (2559) ระบุว่า พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช 2457 มาตรา 27 ผู้ใหญ่บ้าน เป็นหัวหน้าของราษฎรในหมู่บ้านของตน ตามที่กำหนดไว้ ในพระราชบัญญัตินี้ จะมีหน้าที่และอำนาจในทางปกครอง และรักษาความสงบเรียบร้อยของราษฎร ดังจะกล่าวต่อไปนี้คือ

ข้อ 1 ที่จะรักษาความสงบ และความสุขสำราญ ช่วยป้องกันความทุกข์ภัย ของลูกบ้านตามสมควรและสามารถจะทำได้ การที่กล่าวนี้ถ้าสมควรจะปรึกษาหารือและ ช่วยกันกับเพื่อนผู้ใหญ่บ้านที่ดี กับกำนันนายตำบลที่ดีก็ให้เป็นหน้าที่ของผู้ใหญ่บ้านที่จะ ต้องปฏิบัติให้สมควรแก่การที่จะรักษาประโยชน์ และความสุขของลูกบ้าน ซึ่งได้มอบไว้ เป็นธุระในพระราชบัญญัตินี้

ข้อ 2 ถ้าความทุกข์ภัยเกิดแก่ลูกบ้านซึ่งจะต้องขอความป้องกันจากรัฐบาล ก็เป็นหน้าที่ของผู้ใหญ่บ้านที่จะนำความแจ้งต่อเจ้าพนักงานปกครองตั้งแต่กำนัน นายอำเภอ เป็นต้นขึ้นไปโดยลำดับ

ข้อ 3 ถ้ารัฐบาลจะประกาศหรือจะสั่งราชการใดให้ราษฎรทราบเป็นหน้าที่ของผู้ใหญ่บ้านที่จะรับข้อความอันนั้นไปแจ้งต่อลูกบ้านของตนให้ทราบ

ข้อ 4 เป็นหน้าที่ของผู้ใหญ่บ้าน ที่จะทำบัญชีสำมะโนครัวในหมู่บ้านของตน และคอยแก้ไขบัญชีนั้นให้ถูกต้องเสมอ

ข้อ 5 ถ้าผู้ใหญ่บ้านรู้เห็นเหตุการณ์แปลกประหลาดอันใดที่เกิดขึ้นในหมู่ บ้านของตนหรือในลูกบ้านของตน ซึ่งอาจจะเป็นคุณหรือให้โทษแก่ราชการบ้านเมืองก็ดี แก่ประชาชนในที่นั้นก็ดี ยกตัวอย่างข้างฝ่ายโทษ ดังรู้เห็นว่าผู้คนที่มึนทึบมีทรัพย์สินของแปลก ประหลาดอันน่าสงสัยว่าเป็นของที่ได้มาทางโจรกรรมก็ดี หรือว่าถ้าเห็นผู้คนล้มตาย หรือมีบาดแผลอันควรสงสัยว่าจะมีผู้อื่นกระทำเอาโดยทุจริตหรือไปกระทำทุจริตต่อผู้อื่นแล้ว จึงเกิดเหตุขึ้นก็ดี เหล่านี้เป็นต้น ให้รีบนำความแจ้งต่อกำนันนายตำบลของตน

ข้อ 6 ถ้ามีคนจรแปลกหน้านอกสำมะโนครัวหมู่บ้านนั้นเข้ามาอาศัย เป็น หน้าที่ของ
ผู้ใหญ่บ้านจะต้องไต่ถามให้เจ้ตัว และเหตุการณ์ที่มาอาศัย ถ้าเห็นว่าไม่ได้ มาโดยสุจริตให้เอาตัวผู้นั้น
ส่งกำนันนายตำบลของตน

ข้อ 7 ถ้าเกิดเหตุจลาจลก็ดี ฆ่ากันตายก็ดี ตีชิงก็ดี ปล้นทรัพย์ก็ดี หรือไฟไหม้ก็ดี หรือ
เหตุร้ายสำคัญอย่างใด ๆ ในหมู่บ้านของตน หรือหมู่บ้านที่ใกล้เคียงอันสมควรจะช่วยเหลือ เป็นหน้าที่
ของผู้ใหญ่บ้านจะต้องเรียกลูกบ้านของตนออกช่วยต่อสู้ติดตาม จับผู้ร้ายเอาของกลางคืน หรือดับไฟ
หรือช่วยอย่างอื่นที่สมควรโดยเต็มกำลัง

ข้อ 8 ผู้ใหญ่บ้านที่เห็นลูกบ้านของตนคนใดแสดงความอาฆาตมาดร้ายแก่ ผู้อื่นก็ดี หรือเป็น
คนจรจัดไม่ปรากฏการทำมาหาเลี้ยงชีพ และไม่สามารถจะชี้แจงให้เห็น ความบริสุทธิ์ของตนได้ก็ดี
ผู้ใหญ่บ้าน มีอำนาจหน้าที่ที่จะเรียกลูกบ้านคนนั้นมาไต่ถาม และว่ากล่าวสั่งสอน ถ้าไม่ฟังจึงให้นำเอา
ตัวส่งกำนันจัดการตามความในมาตรา 52 แห่ง พระราชบัญญัตินี้

ข้อ 9 ควบคุมและดูแลลูกบ้านให้ปฏิบัติหน้าที่ ซึ่งต้องพึงกระทำตามกฎหมาย- หมาย หรือระเบียบ
แบบแผนของทางราชการ

ข้อ 10 ฝึกหัดอบรมให้คนไทยเจ้าหน้าที่และกระทำการในเวลารบ

ข้อ 11 ทำการอบรมสั่งสอน หรือชี้แจงข้อราชการแก่ราษฎร ในการนี้ให้ เรียกราษฎรมา
ประชุมได้ตามครั้งคราวที่สมควร

ข้อ 12 ให้บำรุง ส่งเสริมการอาชีพของราษฎรในทางเกษตรกรรม พาณิชยกรรม และ
อุตสาหกรรม

ข้อ 13 ตรวจตราและรักษาประโยชน์ในการอาชีพของราษฎร

ข้อ 14 สั่งให้ราษฎรช่วยเหลือในการสาธารณประโยชน์เพื่อบำบัดปกป้องภัยอันตราย ซึ่งมีมา
เป็นสาธารณะโดยฉุกเฉิน และให้ทำการช่วยเหลือบรรเทาทุกข์ราษฎรผู้ ประสบสาธารณภัย

ข้อ 15 จัดการป้องกันโรคติดต่อ หรือโรคระบาดซึ่งเกิดขึ้น หรือจะเกิดขึ้นในหมู่บ้าน เพื่อมิให้
ติดต่อลุกลามต่อไป

ข้อ 16 จัดหมู่บ้านให้เป็นระเบียบเรียบร้อยและถูกต้องด้วยสุขลักษณะ ข้อ 17 จัดให้มีการ
ประชุมกรรมการหมู่บ้าน

ข้อ 18 ปฏิบัติการตามคำสั่งของกำนัน หรือทางราชการ และรายงานเหตุการณ์ซึ่งเกิดขึ้นใน
หมู่บ้านให้กำนันทราบเพื่อให้กำนันรายงานต่อคณะกรรมการอำเภอ

ข้อ 19 กระทำตนให้เป็นตัวอย่างแก่ราษฎรตามที่ทางราชการได้แนะนำ (ความในมาตรา 27
ข้อ 9 ถึงข้อ 19 บัญญัติเพิ่ม

โดยมาตรา 6 แห่ง พ.ร.บ.ลักษณะ ปกครองท้องที่ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2486)

มาตรา 28 ผู้ใหญ่บ้านมีหน้าที่และอำนาจในการที่เกี่ยวกับความอาญา ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 เมื่อทราบข่าวว่าได้มีการกระทำผิดกฎหมายเกิดขึ้น หรือสงสัยว่าได้ เกิดขึ้นในหมู่บ้านของตนต้องแจ้งความต่อกำนันนายตำบลให้ทราบ

ข้อ 2 เมื่อทราบข่าวว่าได้มีการกระทำผิดกฎหมายเกิดขึ้น หรือสงสัยว่าได้ เกิดขึ้นในหมู่บ้านใกล้เคียงต้องแจ้งความต่อผู้ใหญ่บ้านนั้นให้ทราบ

ข้อ 3 เมื่อตรวจพบของกลางที่ผู้กระทำความผิดกฎหมายมีอยู่ก็สี หรือสิ่งของที่ สงสัยว่าได้มาโดยการกระทำความผิดกฎหมาย หรือเป็นสิ่งของสำหรับใช้ในการกระทำความผิดกฎหมายก็สี ให้จับสิ่งของนั้นไว้และรีบนำส่งต่อกำนันนายตำบล

ข้อ 4 เมื่อปรากฏว่าผู้ใดกำลังกระทำความผิดกฎหมายก็ดีหรือมีเหตุควรสงสัยว่า เป็นผู้ที่ได้กระทำความผิดกฎหมายก็สี ให้จับตัวผู้นั้นไว้แล้วรีบนำส่งต่อกำนันนายตำบล

ข้อ 5 ถ้ามีหมายหรือคำสั่งตามหน้าที่ทางราชการให้จับผู้ใดในหมู่บ้านนั้น เป็นหน้าที่ของผู้ใหญ่บ้านที่จะจับผู้นั้นและรีบนำส่งต่ออย่างกำนัน หรือกรรมการอำเภอ ตาม สมควร

ข้อ 6 เมื่อเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ออกหมายสั่งให้คนหรือให้ยึด ผู้ใหญ่บ้าน ต้องจัดการให้เป็นไปตามกฎหมาย

แนวคิดเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของชุมชน

ถวิลวดี บุรีกุล (2550) ได้กล่าวถึงแนวคิด เรื่อง การมีส่วนร่วมของประชาชน (Public Participation) ประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วม (Participatory Democracy) แนวคิดของประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วมกำเนิดขึ้นตั้งแต่กรีกโบราณและศตวรรษที่ 18-20 ซึ่งได้เผยแพร่ในโลกตะวันตกอีกครั้งใน ค.ศ. 1960 โดยการอล แพทแมน (Garol Patman) ประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วมเป็นการเรียกระบอบประชาธิปไตยแบบผู้แทนที่เปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในทางการเมืองการปกครองและในการตัดสินใจระดับต่าง ๆ มากขึ้น มิใช่ว่าประชาชน จะสามารถทำได้แต่เพียงเลือกตั้งอย่างเดียวแต่ยังเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจต่าง ๆ เช่น การเปิดช่องทางให้ประชาชนมีส่วนร่วมรับรู้ข้อมูลข่าวสาร การแจ้งความคืบหน้าของการบริหารจัดการ หรือการเปิดโอกาสให้ ประชาชนร่วมแสดงความคิดเห็นและให้ข้อมูลแก่ผู้ที่ทำหน้าที่แทนตน เพื่อใช้ประกอบการตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ รวมทั้งการที่ประชาชนเข้าไปมีส่วนร่วมในการตรวจสอบ และถอดถอนผู้ที่ทำหน้าที่แทนประชาชน ซึ่งขาดประสิทธิภาพบกพร่องต่อหน้าที่หรือไม่สุจริตแล้วแต่กรณี การมีส่วนร่วมของประชาชนจึงเป็นกระบวนการซึ่งประชาชน หรือผู้มีส่วนได้ส่วนเสียได้มีโอกาสแสดงทัศนะ และเข้าร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ที่มีผลต่อความเป็นอยู่ของประชาชนรวมทั้งมี การนำความคิดเห็นดังกล่าวไปประกอบการพิจารณากำหนดนโยบายและการตัดสินใจของรัฐ การมีส่วนร่วมของประชาชนเป็นกระบวนการสื่อสารในระบบเปิด กล่าวคือ เป็นการสื่อสารสองทาง ทั้งอย่างเป็นทางการและไม่เป็น

ทางการ ซึ่งประกอบไปด้วยการแบ่งสรรข้อมูลร่วมกัน ระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและเป็นการเสริมสร้างความสามัคคีในสังคม ทั้งนี้เพราะการมีส่วนร่วมของประชาชนเป็นการเพิ่มคุณภาพของการตัดสินใจ การลดค่าใช้จ่ายและการสูญเสียเวลา เป็นการสร้างฉันทามติและทำให้ง่ายต่อการนำไปปฏิบัติ อีกทั้งช่วยหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้าในกรณีที่จะต้องรุนแรง” ช่วยให้เกิดความน่าเชื่อถือและความชอบธรรม และช่วยให้ทราบความห่วงกังวลของประชาชนและค่านิยมของสาธารณชน รวมทั้งเป็นการพัฒนาความเชี่ยวชาญ และความคิดสร้างสรรค์ของสาธารณชน การมีส่วนร่วมของประชาชนมีความสำคัญในการสร้างประชาธิปไตยอย่างยั่งยืน และส่งเสริมธรรมาภิบาล ตลอดจนการบริหารงาน หากการมีส่วนร่วมของประชาชนมากขึ้นเพียงใดก็จะช่วยให้มีการตรวจสอบการทำงานของผู้บริหาร และทำให้ผู้บริหารมีความรับผิดชอบต่อสังคมมากยิ่งขึ้น อีกทั้งยังเป็นการป้องกันนักการเมือง จากการกำหนดนโยบายที่ไม่เหมาะสมกับสังคมนั้น ๆ นอกจากนี้ การมีส่วนร่วมของประชาชนยังเป็นการสร้างความมั่นใจว่าเสียงของประชาชนจะมีคนรับฟัง อีกทั้งความต้องการหรือความปรารถนาของประชาชนก็จะได้รับการตอบสนอง ต่อมารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้กำหนดหลักการสำคัญที่มุ่งเน้นการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนให้มีความชัดเจนและเป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น โดยเปิดโอกาสให้ประชาชนมีบทบาทในการกำหนดทิศทางการปกครอง เข้าถึงกระบวนการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐ และส่งเสริมให้ภาครัฐดำเนินงานภายใต้หลักธรรมาภิบาล รัฐธรรมนูญบับดังกล่าวได้เน้นย้ำถึงคุณค่าแห่งคุณธรรม จริยธรรม และธรรมาภิบาลในฐานะหลักการพื้นฐานในการดำเนินกิจการของรัฐ อันเป็นกลไกสำคัญในการธำรงไว้ซึ่งระบอบประชาธิปไตยและความมั่นคงของชาติ หนึ่งในสาระสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการบริหารราชการแผ่นดินแบบมีส่วนร่วมปรากฏอยู่ใน ส่วนที่ 3 ว่าด้วยแนวนโยบายด้านการบริหารราชการแผ่นดิน โดยเฉพาะใน มาตรา 78 ซึ่งบัญญัติให้รัฐมีหน้าที่ต้องดำเนินการตามแนวนโยบายที่ชัดเจนในการจัดระเบียบบริหารราชการ ทั้งในระดับส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น ให้มีการแบ่งแยกอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบอย่างเหมาะสมและสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาประเทศ นโยบายดังกล่าวถือเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนการกระจายอำนาจและเสริมสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชนในกระบวนการบริหารราชการแผ่นดินอย่างแท้จริง อันสะท้อนถึงพัฒนาการของระบอบประชาธิปไตยที่ประชาชนมิได้เป็นเพียงผู้รับบริการจากรัฐเท่านั้น หากแต่มีสถานะเป็น "หุ้นส่วน" ในการกำหนดนโยบาย การตรวจสอบ และการพัฒนาสังคมร่วมกัน และสนับสนุนให้จังหวัด มีแผนและงบประมาณเพื่อพัฒนาจังหวัด เพื่อประโยชน์ของประชาชนในพื้นที่ ให้มีการพัฒนาระบบงานภาครัฐ โดยมุ่งเน้นการพัฒนาคุณภาพ คุณธรรม และจริยธรรมของเจ้าหน้าที่ของรัฐควบคู่ไปกับการปรับปรุงรูปแบบและวิธีการทำงาน เพื่อให้การบริหารราชการแผ่นดินเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และส่งเสริมให้หน่วยงานของรัฐใช้หลักการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีเป็นแนวทางในการปฏิบัติราชการ นอกจากนี้ ยังให้มีการจัดระบบงานราชการและงานของรัฐอย่างอื่น เพื่อให้การจัดทำและการให้บริการสาธารณะเป็นไปอย่าง

รวดเร็ว มีประสิทธิภาพ โปร่งใส และตรวจสอบได้โดยคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของประชาชน จึงนับว่ารัฐธรรมนูญฉบับใหม่นี้ ได้ขยายความสำคัญของการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วม ซึ่งในบางครั้งก็มีการกล่าวว่าเป็นการบริหารราชการระบบเปิดที่ทำให้ภาคประชาชนมีความสำคัญมากขึ้น แทนการบริหารงานแบบปิดดังแต่ก่อน การบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างประโยชน์สุขของประชาชน โดยอาศัยเครื่องมือการมีส่วนร่วมของประชาชน โดยการขึ้นตามเป้าหมายของพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. 2546 ซึ่งใช้เป็นอีกหลักการหนึ่งใน การสร้างตัวชี้วัดนี้ในพระราชกฤษฎีกา ดังกล่าวได้กำหนดเป้าหมายของการบริหารกิจการ บ้านเมืองที่ดีไว้ในมาตรา 6 ได้แก่ การบริหารราชการเพื่อบรรลุเป้าหมาย เกิดประโยชน์สุขของประชาชน เกิดผลสัมฤทธิ์ต่อภารกิจของรัฐ มีประสิทธิภาพและเกิดความคุ้มค่าในเชิงภารกิจของรัฐ ไม่มีขั้นตอนการปฏิบัติงานเกินความจำเป็น มีการปรับปรุงภารกิจของส่วนราชการให้ทันต่อสถานการณ์ ประชาชนได้รับการอำนวยความสะดวกและได้รับการตอบสนองความต้องการ และมีการประเมินผลการปฏิบัติราชการอย่างสม่ำเสมอ

ในประเด็นสำคัญ ที่เป็นเป้าหมายนั้นเป็นเรื่องของการบริหารงานกล่าวถึงเรื่องสำคัญ คือ การบริหารราชการที่ให้เป็นไปเพื่อประโยชน์สุขของประชาชน ที่สอดคล้องเป็นไปในแนวทางเกี่ยวกับภารกิจและวัตถุประสงค์ที่กำหนดขึ้นไว้สำหรับงานนั้น ๆ โดยผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นมีความคุ้มค่ากับการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถกำหนด 4 ตัวชี้วัดผลการดำเนินงานได้อย่างชัดเจน ซึ่งจะแสดงผลถึงความสามารถในการบริหารงานอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นประโยชน์ตรงต่อความต้องการของประชาชน การบริหารงานอย่างมีประสิทธิภาพและเกิดความคุ้มค่าในเชิงภารกิจของรัฐ โดยเป็นการกำหนดวิธีการทำงานของส่วนราชการให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลและวัดความคุ้มค่าในแต่ละภารกิจ โดยให้ส่วนราชการต้องยึดหลักความโปร่งใส ความคุ้มค่า ความชัดเจนในการปฏิบัติราชการ การลดขั้นตอนการปฏิบัติงาน เป็นการทำงานให้มีประสิทธิภาพ โดยในการทำงานให้จัดให้มีการกระจายอำนาจการตัดสินใจเพื่อความรวดเร็วและลดขั้นตอนการปฏิบัติราชการ โดยในการอนุญาต การอนุมัติ การปฏิบัติราชการ การดำเนินการอื่นใดของผู้ดำรงตำแหน่งใดให้แก่ผู้ดำรงตำแหน่งที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการดำเนินการในเรื่องนั้นโดยตรง ทั้งนี้เพื่อให้สะดวกและมีความรวดเร็วในการบริการ วิธีการดำเนินการ คือต้องมีหลักเกณฑ์ควบคุม ติดตาม และกำกับดูแลการใช้ อำนาจมีการกำหนดความรับผิดชอบของผู้รับมอบอำนาจและผู้มอบอำนาจให้ชัดเจน ไม่สร้างขั้นตอน หรือกลั่นกรอง งานที่ไม่จำเป็น ในกรณีที่สามารถใช้เทคโนโลยีสารสนเทศหรือโทรคมนาคมได้ให้ใช้ตามความเหมาะสม เพื่อลดขั้นตอนต่าง ๆ ลง ถือว่างานที่ออกมาจะเป็นไปสร้างความพึงพอใจให้เกิดขึ้นเพราะต่อไปนี้ ประชาชนไม่ต้องรอนานและติดต่อหลายฝ่าย หลายคนดังแต่ก่อน ดังนั้นพระราชกฤษฎีกานี้ ให้ความสำคัญกับเรื่องของ การบริการกิจการบ้านเมืองที่ดี หรือธรรมาภิบาล ร่วมกับการบริหารรัฐกิจแนวใหม่ที่มุ่งให้ประชาชนเป็นปัจจัยสำคัญ เป็นหัวใจของการบริหารรัฐกิจ

แนวใหม่นี้ เพราะประชาชนมีฐานะของการเป็นพลเมือง และการเป็นหุ้นส่วนในการดำเนินกิจกรรมเป็นสิ่งสำคัญการให้บริการกับประชาชนจึงต้องเป็นไปเพื่อให้ประชาชนมีความพึงพอใจ และมีความสุขเป็นสิ่งสำคัญ นอกจากนี้ ยังให้ความสำคัญกับการพัฒนาระบบราชการสอดคล้องกับกระแสโลกาภิวัตน์ที่ยกกิจกรรมของสังคมออกจากการมีความรู้แค่ท้องถิ่นเท่านั้นแต่นำไปสู่เครือข่ายที่เกี่ยวข้องสู่สถานการณ์ และโลกภายนอก มีระบบข้อมูลที่ทันสมัยและเทคโนโลยีการติดต่อสื่อสารได้เข้ามามีผลต่อวัฒนธรรมของมนุษย์ มีการเปลี่ยนแปลงจากวัฒนธรรมแบบดั้งเดิม เป็นการยอมรับการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ และมีการเรียนรู้จากภายนอกและภายในองค์กรชุมชนและประเทศมากขึ้นจนเป็นการจัดการความรู้และทำองค์กรของตนให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้

การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนมีรากฐานสำคัญอยู่บนเจตนารมณ์ในการเสริมสร้างกระบวนการประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วม (Participatory Democracy) ซึ่งมีใช้เพียงการเลือกตั้งหรือการใช้อำนาจทางการเมืองในช่วงเวลาหนึ่งเท่านั้น หากแต่หมายถึงการเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีบทบาทอย่างแท้จริงในกระบวนการนโยบายสาธารณะ การดำเนินโครงการของรัฐ และการตรากฎหมาย ซึ่งล้วนเป็นกิจกรรมที่ส่งผลกระทบต่อชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนโดยตรง ประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วมเป็นกลไกที่มุ่งตอบสนองต่อความเหลื่อมล้ำในการเข้าถึงอำนาจและทรัพยากร โดยมุ่งเน้นการกระจายอำนาจให้ประชาชนสามารถมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจในเรื่องที่ส่งผลกระทบต่อสวัสดิภาพของตนเอง ซึ่งเป็นการลดการผูกขาดอำนาจในการตัดสินใจไว้ในกลุ่มคนจำนวนน้อย และส่งเสริมให้เกิดการกระจายอำนาจอย่างทั่วถึงระหว่างประชาชนทุกกลุ่มในสังคม ภายใต้แนวคิดนี้ การมีส่วนร่วมของประชาชนจึงมีใช้เพียงบทบาทเชิงสัญลักษณ์ หากแต่ต้องเป็นกระบวนการที่มีความหมาย (meaningful participation) และส่งผลจริงต่อทิศทางของการตัดสินใจและการดำเนินนโยบายสาธารณะ การมีส่วนร่วมที่มีประสิทธิผลจำเป็นต้องประกอบด้วยปัจจัยสนับสนุนหลายประการ เช่น โครงสร้างทางสถาบันที่เปิดกว้าง ความสามารถในการเข้าถึงข้อมูลของประชาชน ช่องทางการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ ตลอดจนการเคารพและยอมรับในความเห็นที่แตกต่างอย่างเป็นธรรมด้วยเหตุนี้ ประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วมจึงมิได้เป็นเพียงอุดมคติทางการเมือง หากแต่เป็นแนวทางปฏิบัติที่ส่งเสริมความเป็นธรรม ความโปร่งใส และความยั่งยืนในการบริหารราชการแผ่นดินในระยะยาว ดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลจากประชาชนส่งผ่านไปยังผู้เสนอนโยบาย หรือโครงการต่าง ๆ เพื่อให้ผู้ที่จะกำหนดนโยบาย หรือผู้ที่จะเสนอโครงการนั้น ๆ ได้ทราบถึงธรรมชาติและแนวคิดของสังคม
2. ข้อมูลทางเทคนิคเกี่ยวกับเรื่องที่เป็นประเด็นสนใจจากผู้เสนอโครงการส่งผ่านไปยังประชาชน
3. การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและความเชื่อระหว่างประชาชนกับผู้กำหนดนโยบาย หรือผู้เสนอโครงการ หรือระหว่างประชาชนด้วยกันเอง

4. ข้อมูลจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและประชาชนผู้สนใจจะต้องได้รับการนำเข้าสู่กระบวนการตัดสินใจ

เงื่อนไขของการมีส่วนร่วมของประชาชน ประกอบด้วย

1. การมีอิสรภาพในการเข้าร่วม โดยต้องเป็นไปด้วยความสมัครใจ
2. มีความเสมอภาคในการเข้าร่วมกิจกรรม
3. ผู้เข้าร่วมต้องมีความสามารถพอที่จะเข้าร่วมในกิจกรรม อาทิ มีความเข้าใจในเรื่องนั้น ๆ

นั้นแสดงว่าจะต้องมีการพัฒนาศักยภาพให้พวกเขาสามารถเข้ามามีส่วนร่วมได้

กระบวนการมีส่วนร่วม

ขั้นที่ 1 มีส่วนร่วมในการวางแผน ประกอบด้วย การรับรู้ เข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับการวางแผน และร่วมวางแผนกิจกรรม

ขั้นที่ 2 มีส่วนร่วมในการปฏิบัติ/ดำเนินการ ประกอบด้วย การเกี่ยวข้องกับการดำเนินการในกิจกรรมต่าง ๆ และการตัดสินใจ

ขั้นที่ 3 มีส่วนร่วมในการจัดสรรผลประโยชน์ เป็นการมีส่วนร่วมในการจัดสรรประโยชน์ หรือผลของกิจกรรมหรือผลของการตัดสินใจที่เกิดขึ้น

แนวคิดเกี่ยวกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและการมีส่วนร่วมอย่างแท้จริงในกระบวนการนโยบายสาธารณะ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholders) หมายถึง บุคคล กลุ่มบุคคล หรือองค์กรที่อาจได้รับผลกระทบ ทั้งในเชิงบวกและเชิงลบ จากการกำหนดนโยบายของรัฐ การตัดสินใจอนุญาตของภาครัฐ หรือการดำเนินโครงการต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นระดับท้องถิ่นหรือระดับชาติ โดยผู้มีส่วนได้ส่วนเสียสามารถจำแนกออกได้เป็นหลายระดับตามลักษณะและความรุนแรงของผลกระทบที่ได้รับ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียโดยตรง ได้แก่ กลุ่มบุคคลหรือองค์กรที่ได้รับผลกระทบโดยตรงจากโครงการหรือนโยบาย และอาจเผชิญกับผลกระทบที่ไม่พึงประสงค์ในระดับที่รุนแรงหรือยากต่อการเยียวยา เช่น ชุมชนในพื้นที่โครงการหรือผู้ที่อาจเสียประโยชน์จากการดำเนินการของรัฐ กลุ่มนี้ควรได้รับการเชิญเข้ามามีส่วนร่วมตั้งแต่ระยะเริ่มต้นของกระบวนการ เช่น การรับรู้ข้อมูล การแสดงความคิดเห็น ตลอดจนการตัดสินใจร่วมและติดตามตรวจสอบ เพื่อให้สามารถลดผลกระทบเชิงลบหรือป้องกันปัญหาที่อาจเกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทางอ้อม ได้แก่ ผู้ที่อาจได้รับผลกระทบในระดับรอง ซึ่งแม้จะไม่มีประสิทธิภาพ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทางอ้อม ได้แก่ ผู้ที่อาจได้รับผลกระทบในระดับรอง ซึ่งแม้จะไม่มีรุนแรงหรือชัดเจนเท่ากลุ่มแรก แต่ก็ยังมีความเกี่ยวข้องกับผลลัพธ์ของนโยบายหรือโครงการในระยะยาว กลุ่มนี้ควรได้รับโอกาสในการมีส่วนร่วมในลักษณะของการให้ข้อคิดเห็น การปรึกษาหารือ และการวางแผนร่วม ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั่วไป ได้แก่ กลุ่มบุคคลที่อาจไม่มีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับโครงการหรือการดำเนินนโยบาย แต่มีความสนใจในประเด็นนั้น ๆ เช่น นักวิชาการ ผู้แทนองค์กร

พัฒนาเอกชน หรือประชาชนทั่วไป กลุ่มนี้มีบทบาทในการเสนอแนะแนวทางเชิงนโยบาย ตรวจสอบความโปร่งใส และให้ข้อเสนอเชิงวิชาการหรือจริยธรรมต่อการดำเนินงานของรัฐ

การมีส่วนร่วมของประชาชนอย่างแท้จริง (Meaningful Public Participation) มิใช่เพียงการจัดเวทีรับฟังความคิดเห็นอย่างเป็นพิธีกรรม หากแต่ต้องเป็นกระบวนการที่ความคิดเห็นของประชาชนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียได้รับการนำไปพิจารณาอย่างจริงจังในการตัดสินใจของภาครัฐ การมีส่วนร่วมที่มีคุณค่าเช่นนี้ จะสามารถสร้างความไว้วางใจ ความชอบธรรม และการยอมรับต่อผลลัพธ์ของนโยบายหรือโครงการในระยะยาวได้หัวใจสำคัญของการมีส่วนร่วมอย่างแท้จริง คือ การทำให้ประชาชนตระหนักว่าการเข้าร่วมของตนนั้นมีความหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะได้รับการรับฟังและมีผลต่อการตัดสินใจในทางปฏิบัติ หากประชาชนเห็นว่าความคิดเห็นของตนจะถูกนำไปใช้ในการกำหนดทิศทางของโครงการหรือการตัดสินใจทางนโยบาย ก็จะเพิ่มแรงจูงใจและความสนใจในการเข้ามามีส่วนร่วมมากยิ่งขึ้น ในกรณีที่ผลกระทบจากโครงการหรือนโยบายต่อประชาชนมีน้อยมาก การมีส่วนร่วมอาจอยู่ในระดับของการแจ้งข้อมูลให้ทราบหลังจากการตัดสินใจ (informing) ซึ่งถือเป็นระดับขั้นพื้นฐานสุดของกระบวนการมีส่วนร่วม แต่ก็ยังคงมีความสำคัญในแง่ของการสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องและความโปร่งใสในการดำเนินงานของรัฐ เช่น จะทำพิจารณาของถนนที่มีอยู่แล้วให้ดีขึ้นโดยไม่ต้องไปขยายถนนกินเนื้อที่ของประชาชน การมีส่วนร่วม คือ การไปรับฟังความคิดเห็นเมื่อรัฐเริ่มเห็นปัญหาก็จะไปชวน ประชาชนให้มาพูดคุยปรึกษาหารือให้ตระหนักถึงปัญหาดังแต่เริ่มคิด กรณีเริ่มมีผลกระทบต่อประชาชน รัฐก็จะไปรับฟังความคิดเห็นแม้อาจจะเรียกว่าประชาพิจารณ์ก็ต้องเป็นประชาพิจารณ์ตั้งแต่เริ่มชวนประชาชนมาร่วมคิดร่วมตระหนัก แล้วร่วมหาทางออกของปัญหา แต่วิธีการแทนที่จะให้วิธีการทำประชาพิจารณ์แบบเดิม ๆ ซึ่งเหมือนกับการมาโต้เถียงหรือดีเบตส์ (Debates) กันควรจะใช้วิธีการสานเสวนาหรือไดอะล็อก (Dialogue) มากกว่า เพราะผู้มีส่วนร่วมจะมาฟังกัน ถ้ามาสานเสวนากับ ประชาชนก็จะเรียกกันว่า ประชาเสวนา (Citizens Dialogue) คือมาพูดคุยกันไม่มาเถียงกัน มาฟังกันอย่างตั้งใจ การมีส่วนร่วมเพื่อหาทางออก ถ้ามาสานเสวนาหาทางออก เราก็จะเรียกว่า การสานเสวนา หาทางออกหรือดีลิเบอเรชัน (Deliberation) ถ้ามาสานเสวนาหาทางออกกับประชาชนก็จะเรียกว่า Public Deliberation หรือประชาเสวนาหาทางออก ซึ่งผลอาจจะมี ลักษณะของกระบวนการที่ต่างกัน

เทคนิคของการสื่อสารที่ใช้ในการประชุมที่แตกต่างระหว่างการโต้เถียงการสานเสวนา และการสานเสวนาหาทางออก การมีส่วนร่วมระดับสานเสวนาหาทางออก (Deliberation) หรือการประชาเสวนาหาทางออก (Public Deliberation) เป็นกระบวนการที่สหรัฐอเมริกาได้ใช้ตั้งแต่ก่อนจะมีการปฏิบัติ ประกาศอิสรภาพจากอังกฤษในปี ค.ศ. 1796 และเป็นรากฐานของประชาธิปไตยของสหรัฐอเมริกามาตลอด

เชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19)

1. ประวัติความเป็นมาเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19)

โรคโควิด-19 หรือไวรัสโคโรนาสายพันธุ์ใหม่ 2019 เป็นไวรัสในกลุ่มโคโรนาที่เพิ่งมีการค้นพบใหม่ ซึ่งมีการแพร่ระบาดครั้งแรกที่เมืองอู่ฮั่น มณฑลหูเป่ย์ สาธารณรัฐประชาชนจีน ในปี 2019 จากข้อมูล ณ วันที่ 25 มกราคม พ.ศ. 2563 พบว่า มีผู้ป่วยจากเชื้อไวรัสนี้จำนวนกว่า 1,354 ราย ไวรัสนี้สามารถแพร่กระจายจากคนสู่คนได้ผ่านระบบทางเดินหายใจ การไอ จาม และสัมผัสน้ำมูก น้ำลาย ดังนั้น จึงต้องระมัดระวังไม่ให้ผู้ป่วยที่มีอาการทางเดินหายใจสงสัยจากเชื้อโควิด-19 ไปสัมผัสใกล้ชิดหรือใช้สิ่งของร่วมกันกับผู้อื่น เพื่อลดความเสี่ยงในการแพร่กระจายเชื้อ ผู้ป่วยที่ต้องสงสัยโรคโควิด-19 จะมีการใช้ร่วมกับอาการทางเดินหายใจ เช่น ไอ จาม มีน้ำมูก เหนื่อยหอบ และมีประวัติเดินทางมาจากเมืองอู่ฮั่น ประเทศจีน หรือเมืองที่มีการประกาศเป็นพื้นที่ระบาด ภายใน 14 วันก่อนเริ่มมีอาการป่วย หากมีอาการไข้ ไอ เจ็บคอ น้ำมูกไหล หายใจเหนื่อย ภายใน 14 วันหลังกลับมาจากเมืองอู่ฮั่น มณฑลหูเป่ย์ ประเทศจีน โปรดไปพบแพทย์และยื่นบัตรคำแนะนำด้านสุขภาพสำหรับผู้เดินทางเข้ามาในประเทศไทย พร้อมแจ้งประวัติการเดินทาง การล้างมืออย่างถูกวิธีเป็นสิ่งสำคัญในการลดจำนวนเชื้อโรคที่อาศัยอยู่ชั่วคราวบนมือ ควรล้างมือด้วยสบู่ก่อนหรือสบู่เหลว ใช้เวลาในการฟอกมือนานประมาณ 15 วินาที ในกรณีรีบด่วนที่ไม่สะดวกในการล้างมือด้วยน้ำและมือไม่ปนเปื้อนสิ่งสกปรกหรือสารคัดหลั่งจากผู้ป่วย ให้ทำความสะอาดมือด้วยแอลกอฮอล์เจล โดยใช้แอลกอฮอล์เจลประมาณ 10 มิลลิลิตร ใช้เวลาประมาณ 15-25 วินาที วิธีการใส่หน้ากากอนามัยที่ถูกต้อง ควรให้ด้านสีเข้มออกด้านนอกเสมอ คลุมให้ปิดจมูก ปาก คาง คล้องหูยัดให้พอดีกับใบหน้า กดลดขอบบนให้สนิทกับสันจมูก โดยเปลี่ยนทุกวันและทิ้งลงในภาชนะที่มีฝาปิด เพื่อป้องกันการติดเชื้อทั้งจากตนเองและผู้อื่น เมื่อรู้สึกว่าจะไอหรือจาม ควรหากระดาษชำระหรือทิชชูมาปิดปากเพื่อป้องกันไม่ให้เชื้อโรคกระจาย แล้วนำไปทิ้งในถังขยะที่ปิดให้เรียบร้อย หากไม่มีกระดาษชำระ ควรใช้การไอหรือจามใส่ข้อศอก โดยยกแขนข้างใดข้างหนึ่งมาจับไหล่ตัวเองฝั่งตรงข้าม และยกมูมข้อศอกปิดปากและจมูกตนเองก่อนไอหรือจามทุกครั้ง ไม่ควรไอหรือจามใส่มือ หลังจากไอหรือจามเสร็จแล้ว ควรล้างมือให้สะอาดทุกครั้งด้วยสบู่หรือแอลกอฮอล์ฆ่าเชื้อเพื่อกำจัดเชื้อโรค ไม่ให้แพร่กระจาย

นอกจากนี้ การปฏิบัติตามมาตรการป้องกันอื่น ๆ เช่น การรักษาระยะห่างทางสังคม (Social Distancing) การหลีกเลี่ยงการอยู่ในที่แออัด และการหลีกเลี่ยงการสัมผัสใบหน้าโดยไม่จำเป็น ก็เป็นสิ่งสำคัญในการลดความเสี่ยงในการติดเชื้อไวรัสโควิด-19 การติดตามข่าวสารและคำแนะนำจากหน่วยงานสาธารณสุขอย่างสม่ำเสมอจะช่วยให้เราทราบถึงสถานการณ์การระบาดและมาตรการป้องกันที่เหมาะสม การปฏิบัติตามคำแนะนำเหล่านี้จะช่วยลดความเสี่ยงในการติดเชื้อและการแพร่กระจายของไวรัสโควิด-19 การดูแลสุขภาพจิตในช่วงการระบาดของโรคโควิด-19 ก็เป็นสิ่งสำคัญ

เช่นกัน การรักษาสุขภาพจิตที่ดีจะช่วยให้เรามีความสามารถในการรับมือกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงได้ดีขึ้น การทำกิจกรรมที่ช่วยผ่อนคลาย เช่น การออกกำลังกาย การทำสมาธิ หรือการพูดคุยกับคนในครอบครัวและเพื่อนฝูงผ่านทางออนไลน์ จะช่วยลดความเครียดและความวิตกกังวล สุดท้ายนี้ การร่วมมือกันของทุกคนในการปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและการดูแลสุขภาพทั้งกายและใจ จะช่วยให้เราผ่านพ้นสถานการณ์การระบาดของโรคโควิด-19 ไปได้อย่างปลอดภัยและมีสุขภาพที่ดี

2. ศูนย์บริหารสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (ศบค.)

2.1 ความเป็นมาของ ศบค.

การระบาดของโรคโควิด-19 ในประเทศไทยเริ่มต้นเมื่อวันที่ 13 มกราคม 2563 โดยประเทศไทยเป็นประเทศแรกนอกประเทศจีนที่มีผู้ป่วยยืนยันรายแรก การคัดกรองผู้เดินทางเข้าประเทศพบผู้ป่วยประปรายตลอดเดือนมกราคม 2563 ซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้ที่เดินทางมาจากหรือพำนักอยู่ในประเทศจีน การแพร่เชื้อท้องถิ่นครั้งแรกมีการยืนยันเมื่อวันที่ 31 มกราคม 2563 จำนวนผู้ป่วยยังคงน้อยตลอดเดือนกุมภาพันธ์ 2563 แต่เพิ่มขึ้นอย่างมากในกลางเดือนมีนาคม 2563 โดยมีการระบุสาเหตุจากกลุ่มการแพร่เชื้อหลายกลุ่ม ซึ่งกลุ่มใหญ่สุดเกิดขึ้นในการแข่งขันมวยไทย ณ สนามมวยเวทีลุมพินีเมื่อวันที่ 6 มีนาคม 2563 ผู้ป่วยยืนยันเพิ่มเกิน 100 คนต่อวันในอีก 1 สัปดาห์ต่อมา

การตอบสนองของรัฐบาลต่อการระบาดเริ่มจากการคัดกรองและการติดตามการสัมผัส มีการคัดกรองโควิด-19 ตามท่าอากาศยานนานาชาติและโรงพยาบาลสำหรับผู้ป่วยที่มีประวัติเดินทางหรือสัมผัส มีการสอบสวนโรคกรณีที่เกิดกลุ่มการระบาด กระทรวงศึกษาธิการเน้นการเฝ้าระวังตนเอง การรักษาความสะอาดโดยเฉพาะการล้างมือและการเว้นระยะห่างหรือใส่หน้ากากอนามัย แม้บุคคลที่เดินทางมาจากประเทศเสี่ยงสูงจะได้รับคำแนะนำให้กักตนเอง แต่ยังไม่มีการจำกัดการเดินทางจนวันที่ 5 มีนาคม 2563 และวันที่ 19 มีนาคม 2563 มีประกาศเพิ่มเติมให้ต้องมีเอกสารการแพทย์รับรองการเดินทางระหว่างประเทศและคนต่างด้าวต้องมีประกันสุขภาพ ปลายเดือนมีนาคม 2563 สถานที่สาธารณะและธุรกิจห้างร้านได้รับคำสั่งให้ปิดในกรุงเทพมหานครและอีกหลายจังหวัด นายกรัฐมนตรีประยุทธ์ จันทร์โอชา ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน มีผลวันที่ 26 มีนาคม 2563 และมีประกาศห้ามออกนอกเคหสถานยามวิกาลตั้งแต่คืนวันที่ 3 เมษายน 2563 พระราชกำหนดสถานการณ์ฉุกเฉินยังสั่งงดจำหน่ายสุราชั่วคราวและให้ประชาชนชะลอการเดินทางข้ามจังหวัด ซึ่งยกเลิกเป็นส่วนใหญ่ในเดือนกรกฎาคมและเปิดสถานศึกษาในเดือนสิงหาคม 2563 อย่างไรก็ดี รัฐบาลยังไม่ยกเลิกสถานการณ์ฉุกเฉิน

ต่อมาพบการระบาดของโรครอบใหม่ในจังหวัดสมุทรสาครประมาณกลางเดือนธันวาคม 2563 ทำให้ยอดผู้ติดเชื้อในประเทศเพิ่มขึ้นอย่างน้อยร้อยละ 20 รัฐบาลถูกวิจารณ์อย่างหนักจากการรับมือวิกฤตการณ์ในหลายด้าน ในต้นเดือนกุมภาพันธ์ 2563 หลังเกิดความกังวลต่อการกักตุนและโกง

ราคาขายหน้ากากอนามัย รัฐบาลเข้าควบคุมราคาและแทรกแซงการจัดจำหน่าย แต่ยังไม่สามารถป้องกันการขาดแคลนตามโรงพยาบาลต่าง ๆ ได้ และเกิดกรณีอื้อฉาวจากกรณีที่ประชาชนสงสัยว่ามีการฉ้อราษฎร์บังหลวง นอกจากนี้ รัฐบาลยังถูกวิจารณ์เกี่ยวกับนโยบายข้อกำหนดการเดินทางระหว่างประเทศและการกักโรคอย่างไม่เด็ดขาดและล่าช้า และการสื่อสารแบบกลับไปกลับมา

รัฐบาลจึงได้ประกาศจัดตั้งศูนย์บริหารสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 หรือ ศบค. เป็นหน่วยงานที่ขึ้นตรงกับนายกรัฐมนตรี มีหน้าที่แถลงข่าวสารความเคลื่อนไหวของโรคโควิด-19 ประจำวัน ให้ประชาชนได้รับข้อมูลข่าวสารช่องทางหลักและช่องทางเดียว ตลอดจนกำหนดนโยบายที่สำคัญในการควบคุมโรคโควิด-19 ในภาพรวมของประเทศ การระบาดของโรคโควิด-19 ในประเทศไทยเป็นเหตุการณ์ที่มีผลกระทบอย่างมากต่อสังคมและเศรษฐกิจ การตอบสนองของรัฐบาลและการปฏิบัติตามมาตรการป้องกันของประชาชนเป็นสิ่งสำคัญในการควบคุมการแพร่ระบาดของโรคนี้ การเรียนรู้จากประสบการณ์ที่ผ่านมาและการปรับปรุงมาตรการป้องกันจะช่วยให้ประเทศไทยสามารถรับมือกับการระบาดในอนาคตได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

3. มาตรการด้านการป้องกันตนเองของประชาชน

คำแนะนำนี้จัดทำขึ้นเพื่อเป็นแนวทางการปฏิบัติสำหรับบุคคลทั่วไปและประชาชนกลุ่มเสี่ยงสูงต่อการติดเชื้อโรคโควิด-19 ได้แก่ หญิงตั้งครรภ์ เด็กเล็กที่มีอายุต่ำกว่า 5 ปี ผู้สูงอายุ และผู้ที่มีโรคประจำตัว เช่น โรคเบาหวาน โรคความดันโลหิตสูง โรคหลอดเลือดหัวใจและสมอง โรคระบบทางเดินหายใจ และโรคภูมิแพ้ ซึ่งมีโอกาสเสียชีวิตมากกว่าคนทั่วไปหากติดเชื้อไวรัสโควิด-19 เพื่อป้องกันตนเองจากการเจ็บป่วยและลดความเสี่ยงต่อการเสียชีวิต จึงมีแนวทางการปฏิบัติเพื่อการป้องกันโรคโควิด-19 สำหรับประชาชนทั่วไปและกลุ่มเสี่ยง ดังนี้

แนวทางการดูแลสุขภาพส่วนบุคคล เพื่อป้องกันและลดการแพร่เชื้อโควิด-19 การปฏิบัติตามแนวทางเหล่านี้จะช่วยลดความเสี่ยงในการติดเชื้อและการแพร่กระจายของโรคโควิด-19 ทั้งในกลุ่มประชาชนทั่วไปและกลุ่มเสี่ยงสูง โดยการงดออกจากบ้าน ออกจากบ้านเมื่อจำเป็นเท่านั้น และให้เว้นระยะห่างจากคนอื่นอย่างน้อย 1-2 เมตร หลีกเลี่ยงการเข้าไปในพื้นที่ที่มีคนหนาแน่น แออัด หรือพื้นที่ปิด สวมหน้ากากอนามัยหรือหน้ากากผ้าตลอดเวลาเมื่ออยู่นอกบ้าน หลีกเลี่ยงการใช้รถสาธารณะเมื่อจำเป็นเท่านั้นและหลีกเลี่ยงชั่วโมงเร่งด่วน ล้างมือบ่อย ๆ ด้วยสบู่หรือเจลแอลกอฮอล์ทุกครั้ง ก่อนรับประทานอาหาร หลังใช้ส้วม หรือหลังจากไอ จาม หรือหลังสัมผัสจุดเสี่ยงที่มีผู้ใช้งานร่วมกันในที่สาธารณะ เช่น กลอนหรือลูกบิดประตู ราวจับ หรือราวบันได เป็นต้น รวมถึงหลีกเลี่ยงการใช้มือสัมผัสใบหน้า ตา ปาก จมูก โดยไม่จำเป็น

ทั้งนี้ ผู้ที่เป็นกลุ่มเสี่ยง ผู้สูงอายุที่อายุมากกว่า 70 ปี ผู้มีโรคเรื้อรัง เช่น เบาหวาน โรคหัวใจ โรคความดันโลหิตสูง โรคปอด และเด็กอายุต่ำกว่า 5 ปี ให้เลี่ยงการออกนอกบ้าน เว้นแต่จำเป็น ให้ ออกนอกบ้านน้อยที่สุด ในระยะเวลาสั้นที่สุด แยกของใช้ส่วนตัว ไม่ควรใช้ของร่วมกับผู้อื่น เลือกทาน อาหารที่ร้อนหรือปรุงสุกใหม่ ๆ ควรทานอาหารแยกสำหรับ

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิผล

ประสิทธิผล เป็นเครื่องมือหรือตัวบ่งชี้ในการตัดสินใจว่าการบริหารของหน่วยงานหรือ องค์การใดองค์การหนึ่งสามารถดำเนินงานจนบรรลุเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ที่วางไว้มากน้อย เพียงใด เป็นเรื่องเกี่ยวกับผลที่ได้รับและผลสำเร็จของงาน มีความเกี่ยวข้องกับผลงานที่องค์การ พึ่งประสงค์

1. ความหมายของประสิทธิผล

นักวิชาการได้เสนอแนวคิดหลากหลายในการประเมินประสิทธิผลขององค์กร โดยในแต่ละ สาขาวิชามักให้ความสำคัญกับเกณฑ์การประเมินที่แตกต่างกัน แนวคิดแต่ละแบบมีจุดเด่นและ ข้อจำกัดของตนเอง ผู้บริหารจึงต้องใช้ดุลยพินิจในการเลือกใช้แนวคิดที่เหมาะสมกับองค์กรของตน การประเมินอาจใช้แนวคิดเดียวหรือหลายแนวคิดร่วมกัน ขึ้นอยู่กับลักษณะงานของหน่วยงานที่ถูก ประเมิน

Price (1968 อ้างใน มัชวาท สุวรรณเรือง, 2536: 9-10) ได้เสนอว่า ตัวชี้วัดประสิทธิผล ขององค์กรควรพิจารณาจากปัจจัยต่างๆ เช่น ความสามารถในการผลิต (Productivity) ขวัญกำลังใจ (Morale) การปฏิบัติตามแบบอย่าง (Conformity) การปรับตัว (Adaptiveness) และความเป็น ปึกแผ่นขององค์กร โดยมองว่าความสามารถขององค์กรในการบรรลุเป้าหมายเป็นตัวชี้วัดประสิทธิผล อย่างไรก็ดี หากองค์กรมีเป้าหมายหลายประการ จำเป็นต้องเลือกว่าจะบรรลุเป้าหมายใด นอกจากนี้ ลักษณะขององค์กร เช่น การแบ่งงานตามความชำนาญเฉพาะด้าน และกระบวนการผลิต ก็มีความสัมพันธ์กับประสิทธิผลขององค์กรเช่นกัน

Steers (1977: 7-10) ได้สรุปและเสนอตัวแปรสำคัญที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของ องค์การ อยู่ 4 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. ลักษณะขององค์การประกอบด้วย

1.1 โครงสร้าง หมายถึง ความสัมพันธ์ของทรัพยากรด้านมนุษย์ที่กำหนดไว้ในองค์การ การวิเคราะห์โครงสร้างจึงรวมถึงการวิเคราะห์สิ่งต่าง ๆ คือ

1.1.1 ความมากน้อยของการรวมอำนาจ

1.1.2 ความชำนาญเฉพาะอย่างของงาน

1.1.3 ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างมีแบบแผน

1.1.4 ช่วงการบังคับบัญชา

1.1.5 ขนาดขององค์การ

1.1.6 ของหน่วยงาน

2. บทบาทของเทคโนโลยี หมายถึง เครื่องมือหรือวิธีการ ซึ่งองค์การใช้แปรสภาพตัวป้อนออกไปเป็นผลผลิตที่มีผลกระทบต่อประสิทธิผลขององค์การ

3. ลักษณะของสภาพแวดล้อมของงาน Steers แบ่งสภาพแวดล้อมเป็น 2 ระดับ คือ

3.1 สภาพแวดล้อมภายนอกองค์การ เช่น สภาพะด้านการตลาด เศรษฐกิจ การเมือง มุ่งเฉพาะเจาะจง สภาพแวดล้อมของงานมุ่งสู่เป้าหมายขององค์การ ซึ่งยังแยกมิตี้อยู่ออกไปในเรื่องความสัมพันธ์ว่า สลับซับซ้อน ไม่สลับซับซ้อน มั่นคง เคลื่อนไหว ความแตกต่างในความแน่นอนระหว่างหน่วยงานที่ทำหน้าที่ตัดสินใจภายใต้สภาพแวดล้อมซึ่งเคลื่อนไหว (Dynamic) จะเกิดขึ้นจากการตัดสินใจ ของหน่วยงานนั้นมีการเคลื่อนไหวอีกด้วย

3.2 สภาพแวดล้อมในองค์การ หมายถึง บรรยากาศภายในองค์การที่มีผลต่อการรับรู้และการตัดสินใจของผู้บริหาร ความถูกต้องและแม่นยำในการรับรู้สภาพแวดล้อมเป็นสิ่งสำคัญ หากผู้บริหารสามารถรับรู้ความซับซ้อน ความมั่นคง และความไม่แน่นอนในสภาพแวดล้อมได้อย่างถูกต้อง องค์การจะมีแนวโน้มที่จะสามารถตอบสนองและปรับตัวได้อย่างเหมาะสมยิ่งขึ้น การรับรู้ที่ถูกต้องช่วยให้ผู้บริหารสามารถวางแผนและดำเนินการตามสถานการณ์จริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในทางตรงกันข้าม หากองค์การตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมที่ไม่เป็นจริง ผลลบต่อความสำเร็จขององค์การก็จะมีมากขึ้น เช่น การตัดสินใจที่ผิดพลาด การใช้ทรัพยากรอย่างไม่เหมาะสม และการสูญเสียโอกาสในการแข่งขัน

4. ลักษณะของบุคคลในองค์การ ซึ่ง Steers สรุปว่า:

4.1 ความปรารถนาของบุคคลที่จะรักษาการเป็นสมาชิกขององค์การต่อไป บุคคลที่มีความปรารถนาในการเป็นสมาชิกขององค์การจะมีความมุ่งมั่นและความจงรักภักดีต่อองค์การ ซึ่งส่งผลให้การทำงานมีประสิทธิภาพมากขึ้น

4.2 ความปรารถนาของบุคคลในการปฏิบัติงานเพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมายขององค์การ บุคคลที่มีความปรารถนาในการทำงานเพื่อบรรลุเป้าหมายขององค์การจะมีแรงจูงใจในการทำงานสูง ซึ่งมีผลต่อประสิทธิผลขององค์การอย่างมาก

4.3 นโยบายการบริหารและปฏิบัติ Steers ระบุว่า นโยบายจะช่วยฝ่ายบริหารให้บรรลุเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ นโยบายที่ดีจะช่วยให้การกำหนดเป้าหมาย การจัดหาและการใช้ทรัพยากร การสร้างสภาพแวดล้อมการทำงาน และภาวะผู้นำและการตัดสินใจเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับเป้าหมายขององค์กร

Gibson et al. (1979: 29-30) ใช้ทฤษฎีระบบ (System Approach) เป็นกรอบในการวิเคราะห์ประสิทธิผลขององค์กร ประกอบด้วยปัจจัย 3 ประการ คือ

1. ความสามารถในการผลิต (Productivity) หมายถึง กำลังของการผลิตโดยใช้ทรัพยากรในการทำงานน้อยที่สุด
2. ความพึงพอใจ (Satisfaction) หมายถึง กิจกรรมการสนองตอบความสนใจของสมาชิก
3. การพัฒนา (Development) หมายถึง กิจกรรมการลงทุนในทรัพยากรด้านบุคลากรขององค์กร (Human Assets) โดยเฉพาะการฝึกอบรมและการพัฒนา

Arnold and Feldman (1986: 6) กล่าวว่า ประสิทธิภาพขององค์กร (Organizational Effectiveness) คือ ระดับในการปฏิบัติงานที่องค์กรมีความคาดหวัง ตามแผนที่วางแผนไว้ สามารถบรรลุความสำเร็จได้ นอกจากนี้ยังกล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญ 6 ประการ ได้แก่ 1) การเจริญเติบโตขององค์กร (Growth) เช่น จำนวนของผลิตภัณฑ์หรือการให้บริการที่ เพิ่มขึ้น 2) การได้มาซึ่งทรัพยากรทางการจัดการ (Resource Acquisition) อันเป็นความสามารถ ขององค์กรในการสรรหาปัจจัยนำเข้าตามกรอบการพิจารณาองค์กร 3) ความสามารถในการปรับตัว (Adaptability) ขององค์กร ภายใต้การเปลี่ยนแปลงไปทั้ง ในส่วนของผู้รับบริการ คู่แข่งขัน พนักงาน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น 4) นวัตกรรม (Innovation) คือ ความสามารถขององค์กรในการคิดสิ่งใหม่ ๆ เช่น การให้บริการรูปแบบใหม่ การใช้เทคโนโลยีใหม่ หรือระบบการจัดการที่ทันสมัย เป็นต้น 5) ผลภาพการให้บริการ (Productivity) คือ การจัดหาบริการที่มีคุณค่าในระดับสูง โดยใช้ต้นทุนต่ำที่สุด หรือความมีประสิทธิภาพในการจัดการ และ 6) ความพึงพอใจของผู้รับบริการ (Customer/Client Satisfaction) และความพึงพอใจ ความผูกพันของพนักงาน หรือสมาชิกที่มีต่อองค์กร

ประสิทธิผลเป็นแนวคิดที่สำคัญในการบริหารจัดการองค์กร โดยมีนักวิชาการหลายท่านที่ได้ให้ความหมายและแนวคิดเกี่ยวกับประสิทธิผลในมุมมองต่าง ๆ วิทยา ด้านธำรงกุล (2546: 27) ได้ให้ความหมายของคำว่า "ประสิทธิผล" ว่าเป็นความสามารถในการเลือกเป้าหมายที่เหมาะสมและบรรลุเป้าหมายนั้น ๆ โดยประสิทธิผลจะวัดจากความสามารถขององค์กรในการตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคสินค้าและบริการ รวมถึงความสำเร็จในการบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้

ธงชัย สันติวงศ์ (2554: 22) ได้กล่าวว่า ประสิทธิภาพหมายถึงการทำงานที่สามารถบรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ โดยการวัดผลการทำงานจะเทียบกับเป้าหมายที่ตั้งไว้ หากสามารถทำได้ตามเป้าหมายก็แสดงว่าการทำงานนั้นมีประสิทธิผลสูง

รุ่ง แก้วแดง และชัยณรงค์ สุวรรณสาร (2553: 169) ได้ให้ความหมายของประสิทธิผลว่าเป็นความสำเร็จของผลการปฏิบัติงานที่บรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ขององค์การ

เปรมสุริย์ เชื่อมทอง (2536: 9) ได้กล่าวว่า ประสิทธิผลคือผลงานของกลุ่มที่เป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้ โรงเรียน ก็คือความสำเร็จของโรงเรียนในการบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ ซึ่งเกิดจากความมีประสิทธิภาพของผู้บริหาร ที่สามารถใช้ความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์ในการบริหารงานเพื่อโน้มน้าวให้ผู้ใต้บังคับบัญชาปฏิบัติงานให้เกิดผลตามเป้าหมายได้

Yuchtman and Seashore (1967: 122) ได้กล่าวว่า ประสิทธิผลขององค์การคือความสามารถขององค์การในการนำทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดและมีคุณค่าจากสภาพแวดล้อมมาใช้ประโยชน์เพื่อสนับสนุนการดำเนินการขององค์การ

Hoy and Miskel (1991: 51) ได้กล่าวว่า ประสิทธิผลขององค์การหมายถึงการที่ผู้บริหารสามารถใช้ภาวะผู้นำในการจัดการศึกษา ทำให้ครูและนักเรียนเกิดความพึงพอใจ ซึ่งส่งผลให้การดำเนินงานของโรงเรียนมีประสิทธิภาพสอดคล้องกับวัตถุประสงค์

Gibson et al. (1979: 812) ได้กล่าวว่า ประสิทธิผลเป็นเรื่องของการกระทำใด ๆ ที่มีความมุ่งหมายจะได้รับผลอะไรสักอย่างให้เกิดขึ้น โดยความพยายามจะมีประสิทธิผลสูงหรือต่ำขึ้นอยู่กับผลที่ได้รับว่าตรงตามเป้าหมายทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ และใช้พลังงานน้อยเพียงใด

จากการศึกษาของนักวิชาการเหล่านี้จะเห็นได้ว่าประสิทธิผลเป็นแนวคิดที่มีความหลากหลายและสามารถนำไปใช้ในบริบทต่าง ๆ ขององค์การ ไม่ว่าจะเป็นการบริหารจัดการทรัพยากร การตอบสนองความต้องการของผู้บริโภค หรือการสร้างความพึงพอใจให้กับบุคลากรในองค์การ ทั้งนี้ การวัดประสิทธิผลจะต้องพิจารณาทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ รวมถึงการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ

ประสิทธิผลขององค์การหมายถึงการที่องค์การได้ดำเนินงานใด ๆ โดยการใช้ทรัพยากรต่าง ๆ จนเกิดผลสำเร็จบรรลุตามเป้าหมายที่องค์การตั้งไว้ การวัดประสิทธิผลขององค์การสามารถสรุปตามทฤษฎีองค์การได้ 3 ลักษณะ ดังนี้ (Zammuto and O'Connor, 1992: 42)

1. แนวทางเป้าหมาย (Goal-based Approach): แนวทางนี้พิจารณาว่าการดำเนินงานขององค์การสามารถบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้หรือไม่ โดยการวัดผลสำเร็จจะเน้นที่การบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ล่วงหน้า

2. แนวทางระบบ (System-based Approach): แนวทางนี้พิจารณาว่าองค์การสามารถนำทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดมาใช้ในการเกิดประโยชน์สูงสุดแก่องค์การและบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ขององค์การ การวัดประสิทธิผลจะเน้นที่การใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพและการบรรลุผลตามวัตถุประสงค์

3. แนวทางกลุ่มผู้ที่เกี่ยวข้อง (Multiple-Constituencies Approach): แนวทางนี้พิจารณาว่าองค์การมีความสามารถในการตอบสนองความพึงพอใจของกลุ่มผู้ที่เกี่ยวข้องได้หรือไม่ การวัดประสิทธิผลจะเน้นที่การตอบสนองความต้องการและความพึงพอใจของกลุ่มผู้ที่เกี่ยวข้อง เช่น ผู้บริโภค พนักงาน ผู้ถือหุ้น เป็นต้น

จากการศึกษาของ Zammuto and O'Connor (1992: 42) จะเห็นได้ว่าประสิทธิผลขององค์การสามารถวัดได้จากหลายมุมมอง ทั้งการบรรลุเป้าหมาย การใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ และการตอบสนองความพึงพอใจของกลุ่มผู้ที่เกี่ยวข้อง การวัดประสิทธิผลในแต่ละแนวทางจะช่วยให้องค์การสามารถปรับปรุงการดำเนินงานและการบริหารจัดการให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นผู้วิจัยนำการวัดประสิทธิผลขององค์การตามแนวคิดของ Steers ประกอบด้วย

- 1) การสื่อสารการรับรู้ของชุมชน
- 2) การให้ความร่วมมือของประชาชน และ
- 3) การปรับตัวของประชาชน

มาเป็นกรอบในการวิจัย เนื่องจากภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาสังคม ในการบริหารจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน เป็นงานที่เกี่ยวข้องกับการทำรายได้ให้องค์กรและพื้นที่ในการทำงานกว้างขวางต้องใช้เทคโนโลยีช่วยในการทำงาน อีกทั้งสภาพแวดล้อมและบุคลากรจะต้องมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันเป็นอย่างดีจึงจะทำให้งานมีประสิทธิภาพ ดังนั้นตัวแปรเหล่านี้ใกล้เคียงกับงานที่ ต้องการวัดประสิทธิผล

2. ความสำคัญของประสิทธิผล

ประสิทธิผล มีความสำคัญอย่างยิ่งในศาสตร์ทางการบริหารและองค์การ โดยถือเป็นการตัดสินใจขั้นสุดท้ายว่า การบริหารองค์การประสบความสำเร็จหรือไม่ องค์การจะอยู่รอดและมีความมั่นคงหรือจะล่มสลายไปในที่สุด ขึ้นอยู่กับประสิทธิผลขององค์การ ดังนั้นจึงมีความสำคัญต่อองค์การดังนี้ (ธงชัย สันติวงษ์, 2554: 25)

1. การตรวจสอบวัตถุประสงค์การจัดตั้งองค์การ การจัดตั้งองค์การย่อมกำหนดวัตถุประสงค์และเป้าหมายไว้อย่างชัดเจน เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปตามความต้องการที่กำหนดไว้ การตรวจสอบวัตถุประสงค์นี้ช่วยให้มั่นใจว่าองค์การมีทิศทางและเป้าหมายที่ชัดเจน และสามารถประเมินได้ว่าการดำเนินงานขององค์การสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่

2. การประเมินผลการดำเนินงานกับแผนงานที่กำหนด การดำเนินงานในแต่ละกิจกรรมต้องมีการวางแผน กำหนดหน้าที่ ความรับผิดชอบ การจัดสรรทรัพยากร และการใช้อำนาจหน้าที่ เพื่อให้การบริหารการปฏิบัติงานเกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผล การประเมินผลนี้ช่วยให้สามารถ

ตรวจสอบได้ว่าการดำเนินงานเป็นไปตามแผนงานที่กำหนดไว้หรือไม่ และสามารถปรับปรุงแก้ไขได้ทันทีหากพบปัญหา

3. การประเมินผลสำเร็จกับวัตถุประสงค์ เปรียบเทียบผลงานที่ดำเนินการได้ตามแผนงาน กับวัตถุประสงค์ขององค์การที่คาดหวัง หากผลงานบรรลุวัตถุประสงค์และความคาดหวังขององค์การ แสดงว่าองค์การมีประสิทธิภาพ โดยประสิทธิภาพอาจพิจารณาเป็น 2 ระดับ คือ 3.1 ประสิทธิภาพของบุคคล: ลักษณะของบุคคลที่มีความสามารถปฏิบัติงานหรือกิจกรรมใด ๆ แล้วประสบผลสำเร็จ ทำให้เกิดผลโดยตรงและครบถ้วนตามวัตถุประสงค์ ผลที่เกิดขึ้นมีคุณภาพ เช่น ความถูกต้อง ความมีคุณค่า เหมาะสมกับงาน ตรงกับความคาดหวังและความต้องการของหมู่คณะ สังคม และผู้ที่นำผลนั้นไปใช้ การประเมินประสิทธิภาพของบุคคลนี้ช่วยให้สามารถระบุได้ว่าบุคคลนั้นมีความสามารถและประสิทธิภาพในการทำงานหรือไม่ 3.2 ประสิทธิภาพขององค์การ: การเน้นไปที่ผลรวมขององค์การ ซึ่งกิบสันและคณะ (Gibson et al., 1979: 144) อธิบายถึงเกณฑ์ของมีประสิทธิภาพขององค์การว่าประกอบด้วยตัวบ่งชี้ 5 ตัว ได้แก่ การบรรลุวัตถุประสงค์ องค์การสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ได้หรือไม่ ประสิทธิภาพในการใช้ทรัพยากร องค์การใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์สูงสุดหรือไม่ ความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียขององค์การมีความพึงพอใจต่อผลการดำเนินงานขององค์การหรือไม่ การพัฒนาและการเรียนรู้ องค์การมีการพัฒนาและการเรียนรู้เพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพในการดำเนินงานหรือไม่ ความยั่งยืน องค์การมีความยั่งยืนในการดำเนินงานหรือไม่

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน

1. ความหมายของความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน

ความพึงพอใจในการทำงานของบุคคลในองค์การ มีผลกระทบอย่างมากต่อความสำเร็จของงานและองค์การ รวมถึงความสุขของผู้ทำงานด้วย องค์การใดก็ตาม หากบุคคลในองค์การไม่มีความพึงพอใจในการทำงาน ก็จะเป็นมูลเหตุหนึ่งที่ทำให้ผลงานและการปฏิบัติงานต่ำลง คุณภาพของงานลดลง และอาจนำไปสู่ปัญหาต่าง ๆ เช่น การขาดงาน การลาออกจากงาน หรือแม้กระทั่งปัญหาอาชญากรรมและปัญหาทางวินัย ในทางตรงกันข้าม หากองค์การมีบุคคลที่มีความพึงพอใจในการทำงานสูง จะส่งผลทางบวกต่อการปฏิบัติงาน ความพึงพอใจในการทำงานยังเป็นเครื่องหมายแสดงถึงประสิทธิภาพของการปฏิบัติงานและภาวะผู้นำของผู้บริหารองค์การ ดังนั้น หากหน่วยงานใดเห็นความสำคัญของการสร้างความพึงพอใจในการทำงานให้เกิดขึ้นกับคนในหน่วยงานของตน และมีความเข้าใจในปัจจัยหรือองค์ประกอบที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในการทำงาน อีกทั้งตระหนักอยู่เสมอว่า

ความรู้สึกพึงพอใจนั้นสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลาตามสภาพการณ์หรือเวลาที่เปลี่ยนไป (ปริยาพร วงศ์อนุตรโรจน์, 2553: 123)

การสร้างความพึงพอใจในการทำงานสามารถทำได้หลายวิธี เช่น การให้รางวัลและการยอมรับในผลงาน การสร้างสภาพแวดล้อมการทำงานที่ดี การให้โอกาสในการพัฒนาและก้าวหน้าในสายอาชีพ การสนับสนุนและการให้คำปรึกษา รวมถึงการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้บริหารและพนักงาน

Korman (1977: 144) จำแนกทฤษฎีความพึงพอใจในงานออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1. ทฤษฎีการสนองความต้องการ (Need Fulfillment Theory): ทฤษฎีนี้ถือว่า ความพึงพอใจในการทำงานเกิดจากความต้องการส่วนบุคคลที่มีความสัมพันธ์ต่อผลที่ได้รับจากงานและการประสบความสำเร็จตามเป้าหมายส่วนบุคคล กล่าวคือ บุคคลจะรู้สึกพึงพอใจเมื่อความต้องการของตนได้รับการตอบสนองผ่านการทำงานและการบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้

2. ทฤษฎีการอ้างอิงกลุ่ม (Reference-Group Theory): ทฤษฎีนี้มองว่า ความพึงพอใจในการทำงานมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับคุณลักษณะของงานตามความปรารถนาของกลุ่ม ซึ่งสมาชิกในกลุ่มใช้เป็นแนวทางในการประเมินผลของงานของตน กล่าวคือ บุคคลจะรู้สึกพึงพอใจเมื่อคุณลักษณะของงานตรงกับความปรารถนาของกลุ่มที่ตนเป็นสมาชิก

ขณะที่ Mumford (1972: 159) จำแนกความคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจในการทำงานจากผลการวิจัยออกเป็น 5 กลุ่ม ดังนี้

1. กลุ่มความต้องการทางจิตวิทยา (The Psychological Need School): โดยมาสโลว์ (Maslow), เฮิร์ชเบิร์ก (Herzberg), และลิเคิร์ต (Likert) มองว่า ความพึงพอใจในการทำงานเกิดจากความต้องการของบุคคลที่ต้องการความสำเร็จของงานและความต้องการยอมรับจากบุคคลอื่น กล่าวคือ บุคคลจะรู้สึกพึงพอใจเมื่อความต้องการทางจิตวิทยาของตนได้รับการตอบสนอง

2. กลุ่มภาวะผู้นำ (Leadership School): โดยเบรก (Blake), มูตัน (Mouton), และฟิลด์เลอร์ (Fieldler) มองว่า ความพึงพอใจในการทำงานเกิดจากรูปแบบและการปฏิบัติของผู้นำที่มีต่อผู้ใต้บังคับบัญชา กล่าวคือ บุคคลจะรู้สึกพึงพอใจเมื่อผู้นำมีรูปแบบการปฏิบัติที่ดีและสนับสนุนการทำงานของตน

3. กลุ่มความพยายามต่อรางวัล (Effort-Reward Bargain School) โดยคณะบริหารธุรกิจของมหาวิทยาลัยแมนเชสเตอร์ มองความพึงพอใจในการทำงานจากรายได้ เงินเดือน และผลตอบแทนอื่น

4. กลุ่มอุดมการณ์การจัดการ (Management Ideology School) โดย โครซีเออร์ และ โกลด์เนอร์ (Crozier and Gouldner) มองความพึงพอใจจากพฤติกรรมการบริหารงานขององค์กร

5. กลุ่มเนื้อหาของงานและการออกแบบงาน (Work Content and Job Design) แนวความคิดนี้มาจากสถาบันทาวีสตอกของมหาวิทยาลัยลอนดอน มองความพึงพอใจงานเกิดจากเนื้อหาของตัวงาน

Good et al. (1973: 142) กล่าวว่า ความพึงพอใจ นั่นคือ ระดับความพึงพอใจ ซึ่งเป็นผลมาจากทัศนคติที่บุคคลนั้นมีต่อสิ่งเหล่านั้น

Proctor et al. (1987: 99) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกที่ส่งผลออกมาในรูปแบบของความสุข หรือความพอใจที่ได้รับตามความต้องการ

Hornby and Wehmeier (2000: 55) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกที่ดีเมื่อประสบความสำเร็จหรือได้รับสิ่งที่ต้องการให้เกิดขึ้น เป็นความรู้สึกที่พอใจ

สุริยะ วิริยะสวัสดิ์ (2530: 42 อ้างใน ปราการ กองแก้ว, 2546: 17) กล่าวถึงความพึงพอใจ เป็นความรู้สึกหลังจากการเข้ารับบริการกว่าระดับผลที่ได้จากการพบปะสอดคล้องกับปัญหาที่มีอยู่หรือไม่ ส่งผลดีและสร้างความภูมิใจเพียงใด

วิรุฬ พรรณเทวี (2542: 111) ให้มุมมองว่า ความรู้สึกภายในจิตใจของมนุษย์ที่ไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่ความคาดหวังของบุคคลกับสิ่งหนึ่งสิ่งใด เมื่อเกิดความคาดหวังมากและได้รับการตอบสนองด้วยดีจะมีความพึงพอใจมาก แต่ในทางตรงกันข้ามอาจผิดหวังหรือไม่พึงพอใจเป็นอย่างยิ่งเมื่อไม่ได้รับการตอบสนองตามที่คาดหวังไว้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่ตนตั้งใจไว้มากหรือน้อย

วัลภา ชายหาด (2532: 14 อ้างใน ประชากร พัฒนกุล, 2550: 22) กล่าวว่า ความพึงพอใจของประชากรที่มีต่อการบริการสาธารณะ หมายถึง ระดับของความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อการได้รับบริการในลักษณะของการให้บริการอย่างเท่าเทียมกัน การให้บริการอย่างรวดเร็วและทันเวลา การให้บริการอย่างต่อเนื่อง การให้บริการอย่างก้าวหน้า

ทฤษฎีความพึงพอใจของเชลลี (Shelly, 1995: 9 อ้างใน ปราการ กองแก้ว, 2546: 17) ได้ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจและสรุปว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกสองแบบของมนุษย์ คือ ความรู้สึกในทางบวกและความรู้สึกในทางลบ ความรู้สึกในทางบวกเป็นความรู้สึกที่เมื่อเกิดขึ้นแล้วจะทำให้เกิดความรู้สึกที่มีระบบย้อนกลับ และความสุขนี้สามารถทำให้เกิดความสุขหรือความรู้สึกในทางบวกเพิ่มขึ้นได้อีก ดังนั้น ความสุขจึงเป็นความรู้สึกที่ซับซ้อนและมีผลต่อบุคคลมากกว่าความรู้สึกในทางบวกอื่น ๆ ความรู้สึกทางลบ ความรู้สึกทางบวก และความสุขมีความสัมพันธ์กันอย่างซับซ้อน ระบบความสัมพันธ์ของความรู้สึกทั้งสามนี้เรียกว่า "ระบบความพึงพอใจ" โดยความพึงพอใจจะเกิดขึ้นเมื่อระบบความพึงพอใจมีความรู้สึกทางบวกมากกว่าความรู้สึกทางลบ

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจคือการทำให้ความรู้สึกของบุคคลที่ได้รับบริการในสิ่งที่ดีเป็นที่พอใจ และประทับใจตามที่ผู้รับบริการตั้งใจไว้หรือมากกว่าที่คาดหวังไว้ การจะทำให้เกิดความรู้สึกพึงพอใจได้ หน่วยให้บริการต้องวางระบบโครงสร้างที่ดีและสอดคล้องสัมพันธ์กันทุกฝ่าย เช่น ด้านเครื่องมือเครื่องใช้ที่ทันสมัย ด้านบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถและมีใจรักในการให้บริการ ด้านสถานที่ที่สะอาดและเหมาะสมกับการให้บริการ รวมถึงการสร้างเชื่อมั่นและมั่นใจเมื่อมารับบริการ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่งจากองค์ประกอบหลาย ๆ ด้านที่จะนำไปสู่จุดสูงสุดในเรื่องความพึงพอใจ เช่นเดียวกับ วรูม (Vroom, 1990: 111 อ้างใน วรวิทย์ หงวนศิริ, 2540: 3) กล่าวว่า ทักษะคติและความพึงพอใจในสิ่งหนึ่งสามารถใช้แทนกันได้ เพราะทั้งสองคำนี้หมายถึงผลที่ได้รับจากการที่บุคคลเข้าไปมีส่วนร่วมในสิ่งนั้น ทักษะคติด้านบวกจะแสดงให้เห็นสภาพความพึงพอใจในสิ่งนั้น และทักษะคติด้านลบจะแสดงให้เห็นสภาพความไม่พึงพอใจในสิ่งนั้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สุวัฒน์ กันภูมิ (2559) ศึกษาเรื่องประสิทธิผลในการบริหารของฝ่ายบริหารทรัพยากร การรถไฟแห่งประเทศไทย พบว่า 1) ฝ่ายบริหารทรัพยากรการรถไฟแห่งประเทศไทย มีกระบวนการบริหาร ประกอบด้วย ด้านการควบคุม ด้านการบังคับบัญชา ด้านการประสานงาน ด้านการวางแผน และด้าน การจัดการ 2) ประสิทธิภาพการบริหารของฝ่ายบริหารทรัพยากรการรถไฟแห่งประเทศไทย อยู่ใน ระดับปานกลาง ($L \times 2.65$) และ 3) แนวทางในการปรับปรุงการบริหารเพื่อให้เกิดประสิทธิผล ประกอบด้วย 4 แนวทางได้แก่ ด้านลักษณะขององค์การ ควรมีการปรับปรุงโครงสร้างองค์การให้มีการ แบ่งงานที่ชัดเจน ด้านบทบาทของเทคโนโลยี ควรมีข้อมูลพื้นฐานของหน่วยงานที่สามารถใช้ได้อย่างทั่วถึง ด้านลักษณะของสภาพแวดล้อมของหน่วยงาน ควรมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย มีพื้นที่สีเขียวที่เหมาะสม กับการพักคลายเครียดในการทำงาน และด้านบุคลากร ควรจัดหาบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถตรง ตามภาระหน้าที่

สุนทร เสี่ยงมพงษ์ (2559) ศึกษาเรื่องประสิทธิผลในการปฏิบัติงาน : กรณีศึกษา พนักงานฝ่ายปฏิบัติการเสาโทรคมนาคม บริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน) พบว่า พนักงานส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อายุระหว่าง 41-50 ปี มีสถานภาพสมรสศึกษาระดับปริญญาตรี มีรายได้ระหว่าง 60,001-75,000 บาทต่อเดือน และประสบการณ์ทำงานอยู่ระหว่าง 21-25 ปี โดยพนักงานฝ่ายปฏิบัติการเสาโทรคมนาคม บริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน) มีระดับความคิดเห็นปัจจัยด้านองค์การโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ปัจจัยด้านการขึ้นมามีค่าเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมาคือ ด้านการวางแผน ด้านการจัดการ และด้านการควบคุม ส่วนประสิทธิผลในการปฏิบัติงานโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ด้านประสบความสำเร็จตามเป้าหมายมีค่าเฉลี่ยมากที่สุดรองลงมาคือ ด้านผลการผลิต และด้านการใช้ทรัพยากร

จากการทดสอบสมมติฐานพบว่า ปัจจัยเพศอายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา รายได้ต่อเดือน และ ประสบการณ์ทำงานมีความสัมพันธ์กับประสิทธิผลในการปฏิบัติงานในระดับมาก และปัจจัยองค์การ ด้านการวางแผน ด้านการจัดการองค์การ ด้านการชี้แนะ และด้านการควบคุมมีความสัมพันธ์กับ ประสิทธิผลในการปฏิบัติงานในระดับมาก

สุพจน์ บุญวิเศษ (2560) ศึกษาเรื่องประสิทธิผลในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วน ตำบลในเขตอำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี พบว่า เพศ เป็นเพศหญิง ร้อยละ 54.00 กลุ่มอายุ 31-40 ปี คิดเป็นร้อยละ 50.00 มัธยมศึกษาตอนปลาย คิดเป็นร้อยละ 23.25 สถานภาพสมรส คิดเป็นร้อยละ 57.00 รับราชการ คิดเป็นร้อยละ 26.50 ส่วนใหญ่มีรายได้ 10,001-15,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 41.25 ระดับประสิทธิผลในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมือง จังหวัด ชลบุรี องค์การบริหารส่วนตำบลได้จัดทำให้แก่ประชาชน ทั้ง 6 ด้าน ผู้ตอบแบบสอบถามมีความ คิดเห็นว่าด้านงานส่งเสริมคุณภาพชีวิต มีประสิทธิผลในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุดปัจจัยแวดล้อมภายในทางการ บริหารที่ส่งผลต่อประสิทธิผลในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี อยู่ในระดับมากที่สุด และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านทักษะ ความรู้ ความสามารถ ด้านโครงสร้างองค์กร ด้านบุคลากรด้านกลยุทธ์ ด้านรูปแบบการบริหารจัดการ ด้าน ระบบการปฏิบัติงาน ด้านค่านิยมร่วม อยู่ในระดับมากที่สุด ปัจจัยแวดล้อมภายนอกทางการบริหารที่ ส่งผลต่อประสิทธิผลในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ปัจจัยทางนโยบายและการเมือง อยู่ใน ระดับมาก และปัญหาที่และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการบริหารจัดการสวัสดิการขององค์การบริหาร องค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จากผู้ตอบแบบ คือ 1) ภาครัฐควรมีการ สนับสนุนงบประมาณให้แก่องค์การบริหารส่วนตำบลในการจัดสวัสดิการ เช่น เบี้ยยังชีพคนพิการ ผู้สูงอายุ และผู้ป่วยเอดส์ อย่างต่อเนื่อง 2) ภาครัฐควรจัดให้มีทำงานแบบบูรณาการอย่างมีส่วนร่วม ระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลกับหน่วยงานอื่น ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดสวัสดิการให้แก่ ผู้ด้อยโอกาส เช่น กระทรวงพัฒนาสังคม

กมลลักษณ์ ยินติยม (2556) ศึกษาเรื่องประสิทธิผลการบริหารองค์การตามหลักการบริหาร จัดการที่ดี: กรณีศึกษาเทศบาลตำบลในพื้นที่บริเวณชายแดนไทย-กัมพูชา พบว่า ผลการวิเคราะห์ ประสิทธิภาพการบริหารของเทศบาลตำบลในพื้นที่บริเวณชายแดนไทย-กัมพูชาโดยรวมมีระดับ ความสำเร็จมาก เมื่อแยกพิจารณาประสิทธิภาพการบริหารเป็นรายด้าน พบว่า อันดับแรกคือด้าน ผลลัพธ์การดำเนินการ รองลงมาคือ ด้านความสามารถในการสร้างความพึงพอใจ และด้านที่มีค่าเฉลี่ย น้อยที่สุดคือด้านการจัดหาและการจัดสรรทรัพยากร ผลการวิเคราะห์การบริหารองค์การของเทศบาล ตำบลในพื้นที่บริเวณชายแดนไทย-กัมพูชา โดยรวมมีระดับการปฏิบัติถ่ายทอดเรียนรู้ทั้งองค์การเมื่อ

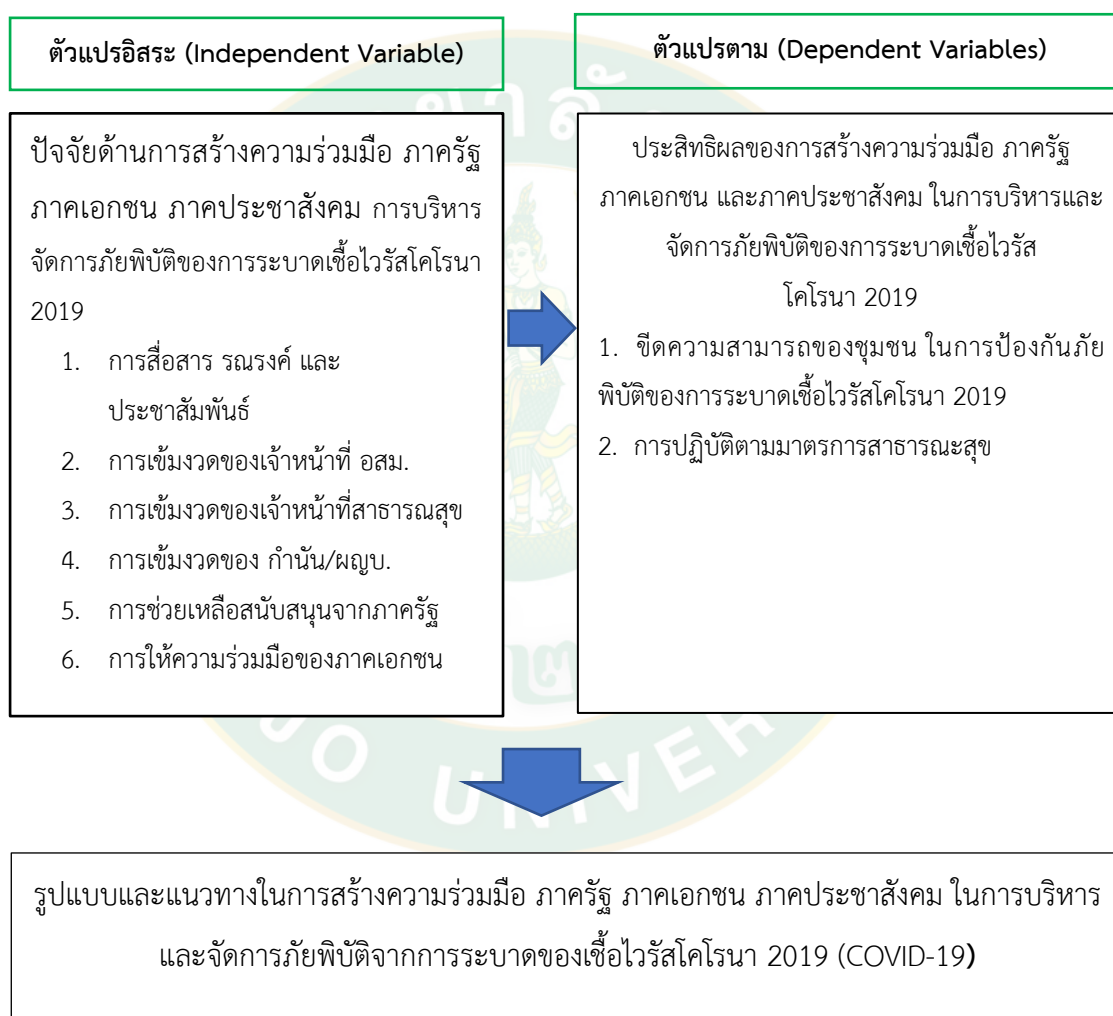
พิจารณาการบริหารองค์การเป็นรายด้าน พบว่า อันดับแรก คือด้านวัฒนธรรมองค์การ รองลงมา คือ ด้านสมรรถนะทางการบริหาร และด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ด้านโครงสร้างองค์การ ผลการวิเคราะห์การบริหารจัดการที่ดีของเทศบาลตำบลในพื้นที่บริเวณชายแดนไทย-กัมพูชาโดยรวมมีระดับการปฏิบัติถ่ายทอดเรียนรู้ทั้งองค์การเมื่อพิจารณาการบริหารจัดการที่ดีเป็นรายด้าน พบว่าอันดับแรก คือ ด้านองค์กรแห่งการเรียนรู้รองลงมาคือด้านหลักความคุ้มค่าและด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือด้านการบริหารจัดการ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติการถดถอยเชิงพหุคูณ (Multiple Regression) พบว่า ปัจจัยสำคัญที่สามารถอธิบายประสิทธิผลการบริหารองค์การของเทศบาลตำบลในพื้นที่บริเวณชายแดนไทย-กัมพูชาประกอบด้วยด้านทรัพยากรการบริหารด้านการบริหารจัดการ ด้านหลักความคุ้มค่าด้านนโยบาย กลยุทธ์ยุทธวิธีด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร และด้านสมรรถนะทางการบริหาร ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์เส้นทาง (Path Analysis) พบว่า ประสิทธิภาพการบริหารของเทศบาลตำบลในพื้นที่บริเวณชายแดนไทย-กัมพูชาได้รับอิทธิพลทางตรงจากด้านนโยบาย กลยุทธ์ยุทธวิธีด้านทรัพยากรการบริหารด้านสมรรถนะทางการบริหารด้านหลักความคุ้มค่าด้านการบริหารจัดการ และด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

ณัฐวรรณ คำแสน (2564) ศึกษาเรื่องความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมในการป้องกันตนเองจากการติดเชื้อไวรัสโควิด-19 ของประชาชนในเขตอำเภออุ้มผาง จังหวัดสุพรรณบุรี พบว่า

1. ประชาชนในอำเภออุ้มผาง จังหวัดสุพรรณบุรีส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 30-49 ปี การศึกษาระดับปริญญาตรีร้อยละ 46.07 มีความรู้เกี่ยวกับโรคติดเชื้อโควิด-19 ในระดับมาก ร้อยละ 80.70 เชื่อมั่นว่าประเทศไทย จะเอาชนะโรคติดเชื้อไวรัสโควิด-19 ได้ และร้อยละ 83.40 มั่นใจว่าในที่สุดโรคติดเชื้อไวรัสโควิด-19 จะถูกควบคุมได้กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 99.80 สวมหน้ากากอนามัยเมื่อออกจากบ้าน
2. ระดับการศึกษา ความรู้ และทัศนคติมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการติดเชื้อไวรัสโควิด-19 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .10, .18$, และ $.16$ ตามลำดับ) บุคลากรทางสุขภาพสามารถนำผลการศึกษาไปใช้เพื่อส่งเสริมประชาชนให้มีความรู้ และป้องกันตนเองจากการติดเชื้อไวรัสโควิด-19 ได้

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลเชิงสาเหตุความร่วมมือของภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการบริหารและการจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน ซึ่งทำให้ผู้วิจัยสามารถนำมาใช้เป็นแนวทางสร้างกรอบการศึกษา ได้ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

การวิจัยเรื่อง อิทธิพลเชิงสาเหตุความร่วมมือของภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการบริหารและจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ ผู้วิจัยได้กำหนดวิธีการดำเนินการวิจัยตามหัวข้อ ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างเครื่องมือในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคือ เจ้าหน้าที่ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการบริหารจัดการภัยพิบัติของการระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน แบ่งเป็น 2 กลุ่มโดยมีรายละเอียดดังนี้

1. เจ้าหน้าที่ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการบริหารจัดการภัยพิบัติของการระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน โดยใช้ประชากรรวมทั้งหมดจำนวน 220 คน (ที่ว่าการอำเภอป่าซาง, 2563) ประกอบด้วย

- ปลัดอำเภอผู้รับผิดชอบประจำตำบล
- ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล
- ผู้อำนวยการโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล
- นักวิชาการสาธารณสุข
- อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.)
- กำนันและผู้ใหญ่บ้าน

ประชากรกลุ่มที่ 1 คือ เจ้าหน้าที่ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการบริหารจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยเปิดตารางการสุ่มกลุ่มตัวอย่างเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie and Morgan, 1970: 607-610 อ้างใน บุญชม ศรีสะอาด, 2554: 43) ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 147 คน

2. ประชาชนทั่วไป ทุกหมู่บ้านใน ทุกตำบล ของอำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน จำนวน 90 แห่ง (ที่ว่าการอำเภอป่าซาง, 2564) โดยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแต่ละ 1 คน ที่มีคุณสมบัติ คือ เป็นผู้ที่มีความเข้าใจ และมีประสบการณ์ร่วมต่อสถานการณ์โดยตรง อาจหมายถึงผู้ที่ได้รับผลกระทบโดยตรง คือ เจ้าของกิจการ ผู้เคยสัมผัสเชื้อ ผู้ใกล้ชิดผู้สัมผัสเชื้อ เป็นต้น รวมจำนวนประชากรทั้งหมด 90 คน จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้วิจัยเปิดตารางการสุ่มกลุ่มตัวอย่างเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie and Morgan, 1970: 607-610 อ้างใน บุญชม ศรีสะอาด, 2554: 43) ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 39 คน

ดังนั้น การวิจัยครั้งนี้มีกลุ่มตัวอย่างรวมทั้งหมด จำนวน 186 คน ดังตารางที่ 1 สรุปกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 1 สรุปประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา

กลุ่มประชากร	จำนวนประชากร	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง	หมายเหตุ
1. เจ้าหน้าที่ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการบริหารจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน	220	147	มาจากการเปิดตารางการสุ่มกลุ่มตัวอย่างเครจซี่และมอร์แกน ได้กลุ่มตัวอย่าง 147 คน
2. ประชาชนทั่วไป	90	39	
รวม	203	186	คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อวิจัยเชิงปริมาณผ่านแบบสอบถาม (Questionnaire) รูปแบบคำถามลักษณะปลายปิด (Close-Ended Questions) จากที่ผู้วิจัยได้ทำการทบทวนวรรณกรรม แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลเชิงสาเหตุความร่วมมือของภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการบริหารและจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน เพื่อนำมาสร้างและพัฒนาข้อคำถามของแบบสอบถามให้สอดคล้องตามแบบของงานวิจัยนี้และสามารถตอบวัตถุประสงค์ของงานวิจัยได้ครบถ้วนสมบูรณ์โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามปัจจัยลักษณะส่วนบุคคล จำนวน 5 ข้อ ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา รายได้สุทธิต่อเดือน เป็นคำถามปลายปิด (Close Ended) แบบให้เลือกตอบเพียงข้อเดียว

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่ออิทธิพลเชิงสาเหตุความร่วมมือของภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการบริหารและจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน แบ่งออกเป็น 10 ประเด็น ได้แก่

1. การสื่อสาร การรณรงค์ แลประชาสัมพันธ์
2. การเอาใจจริงเอาใจของเจ้าหน้าที่สาธารณสุข
3. การเอาใจจริงเอาใจของ กำนัน/ผญบ.
4. การเอาใจจริงเอาใจของเจ้าหน้าที่ อสม.
5. การช่วยเหลือสนับสนุนจากภาครัฐ
6. การให้ความร่วมมือของคนในชุมชน
7. การให้ความร่วมมือของภาคเอกชน
8. ชีตความสามารถของชุมชน ในการป้องกันภัยพิบัติของการระบาดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019
9. ประชาชนในพื้นที่ มีความร่วมมือ และมีจิตสำนึกรับผิดชอบ ในการปฏิบัติตามคำสั่งของ คกก.โรคติดต่อฯ การดำรงชีพแบบ (new normal)

10. ความร่วมมือของประชากรทุกภาคส่วนในพื้นที่ ในการเข้ารับบริการฉีดวัคซีนป้องกันโรค covid-19

เป็นคำถามปลายปิด (Close Ended) แบบให้เลือกตอบเพียงข้อเดียวคือการเลือกระดับตามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) แนวคิดของลิเคิร์ต (Likert, 1967 อ้างใน ธาณินทร์ ศิลป์จารุ, 2555: 45) โดยใช้มาตรวัดแบบ Likert Scale ที่มีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ โดยมีตัวเลขที่มีความหมาย ดังนี้

- 5 หมายถึง เห็นด้วยมากที่สุด
- 4 หมายถึง เห็นด้วยมาก
- 3 หมายถึง เห็นด้วยปานกลาง
- 2 หมายถึง เห็นด้วยน้อย
- 1 หมายถึง เห็นด้วยน้อยที่สุด

เกณฑ์ในการวัดระดับความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพการบริหารและจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน แบบอันตรภาค ใช้เกณฑ์มาตราส่วนประมาณค่า (Likert Seale) 5 ระดับโดยใช้พิสัยของช่วงคะแนนวัดและใช้เกณฑ์ในการวัดดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ค่าพิสัย} &= \frac{\text{ค่าคะแนนสูงสุด} - \text{ค่าคะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนอันดับ}} \\ \text{แทนค่า} &= \frac{5 - 1}{5} \\ &= 0.8 \end{aligned}$$

ได้ค่าพิสัยเท่ากับ 0.8 สามารถจำแนกเกณฑ์การแปลผลเป็นดังนี้ คือ

- 4.21–5.00 คะแนน หมายถึง เห็นด้วยมากที่สุด
- 3.41–4.20 คะแนน หมายถึง เห็นด้วยมาก
- 2.61–3.40 คะแนน หมายถึง เห็นด้วยปานกลาง
- 1.81–2.60 คะแนน หมายถึง เห็นด้วยน้อย
- 1.00–1.80 คะแนน หมายถึง เห็นด้วยน้อยที่สุด

ส่วนที่ 3 เป็นแบบแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นคำถามปลายเปิด (Open end) ให้ผู้ตอบแบบสอบถามสามารถตอบคำถามได้อย่างอิสระ

การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยครั้งนี้เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม โดยพัฒนาแบบวัดจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบสอบถาม/แบบประเมิน สร้างแบบสอบถาม ประสิทธิภาพของการสร้างความร่วมมือ ภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาสังคม ในการบริหารจัดการภัยพิบัติของการระบาดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน
2. ศึกษาเอกสารแนวคิด ทฤษฎี หลักการจากหนังสือ ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในเรื่อง อิทธิพลเชิงสาเหตุความร่วมมือของภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการบริหารและจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน โดยอาจารย์ที่เป็นผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ เป็นผู้ให้คำแนะนำ และให้คำปรึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการทำความเข้าใจในโครงสร้างด้านเนื้อหาที่จะนำมาสร้างแบบสอบถาม
3. สร้างแบบสอบถาม เป็นรายชื่อเกี่ยวกับการบริหารและการจัดการประสิทธิภาพของการสร้างความร่วมมือ ภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาสังคม ในการบริหารจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19)
4. นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาประมวลผล เพื่อกำหนดเป็นโครงสร้างในแบบสอบถามและขอบเขตเนื้อหาในพฤติกรรมบ่งชี้ จากนั้นนำแบบสอบถามที่จัดทำขึ้นจากข้อมูลในขั้นตอนที่ 3 ไปปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์โดยไม่ใช้วิธีการทางสถิติ ทั้งนี้เพื่อเป็นการตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาและแนวคิดและโครงสร้างทฤษฎี
5. นำโครงสร้างแบบสอบถามไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ จากนั้นนำแบบสอบถามที่ได้ทำการแก้ไขปรับปรุงแล้วนั้นไปทำการทดลองใช้ (Tryout) กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อหาค่าความตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) และคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach Alpha) หรือค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

5.1 ผลการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแอลฟาครอนบาค (Cronbach's α) หรือความเชื่อถือได้ (Reliability) พบว่า ตัวแปรจำแนกตามระบบของโครงการ ได้แก่ ปัจจัยการสื่อสาร การรณรงค์ และประชาสัมพันธ์ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.89 ปัจจัยการเข้มงวดของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.82 ปัจจัยการเข้มงวดของเจ้าหน้าที่สาธารณสุข มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.90 ปัจจัยการการเข้มงวดของ กำนัน/ผู้ใหญ่บ้าน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.84 ปัจจัยการสนับสนุนจากภาครัฐ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.82 ปัจจัยการให้ความร่วมมือของภาคเอกชน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.76 ปัจจัยการปฏิบัติตามมาตรการ

สาธารณสุข มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.87 ปัจจัยขีดความสามารถของชุมชน ในการป้องกันภัยพิบัติของการระบาดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.89 ซึ่งโดยรวมทั้งหมด มากกว่าหรือเท่ากับ 0.7 แสดงให้เห็นว่าแบบสอบถามมีความเชื่อมั่น

5.2 ค่าความตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) ค่าความสัมพันธ์ของข้อคำถามรายข้อกับกลุ่มข้อคำถามรวม (Item – Total analysis) พบว่า ได้แก่ ปัจจัยการสื่อสาร การรณรงค์ และประชาสัมพันธ์ มีค่าอยู่ระหว่าง 0.65-0.82 ปัจจัยการเข้มงวดของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน มีค่าอยู่ระหว่าง 0.52-0.74 ปัจจัยการเข้มงวดของเจ้าหน้าที่สาธารณสุข มีค่าอยู่ระหว่าง 0.71-0.86 ปัจจัยการการเข้มงวดของ กำนัน/ผู้ใหญ่บ้าน มีค่าอยู่ระหว่าง 0.59-0.79 ปัจจัยการให้ความร่วมมือของภาคเอกชน มีค่าอยู่ระหว่าง 0.50-0.76 ปัจจัยขีดความสามารถของชุมชน ในการป้องกันภัยพิบัติของการระบาดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 มีค่าอยู่ระหว่าง 0.70-0.81 มีค่าอยู่ระหว่าง 0.48-0.90 การปฏิบัติตามมาตรการสาธารณสุข มีค่าอยู่ระหว่าง 0.33-0.76 ซึ่งโดยรวมมากกว่า 0.295 แสดงว่า แบบสอบถามแต่ละข้อมีความตรงเชิงโครงสร้างทฤษฎีหรือข้อคำถามแต่ละข้อเป็นกลุ่มเดียวกัน

5.3 นำแบบสอบถามที่ได้ทำการแก้ไขปรับปรุงอย่างสมบูรณ์แล้วจากขั้นตอนที่ 4 ไปทำการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยโดยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถาม จำนวนทั้งสิ้น 173 ชุด โดยผู้วิจัยทำแบบสอบถามและขอความร่วมมือจากเจ้าหน้าที่ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการบริหารจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) และกำนันและผู้ใหญ่บ้าน อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน โดยทำหนังสือขอความอนุเคราะห์เชิญผู้เกี่ยวข้อง เพื่อทำการเก็บรวบรวมข้อมูลอิทธิพลเชิงสาเหตุความร่วมมือของภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการบริหารและการจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูนต่อไป

2. ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ เช่น รายงานการวิจัย เอกสารทางวิชาการ บทความที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนฐานข้อมูลออนไลน์จากอินเทอร์เน็ตเพื่อใช้เป็นแนวทางในการกำหนดกรอบและคำถามในการวิจัยที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ

จากการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ โดยแบ่งเป็น 2 ส่วน ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics)

การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังนี้

1) วิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถาม ส่วนที่ 1 ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ ของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการใช้การแจกแจงความถี่ (Frequency) และร้อยละ (Percentage) แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

2) วิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถาม ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับบริหารจัดการภัยพิบัติของการระบาดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) โดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) แล้วนำค่าเฉลี่ยมาเทียบกับเกณฑ์ระดับคะแนน แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

3) วิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถาม ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับอิทธิพลเชิงสาเหตุความร่วมมือของภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการบริหารและการจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัด

ลำพูน โดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) แล้วนำค่าเฉลี่ยมาเทียบกับเกณฑ์ระดับคะแนน แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

2. การวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐาน มีรายละเอียดดังนี้

การวิเคราะห์อิทธิพลเชิงสาเหตุของการสร้างความร่วมมือภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ต่อประสิทธิผลของการสร้างความร่วมมือภาครัฐ เอกชน และประชาสังคม ในการบริหารจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน ใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ซึ่งเป็นวิธีการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ (Independent Variable) กับตัวแปรตาม (Dependent Variable) (กัลยา วาณิชยบัญชา, 2557: 45) แล้วนำมาวิเคราะห์เพื่อเสนอรูปแบบและแนวทางบริหารจัดการภัยพิบัติของการระบาดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการวิจัย โดยมีวิธีที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

1. สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) (กัลยา วาณิชยบัญชา, 2557: 20) ได้แก่

1.1 การหาค่าร้อยละ (Percentage) คือ เป็นการหาสัดส่วนของข้อมูลโดยเปรียบเทียบกับจำนวนร้อย โดยใช้สูตรดังนี้

$$\text{สูตร } p = \frac{x}{n}$$

เมื่อ p แทน ค่าร้อยละ

x แทน จำนวนของข้อมูลที่ต้องการหาค่า

n แทน จำนวนของข้อมูลทั้งหมด

1.2 การหาค่าเฉลี่ย (Mean) คือ ผลรวมของคะแนนทั้งหมดหารด้วยจำนวนข้อมูลในชุดนั้น โดยมีวิธีการคิด 2 วิธี ดังนี้

1.2.1) ข้อมูลไม่มีการแจกแจงความถี่

$$\text{สูตร } \bar{X} = \frac{\sum x_1}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง

x แทน ข้อมูลแต่ละจำนวน

$\sum x_1$ แทน ผลรวมของข้อมูลทั้งหมด

n แทน จำนวนข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง

1.2.2) ข้อมูลมีการแจกแจงความถี่

$$\text{สูตร } \bar{x} = \frac{\sum fx}{n}$$

เมื่อ f แทน ความถี่ของข้อมูลแต่ละตัว

x แทน ค่ากึ่งกลางของข้อมูลในแต่ละชั้น

1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) มีสูตรดังนี้

$$S.D = \frac{\sqrt{\sum_{t=1}^n (x_t - \bar{x})^2}}{(n-1)}$$

เมื่อ S.D คือ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง

X คือ ค่าของข้อมูลแต่ละตัวหรือจุดกึ่งกลางชั้นแต่ละตัว

$\bar{X}$ คือ ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง

N คือ ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

2. สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Analysis)

ใช้สถิติการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) การวิเคราะห์การถดถอยเป็นวิธีการทางสถิติที่ใช้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ (Independent Variable) กับตัวแปรตาม (Dependent Variable) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2557: 45) ใช้สูตรดังนี้.

$$Y = C + \beta_1 X_1 + \beta_2 X_2 + \beta_3 X_3$$

โดยสามารถแทนค่าสมการได้ดังนี้

Y หมายถึง ตัวแปรตาม (Dependent Variable)

X หมายถึง ตัวแปรอิสระ (Independent Variable)

C หมายถึง ค่าคงที่ (Constant)

β หมายถึง ค่าเบต้า (Beta) หรือ ค่าอิทธิพลเชิงสาเหตุ

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

การจำแนกและจัดหมวดหมู่ข้อมูลจากแบบสอบถามปลายเปิด การสัมภาษณ์ และจากการสนทนากลุ่ม ใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

บทที่ 4

ผลการศึกษาวิจัย

จากการศึกษา เรื่อง อิทธิพลเชิงเหตุความร่วมมือนของภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาสังคม ที่มีผลต่อประสิทธิภาพการบริหารและจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัย 2 ข้อ คือ 1) เพื่อศึกษาอิทธิพลเชิงสาเหตุของการสร้างความร่วมมือนภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพในการบริหารและจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19 อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน และ 2) เพื่อศึกษารูปแบบและแนวทางในการสร้างความร่วมมือนภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ในการบริหารและจัดการภัยพิบัติการแพร่จากระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน ผลการวิจัย มีรายละเอียดดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ในตอนนี้เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตาม เพศ อายุ สถานภาพทางครอบครัว สถานภาพทางสังคม ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ โดยมีรายละเอียดในตาราง ดังนี้

ตารางที่ 2 แสดงร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างจำแนกเพศ

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชาย	99	52.9
หญิง	86	46.5
รวม	186	100.0

จากตารางที่ 2 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 52.9 และเป็นเพศหญิง จำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 46.5

ตารางที่ 3 แสดงร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างจำแนกอายุ

อายุ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
31 – 40 ปี	73	39.0
มากกว่า 60 ปี	62	33.1
20 - 30 ปี	61	32.6
41 - 50 ปี	36	19.3
51 – 60 ปี	16	8.6
ต่ำกว่า 20 ปี	0	0
รวม	186	100.0

จากตารางที่ 3 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อายุอยู่ในช่วง 31 – 40 ปี จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 39 รองลงมาคือ ช่วงอายุ มากกว่า 60 ปี (ร้อยละ 33.1), 20 - 30 ปี (ร้อยละ 32.6), 41 - 50 ปี (ร้อยละ 19.3) 51 – 60 ปี (ร้อยละ 8.6) ตามลำดับ

ตารางที่ 4 แสดงร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างจำแนกสถานภาพทางครอบครัว

สถานภาพทางครอบครัว	จำนวน (คน)	ร้อยละ
สมรส	110	58.8
โสด	50	26.7
หม้าย/อย่าร้าง/แยกกันอยู่	26	13.9
รวม	186	100.0

จากตารางที่ 4 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีสถานภาพทางครอบครัวสมรสแล้ว จำนวน 110 คน คิดเป็นร้อยละ 58.8 รองลงมา คือ โสด (ร้อยละ 26.7) และ หม้าย/อย่าร้าง/แยกกันอยู่ (ร้อยละ 13.9) ตามลำดับ

ตารางที่ 5 แสดงร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างจำแนกสถานภาพทางสังคม

สถานภาพทางสังคม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ประชาชนทั่วไป	39	20.9
ข้าราชการ	38	20.3
ผู้นำท้องที่	30	16.0
ผู้นำภาคประชาสังคม	24	12.8
ผู้ประกอบการภาคเอกชน	23	12.3
พนักงานราชการ/รัฐวิสาหกิจ	19	10.2
ผู้นำท้องถิ่น	13	7.0
รวม	186	100.0

จากตารางที่ 5 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีสถานภาพทางสังคมเป็นประชาชนทั่วไป จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 20.9 รองลงมา คือ เป็นข้าราชการ (ร้อยละ 20.3), ผู้นำท้องที่ (ร้อยละ 16.0), ผู้นำภาคประชาสังคม (ร้อยละ 12.8), ผู้ประกอบการภาคเอกชน (ร้อยละ 12.3), พนักงานราชการ/รัฐวิสาหกิจ (ร้อยละ 10.2) และ ผู้นำท้องถิ่น (ร้อยละ 7.0) ตามลำดับ

ตารางที่ 6 แสดงร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างจำแนกระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ปริญญาตรี	102	54.5
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.	29	15.5
อนุปริญญา/ปวส.	20	10.7
ประถมศึกษา	17	9.1
สูงกว่าปริญญาตรี	12	6.4
มัธยมศึกษาตอนต้น	6	3.2
รวม	186	100.0

จากตารางที่ 6 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 102 คน คิดเป็นร้อยละ 54.5 รองลงมา คือ มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. (ร้อยละ 15.5), อนุปริญญา/ปวส. (ร้อยละ 10.7), ประถมศึกษา (ร้อยละ 9.1), สูงกว่าปริญญาตรี (ร้อยละ 6.4), และระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ร้อยละ 3.2) ตามลำดับ

ตารางที่ 7 แสดงร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างจำแนกรายได้

รายได้	จำนวน (คน)	ร้อยละ
10,001-20,000บาท	82	43.9
ต่ำกว่า10,000บาท	57	30.5
20,001-30,000บาท	35	18.7
มากกว่า40,000บาทขึ้นไป	8	4.3
30,001-40,000บาท	4	2.1
รวม	186	100.0

จากตารางที่ 7 ผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่ มีรายได้ 10,001-20,000 บาท จำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 43.9 รองลงมา ต่ำกว่า10,000 บาท (ร้อยละ 30.5), 20,001-30,000 บาท(ร้อยละ 18.7), มากกว่า 40,000 บาทขึ้นไป (ร้อยละ 4.3) และ 30,001-40,000 บาท (ร้อยละ 2.1) ตามลำดับ

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยอิทธิพลเชิงสาเหตุความร่วมมือของภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม

จากการศึกษาปัจจัยอิทธิพลเชิงสาเหตุความร่วมมือของภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ในปัจจัยการบริหารจัดการภัยพิบัติของการระบาดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ประกอบด้วย การสื่อสาร รณรงค์ และประชาสัมพันธ์ การเข้มงวดของเจ้าหน้าที่ อสม. การเข้มงวดของเจ้าหน้าที่สาธารณสุข การเข้มงวดของ กำนัน/ผญบ. การช่วยเหลือสนับสนุนจากภาครัฐ และการให้ความร่วมมือของภาคเอกชนโดยมีค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังนี้

ตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานการเปิดรับ (Exposure)

ปัจจัยการบริหารจัดการภัยพิบัติของการระบาดเชื้อ ไวรัสโคโรนา 2019		คะแนน เฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	แปลผล
การสื่อสาร การรณรงค์ และประชาสัมพันธ์				
1	มีการสื่อสาร รณรงค์ และประชาสัมพันธ์ของกระทรวง สาธารณสุข	4.44	.735	มากที่สุด
2	มีการสื่อสาร รณรงค์ และการประชาสัมพันธ์ เชิงรุก ของของผู้นำท้องถิ่น (นายก อบต./นายก ทต./ส.อบต./ ส.ท.)	4.53	.642	มากที่สุด
3	มีการสื่อสาร รณรงค์ และการประชาสัมพันธ์ เชิงรุก ของของผู้นำท้องที่ (กำนัน/ผญบ./ผช.ผญบ./แพทย์ ประจำตำบล/สารวัตรกำนัน)	4.54	.616	มากที่สุด
4	มีการสื่อสาร รณรงค์ และการประชาสัมพันธ์ เชิงรุก ของผู้นำภาคประชาสังคม อาสาสมัครสาธารณสุข ประจำหมู่บ้าน (อสม.)	4.49	.643	มากที่สุด
5	การประชาสัมพันธ์และการกระจายข่าวสารของ สื่อมวลชนต่าง ๆ เช่น รายการข่าวทางช่องทีวีต่าง ๆ มีการติดตามสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัส โคโรนา 2019 (COVID-19) และรายงานข่าวอย่าง ทันทั่วทั้งที่ และต่อเนื่องทุกวัน	4.46	.642	มากที่สุด
รวม		4.49	.533	มากที่สุด
การเข้มงวดของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน				
6	อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านจำเป็นต้อง สวมหน้ากากอนามัยทุกครั้งที่ปฏิบัติงาน หมั่นล้างมือเมื่อสัมผัสหรือจับสิ่งของต่าง ๆ และ รักษาระยะห่างกับผู้อื่นอย่างน้อย 1-2 เมตร	4.25	.700	มากที่สุด
7	เมื่อพบผู้ที่มีอาการนำสงสัยข้อใดข้อหนึ่ง มีการ แจ้งและประสานงานต่อเจ้าหน้าที่สาธารณสุข ทันที	4.58	.638	มากที่สุด
8	มีการจดบันทึกและรายงานผลการปฏิบัติงาน จากการเยี่ยมบ้านหรือเฝ้าจุดตรวจ ทุกครั้ง	4.36	.753	มากที่สุด

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ปัจจัยการบริหารจัดการภัยพิบัติของการระบาดเชื้อ ไวรัสโคโรนา 2019		คะแนน เฉลี่ย	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน	แปลผล
9	หากพบว่าตนเองมีอาการป่วย มีการหยุด ปฏิบัติงานในชุมชนทันทีและแจ้งทีมไลน์ต่อ เจ้าหน้าที่สาธารณสุขทันที	4.63	.546	มากที่สุด
รวม		4.46	.515	มากที่สุด
การเข้มงวดของเจ้าหน้าที่สาธารณสุข				
10	มีการออกเอกสาร “คู่มือแนวทางปฏิบัติเพื่อการ ป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019”	4.32	.738	มากที่สุด
11	มีการพูดคุยให้ข้อมูลอันเป็นความรู้ และตอบคำถาม เกี่ยวกับการป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโค โรนา 2019 ให้ประชาชนทั่วไป ภาคเอกชน และ หน่วยงานรัฐอื่นๆ ให้เข้าใจถึงสถานการณ์ในปัจจุบัน	4.46	.751	มากที่สุด
12	มีการรวบรวมและนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตัวเลขสถิติ ผู้ติดเชื้อ ผู้เสียชีวิต จำนวนผู้ป่วยใหม่ ผู้ป่วยสะสม และผู้รักษาหาย ทุกวัน	4.33	.788	มากที่สุด
13	การบริหารและจัดการเกี่ยวกับการป้องกันการแพร่ ระบาดของโควิด-19 ดำเนินการตามข้อสั่งการและ มาตรการของกระทรวงสาธารณสุข	4.31	.863	มากที่สุด
รวม		4.36	.677	มากที่สุด
การเข้มงวดของ กำนัน/ผู้ใหญ่บ้าน				
14	สร้างความร่วมมือและบูรณาการทุกภาคส่วนในการ ป้องกันการแพร่ระบาดของโรคโควิด -19	4.39	.785	มากที่สุด
15	การหาข่าว การมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาการแพร่ ระบาดของโรคโควิด-19	4.52	.691	มากที่สุด

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ปัจจัยการบริหารจัดการภัยพิบัติของการระบาดเชื้อ ไวรัสโคโรนา 2019		คะแนน เฉลี่ย	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน	แปลผล
16	การสอดส่อง ฝ้าระวัง ป้องกัน และการแจ้งเบาะแส ข้อมูลของการกระทำผิดเกี่ยวกับการชุมนุม ทำ กิจกรรม มั่วสุม ที่ผิดมาตรการของกระทรวง สาธารณสุข เช่น ลักลอบเล่นการพนันรูปแบบต่าง ๆ ที่ ก่อให้เกิดการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019	4.42	.718	มากที่สุด
17	การสอดส่อง ฝ้าระวัง ป้องกัน และการแจ้งเบาะแส ข้อมูลเกี่ยวกับการลักลอบนำแรงงานต่างด้าวที่ไม่ผ่าน การคัดกรองเข้าพื้นที่ชุมชน	4.49	.660	มากที่สุด
รวม		4.45	.569	มากที่สุด
การช่วยเหลือสนับสนุนจากภาครัฐ				
18	มีการให้บริการฉีดวัคซีนป้องกันเชื้อไวรัสโคโรนา 2019	4.34	.696	มากที่สุด
19	มีการให้บริการรักษาผู้ติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019	4.32	.758	มากที่สุด
20	มีการจำหน่ายชุดตรวจ ATK ในราคาถูก	3.98	.967	มาก
21	งบประมาณสำหรับการบริหารจัดการการป้องกัน การแพร่ระบาด ของ โควิด -19 มีความเหมาะสมและ เพียงพอ	3.98	1.037	มาก
รวม		4.16	.689	มาก
การให้ความร่วมมือของภาคเอกชน				
6	มีการหยุดหรือพักกิจการของเอกชนตามประกาศ ของภาครัฐ	4.32	.800	มากที่สุด
7	มีการใช้มาตรการ D-M-H-T-T ของกระทรวง สาธารณสุขภายในสถานประกอบการของ ภาคเอกชน	4.41	.654	มากที่สุด

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ปัจจัยการบริหารจัดการภัยพิบัติของการระบาดเชื้อ ไวรัสโคโรนา 2019		คะแนน เฉลี่ย	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน	แปลผล
8	มีการเปิด-ปิดเวลาทำการของสถานประกอบการ ตามประกาศของภาครัฐ	4.39	.728	มากที่สุด
9	การอนุญาตให้พนักงานของภาคเอกชน สามารถ ทำงานแบบการทำงานที่บ้าน (Work From Home)	4.05	.830	มาก
รวม		4.29	.575	มากที่สุด

จากตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยการเปิดรับ (Exposure) สู่อิทธิพลเชิงสาเหตุความร่วมมือของภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ส่วนใหญ่อยู่ในระดับมากที่สุด มีเพียงความคิดเห็นเกี่ยวกับ การช่วยเหลือสนับสนุนจากภาครัฐ อยู่ในระดับ มาก ดังนี้

- 1) การสื่อสาร การรณรงค์ และประชาสัมพันธ์ ระดับมากที่สุด (M=4.49)
- 2) การเข้มงวดของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ระดับมากที่สุด (M=4.46)
- 3) การเข้มงวดของเจ้าหน้าที่สาธารณสุข ระดับมากที่สุด (M=4.36)
- 4) การเข้มงวดของ กำนัน/ผู้ใหญ่บ้าน ระดับมากที่สุด (M=4.45)
- 5) การช่วยเหลือสนับสนุนจากภาครัฐ ระดับมาก (M=4.16)
- 6) การให้ความร่วมมือของภาคเอกชน ระดับมากที่สุด (M=4.29)

ส่วนที่ 3 ประสิทธิภาพของการสร้างความร่วมมือ ภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ในการ บริหารและจัดการภัยพิบัติของการระบาดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019

จากการศึกษาปัจจัยอิทธิพลเชิงสาเหตุความร่วมมือของภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ในประสิทธิภาพของการสร้างความร่วมมือ ภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ในการบริหารและจัดการภัยพิบัติของการระบาดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ประกอบด้วย ชีตความสามารถของชุมชน ในการป้องกันภัยพิบัติของการระบาดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 และการปฏิบัติตามมาตรการสาธารณสุข โดยมีค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังนี้

ตารางที่ 9 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานการเลือกรับรู้ (Selective Perception)

การเลือกรับรู้ (Selective Perception)		คะแนนเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
ขีดความสามารถของชุมชน ในการป้องกันภัยพิบัติของการระบาดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019				
1	ชุมชนสามารถควบคุมและจำกัดวงแคบจากการระบาดของโรคโควิด-19 ได้อย่างรวดเร็ว	4.55	.657	มากที่สุด
2	ประชาชนในพื้นที่ได้รับการดูแลด้านต่าง ๆ ที่เหมาะสม เช่น ด้านการกักตัว การได้รับวัคซีน เป็นต้น	4.39	.772	มากที่สุด
3	ชุมชนมีศักยภาพในการจัดการเชิงระบบในการดูแลตนเองในด้านสุขภาพและด้านอื่น ๆ	4.46	.751	มากที่สุด
4	ชุมชนทำหน้าที่ประสานการจัดการด้านต่าง ๆ ให้ผู้ติดเชื้อในชุมชนได้รับการดูแลที่เหมาะสมระหว่างการรอส่งตัวเข้าโรงพยาบาล และการดูแลผู้ป่วยที่โรงพยาบาลส่งกลับเพื่อพักฟื้น	4.47	.729	มากที่สุด
รวม		4.47	.604	มากที่สุด
การปฏิบัติตามมาตรการสาธารณสุข				
5	เมื่อตนเองเป็นบุคคลกลุ่มเสี่ยง ต้องกักตัวทันที	4.67	.576	มากที่สุด
6	เมื่อตนเป็นโควิด-19 แล้ว จะเข้ารับการรักษา และป้องกันตนเองไม่ให้แพร่กระจายเชื้อโรคให้ผู้อื่น	4.59	.637	มากที่สุด
7	ถ้าญาติ เพื่อน หรือคนรู้จัก ติดเชื้อไวรัสโควิด-19 รักษาตัวแบบ Home Isolation ตนเองจะดูแลช่วยเหลือ เช่น การส่งอาหาร และยารักษา ให้ถึงหน้าบ้าน	4.58	.630	มากที่สุด
8	ตนเองจะตรวจหาเชื้อไวรัสโควิด-19 เป็นประจำ เพื่อป้องกันตนเองจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19	4.47	.683	มากที่สุด
9	ตนเองตระหนักถึงความสำคัญในการได้รับวัคซีนโควิด-19 เข็มที่ 1	4.85	.483	มากที่สุด
10	ตนเองตระหนักถึงความสำคัญในการได้รับวัคซีนโควิด-19 เข็มที่ 2	4.81	.515	มากที่สุด

ตารางที่ 9 (ต่อ)

	การเลือกรับรู้ (Selective Perception)	คะแนนเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
11	ตนเองตระหนักถึงความสำคัญในการได้รับวัคซีนโควิด-19 เข็มที่ 3	4.50	.773	มากที่สุด
12	ตนเองตระหนักถึงความสำคัญในการได้รับวัคซีนโควิด-19 เข็มที่ 4	4.23	.971	มากที่สุด
13	มีการเข้ารับบริการฉีดวัคซีนโควิด-19 จากภาครัฐ	4.52	.651	มากที่สุด
14	ไม่มีการรวมตัวกันเป็นจำนวนมาก เช่น ไม่จัดงานเลี้ยงสังสรรค์ ไม่รวมตัวกันดื่มแอลกอฮอล์	4.34	.697	มากที่สุด
15	มีการใส่หน้ากากผ้าหรือหน้ากากอนามัยเมื่อออกจากบ้าน	4.63	.655	มากที่สุด
16	มีการเว้นระยะห่าง 1-2 เมตร เมื่ออยู่ในสถานที่จำกัดหรือแออัด	4.09	.807	มาก
17	เมื่อพบว่าตนเองมีอาการหรืออยู่ในกลุ่มเสี่ยงมีการ Home Isolation (การกักตัวที่บ้าน) หรือ Community Isolation (การกักตัวในชุมชน)	4.49	.737	มากที่สุด
	รวม	4.54	.436	มากที่สุด

จากตารางที่ 9 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการเลือกรับรู้ (Selective Perception) ส่งผลต่อการเกิดประสิทธิผลการบริหารจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน ประกอบด้วย 3 ตัวแปรสำคัญ อยู่ในระดับ มากที่สุด ดังนี้

1. ขีดความสามารถของชุมชน ในการป้องกันภัยพิบัติของการระบาดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ระดับมากที่สุด (M=4.47)
2. การปฏิบัติตามมาตรการสาธารณสุข ระดับมากที่สุด (M=4.54)

**ส่วนที่ 4 ผลการวิเคราะห์อิทธิพลเชิงสาเหตุของการสร้างความร่วมมือภาครัฐ ภาคเอกชน
และภาคประชาสังคม ต่อประสิทธิผลในการบริหารและการจัดการภัยพิบัติ
จากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19)
อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน**

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลเชิงสาเหตุของปัจจัยการสร้างความร่วมมือภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ต่อประสิทธิผลในการบริหารและการจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน โดยใช้การวิเคราะห์แบบการถดถอยพหุคูณแบบนำตัวแปรเข้าทั้งหมด (Enter Multiple Regression Analysis :MRA)

ตารางที่ 10 ผลการวิเคราะห์อิทธิพลเชิงสาเหตุของการสร้างความร่วมมือภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ต่อประสิทธิผลในการบริหารและการจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน

ตัวแปร	Standardized Coefficients Beta	t	Sig.	Collinearity Statistics	
				Tolerance	VIF
(Constant)	2.05	5.99	0.00		
การเข้มงวดของ อสม.	0.65	4.11	0.00	0.19	5.17
การสื่อสาร การรณรงค์ และประชาสัมพันธ์	0.35	2.50	0.01	0.23	4.26
การเข้มงวดของ กำนัน/ ผู้ใหญ่บ้าน	0.64	4.23	0.00	0.17	5.78
ความร่วมมือเอกชน	0.15	1.87	0.06	0.58	1.73
การเข้มงวดของเจ้าหน้าที่ สาธารณสุข	-0.37	-3.74	0.00	0.28	3.56
การสนับสนุนจากภาครัฐ	0.29	3.58	0.00	0.41	2.41

หมายเหตุ R = 0.87, $R^2 = 0.75$, ANOVA: F = 88.317 , p-value = 0.00

จากตารางที่ 10 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่ออิทธิพลเชิงสาเหตุของการสร้างความร่วมมือภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ต่อประสิทธิผลในการบริหารและการจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน มีรายละเอียดของค่าสถิติ ดังนี้

1. ผลการตรวจสอบปัญหาการขัดข้องกลางเบื้องต้นการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยเทคนิคสมการถดถอยเชิงเส้น กล่าวคือ ความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระไม่ควรสัมพันธ์กันจนอาจจะเป็นสาเหตุให้เกิดความสัมพันธ์สูง (Multicollinearity) ด้วยการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ ด้วยค่า Variance Inflation Factor: VIF ไม่ควรมีค่าเกิน 10 และค่า Tolerance ควรมีค่ามากกว่า 0 ซึ่งพบว่า ค่า VIF มีค่าระหว่าง 1.73 ถึง 5.78 ซึ่งน้อยกว่า 10 และค่า Tolerance อยู่ระหว่าง 0.17 ถึง 0.58 ซึ่งมากกว่า 0 สรุปได้ว่า การวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงเส้นไม่เกิดปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ จะทำให้ความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระเป็นความสัมพันธ์ซึ่งถือเป็นความสัมพันธ์หลอก หรือ สูง หรือ ปัญหา Multicollinearity

2. เมื่อพิจารณาค่าสถิติ R เท่ากับ 0.87 แปลว่าตัวแปรอิสระโดยรวมมีความสัมพันธ์กับตัวแปรตามร้อยละ 87 และค่าสถิติ $R^2 = 0.75$ หมายถึง ตัวแปรอิสระสามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรตามได้ร้อยละ 75 ส่วน ANOVA: $F = 39.37$ โดยพิจารณาค่าความน่าจะเป็นในการปฏิเสธสมมติฐาน พบว่า ค่า p-value = 0.00 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 แสดงว่า ตัวแปรอิสระมีอิทธิพลต่อตัวแปรตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.05 หรือ 95 เปอร์เซ็นต์

3. เมื่อพิจารณาค่า Sig.T ของตัวแปรอิสระแต่ละตัว พบว่า มีค่าระหว่าง 0.00 ถึง 0.06 แปลว่า ตัวแปรอิสระมีอิทธิพลหรือส่งผลต่อตัวแปรตาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.1 ถึง 0.05 หรือ ระดับความเชื่อมั่นระหว่าง ร้อยละ 90 ถึง 95 โดยปัจจัยอิสระที่ส่งผลหรือมีอิทธิพลต่อผลผลิตของโครงการ ซึ่งเป็นตัวแปรตามเรียงลำดับตามค่าอิทธิพลเชิงสาเหตุ ได้แก่ การเข้มงวดของกำนัน/ผู้ใหญ่บ้าน การเข้มงวดของ กำนัน/ผู้ใหญ่บ้าน การเข้มงวดของเจ้าหน้าที่สาธารณสุข การสื่อสาร การรณรงค์ และประชาสัมพันธ์ การได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐ และ ความร่วมมือเอกชน โดยมีค่าอิทธิพลเชิงสาเหตุเท่ากับ 0.65, 0.64, -0.37, 0.35, 0.29 และ 0.15 ตามลำดับ

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการศึกษา

จากการศึกษา เรื่อง อิทธิพลเชิงเหตุความร่วมมือนของภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาสังคม ที่มีผลต่อประสิทธิภาพการบริหารและการจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน สรุปผลการศึกษาประกอบด้วย 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ด้านข้อมูลประชากรศาสตร์ พบว่า กลุ่มตัวอย่างเป็นเพศชาย ร้อยละ 52.9 และเพศหญิง ร้อยละ 46.5 แสดงให้เห็นว่ามีการกระจายตัวของกลุ่มตัวอย่างอย่างใกล้เคียงกันทางเพศ โดยช่วงอายุที่มีสัดส่วนสูงสุด คือ 31-40 ปี (ร้อยละ 39.0) รองลงมา คือมากกว่า 60 ปี (ร้อยละ 33.1) และ 20-30 ปี (ร้อยละ 32.6) ตามลำดับ ซึ่งสะท้อนว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นผู้ใหญ่ในวัยทำงานและวัยสูงอายุ ในด้านสถานภาพทางครอบครัว พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่สมรสแล้ว (ร้อยละ 58.8) ส่วนสถานภาพทางสังคม พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นประชาชนทั่วไป (ร้อยละ 20.9) รองลงมา คือ ข้าราชการ (ร้อยละ 20.3) และผู้นำท้องถิ่น (ร้อยละ 16.0) ในแง่ระดับการศึกษา ส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 54.5) และมีมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. (ร้อยละ 15.5) นอกจากนี้ รายได้ของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ที่ 10,001-20,000 บาทต่อเดือน (ร้อยละ 43.9) รองลงมาคือรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาทต่อเดือน (ร้อยละ 30.5)

ในส่วนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยอิทธิพลเชิงสาเหตุของความร่วมมือนของภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม การศึกษาปัจจัยอิทธิพลเชิงสาเหตุของความร่วมมือนของภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคมต่อการบริหารจัดการภัยพิบัติจากการระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 พบว่า มีปัจจัยสำคัญ ได้แก่ (1) การสื่อสาร รณรงค์ และประชาสัมพันธ์ (M=4.49) โดยมีด้านการประชาสัมพันธ์ของผู้นำท้องถิ่นที่ประชาชนได้รับข่าวสารมากที่สุด (M=4.54) ในส่วนต่อมา (2) การเข้มงวดของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.) มีระดับความคิดเห็นอยู่ที่ระดับมากที่สุด (M=4.46) โดยที่มาตรการหากมีอาการป่วยจะหยุดปฏิบัติงานทันที ได้ค่าเฉลี่ยสูงที่สุด (M = 4.63) ต่อมา (3) การเข้มงวดของเจ้าหน้าที่สาธารณสุข (M=4.36) โดยเฉพาะการพูดคุยให้ความรู้กับประชาชน มีค่าเฉลี่ยสูง (M = 4.46) ส่วน (4) การเข้มงวดของกักกัน/ผู้ใหญ่บ้าน (M=4.45) โดยความเห็นสูงสุดมองว่าการมีส่วนร่วมแก้ไขปัญหาเป็นปัจจัยสำคัญ ได้ค่าเฉลี่ยสูงที่สุด (M = 4.52) ส่วนในด้านที่ (5) การให้ความช่วยเหลือจากภาครัฐ (M=4.16) โดยมองว่าควรเพิ่มงบประมาณเพิ่มเติม ปัจจุบันงบประมาณไม่เพียงพอ , และด้านที่ (6) การให้ความร่วมมือจากภาคเอกชน (M=4.29) แต่ยังไม่

มีข้อจำกัดเรื่องการปรับเปลี่ยนรูปแบบงาน ทั้งนี้โดยสรุปแล้วปัจจัยที่มีผลสูงสุดต่อการจัดการภัยพิบัติ คือ การสื่อสาร ทรัพยากร และประชาสัมพันธ์ และการเข้มงวดของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.) สะท้อนถึงบทบาทสำคัญของผู้นำท้องถิ่นในการสร้างความตระหนักและความร่วมมือจากประชาชน สิ่งที่ต้องได้รับการพัฒนา คือ การสนับสนุนจากภาครัฐ โดยเฉพาะเรื่องงบประมาณ อยู่ในระดับต่ำที่สุดเมื่อเทียบกับปัจจัยอื่น สะท้อนถึงความจำเป็นในการปรับปรุงการจัดสรรทรัพยากรให้เหมาะสม

ส่วนที่ 3 ในมิติของประสิทธิผลของการสร้างความร่วมมือภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคมในการบริหารจัดการภัยพิบัติ ผลการศึกษาพบว่า ประสิทธิภาพของการสร้างความร่วมมือของภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม อยู่ในระดับสูง โดยมีสองปัจจัยหลัก ได้แก่ (1) ชีตความสามารถของชุมชนในการป้องกันภัยพิบัติของการระบาดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ($M=4.47$) ซึ่งชุมชนสามารถควบคุมและจำกัดการแพร่ระบาดได้อย่างรวดเร็ว และสามารถดูแลผู้ติดเชื้อได้อย่างเหมาะสม และ (2) การปฏิบัติตามมาตรการสาธารณสุข ($M=4.54$) ซึ่งประชาชนตระหนักถึงความสำคัญของการกักตัว การฉีดวัคซีน และการป้องกันตนเองตามแนวทางของภาครัฐ ทั้งนี้ยังพบว่า ประชาชนปฏิบัติตามมาตรการ Home Isolation, ใส่หน้ากาก, เว้นระยะห่าง และมีความตระหนักต่อวัคซีนในระดับสูง สะท้อนความเข้าใจและยอมรับในแนวทางของภาครัฐอย่างแท้จริง แต่ทั้งนี้การเว้นระยะห่างในสถานที่แออัด ได้ค่าคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดในกลุ่มนี้ ($M = 4.09$) แสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมที่อาจยังไม่สอดคล้องกับมาตรการที่เข้มงวดพอต่อวิถีชีวิตของประชาชนในพื้นที่

และส่วนที่ 4 เมื่อวิเคราะห์อิทธิพลเชิงสาเหตุของการสร้างความร่วมมือภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคมต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการภัยพิบัติ ผลการวิเคราะห์แบบการถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis: MRA) พบว่า ตัวแปรอิสระสามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรตามได้ร้อยละ 75 ($R^2 = 0.75, p < 0.05$) โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการภัยพิบัติ ได้แก่ (1) การเข้มงวดของอสม. ($\beta = 0.65, p < 0.05$), (2) การเข้มงวดของกักกัน/ผู้ใหญ่บ้าน ($\beta = 0.64, p < 0.05$), (3) การสื่อสาร ทรัพยากร และประชาสัมพันธ์ ($\beta = 0.35, p < 0.05$), (4) การสนับสนุนจากภาครัฐ ($\beta = 0.29, p < 0.05$), (5) ความร่วมมือจากภาคเอกชน ($\beta = 0.15, p = 0.06$) และ (6) การเข้มงวดของเจ้าหน้าที่สาธารณสุข ($\beta = -0.37, p < 0.05$) โดยพบว่า ปัจจัยการเข้มงวดของอาสาสมัครสาธารณสุข (อสม.) มีอิทธิพลสูงสุด แสดงถึงบทบาทของภาคประชาชนที่มีความใกล้ชิดกับประชาชน สามารถกระตุ้นพฤติกรรมของคนในชุมชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งมีความแตกต่างกับการเข้มงวดของเจ้าหน้าที่สาธารณสุข มีค่าสัมประสิทธิ์เป็นลบ อาจสะท้อนถึงปัญหาในการสื่อสารหรือการควบคุมที่ไม่

ตอบสนองต่อความต้องการในระดับชุมชนการเข้มงวดของเจ้าหน้าที่สาธารณสุขมีผลเชิงลบต่อประสิทธิผล ซึ่งอาจสะท้อนถึงปัจจัยภายในองค์กรหรือข้อจำกัดของนโยบายที่เข้มงวดเกินไป

ดังนั้น โดยสรุปแล้วจากผลการศึกษา พบว่า รูปแบบและแนวทางในการสร้างความร่วมมือภาคีสาธารณะ ได้แก่ ภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคมมีบทบาทสำคัญต่อประสิทธิผลของการบริหารจัดการภัยพิบัติจากการระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ในอำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน ได้แก่ การปฏิบัติตามนโยบายขององค์กรเคร่งครัด มีการจัดตั้งคณะกรรมการทำงานร่วมภาคีสาธารณะ ครอบคลุม ภาครัฐ เอกชน และประชาสังคม มีการสื่อสารสาธารณะเชิงรุก การเข้มงวดของเจ้าหน้าที่ระดับชุมชน ได้แก่ ผู้นำท้องถิ่น ท้องที่ และ เจ้าหน้าที่ อสม. ซึ่งมีผลต่อการปฏิบัติตามมาตรการของประชาชนและขีดความสามารถของชุมชนในการควบคุมโรค ตลอดจนการสร้างความเชื่อมั่นให้ประชาชนในพื้นที่ เนื่องจากบทบาทภาคส่วนที่ใกล้ชิดกับชุมชน โดยเฉพาะ อาสาสมัครสาธารณสุข (อสม.) กำนัน/ผู้ใหญ่บ้าน เป็นกลไกชุมชนที่มีบทบาทสำคัญในการควบคุมสถานการณ์จนส่งผลต่อความสำเร็จในการควบคุมโรค

อย่างไรก็ตาม การบริหารจัดการที่เข้มงวดของเจ้าหน้าที่รัฐอาจต้องได้รับการปรับปรุงให้มีความยืดหยุ่นมากขึ้น เพื่อให้เกิดความสมดุลระหว่างการควบคุมโรคและความเป็นอยู่ของประชาชนในระยะยาว โดยเฉพาะเรื่องงบประมาณ และ ชุดตรวจ ATK ที่มีคะแนนต่ำและความแปรปรวนสูงชี้ให้เห็นถึงความไม่แน่นอนและความรู้สึกไม่มั่นคงของประชาชน จึงควรปรับปรุงการบริหารงบประมาณและการสื่อสารความช่วยเหลืออย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งความชัดเจนของภาคเอกชนที่จะสามารถเข้ามาช่วยเหลือในด้านใดให้ชัดเจน

อภิปรายผล

จากผลการวิจัย พบว่า ในมิติของประสิทธิผลของการสร้างความร่วมมือภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคมในการบริหารจัดการภัยพิบัติ ผลการศึกษพบว่า ประสิทธิภาพของการสร้างความร่วมมือของภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม อยู่ในระดับสูง โดยมีสองปัจจัยหลัก ได้แก่ (1) ขีดความสามารถของชุมชนในการป้องกันภัยพิบัติของการระบาดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ($M=4.47$) ซึ่งชุมชนสามารถควบคุมและจำกัดการแพร่ระบาดได้อย่างรวดเร็ว และสามารถดูแลผู้ติดเชื้อได้อย่างเหมาะสม และ (2) การปฏิบัติตามมาตรการสาธารณสุข ($M=4.54$) ซึ่งประชาชนตระหนักถึงความสำคัญของการกักตัว การฉีดวัคซีน และการป้องกันตนเองตามแนวทางของภาครัฐ ทั้งนี้ยังพบว่าประชาชนปฏิบัติตามมาตรการ Home Isolation, ใส่หน้ากาก, เว้นระยะห่าง และมีความตระหนักต่อวัคซีนในระดับสูง สะท้อนความเข้าใจและยอมรับในแนวทางของภาครัฐอย่างแท้จริง แต่ทั้งนี้การเว้น

ระยะห่างในสถานที่แออัด ได้ค่าคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดในกลุ่มนี้ ($M = 4.09$) แสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมที่อาจยังไม่สอดคล้องกับมาตรการที่เข้มงวดพอต่อวิถีชีวิตของประชาชนในพื้นที่

เมื่อวิเคราะห์อิทธิพลเชิงสาเหตุของปัจจัยในการสร้างความร่วมมือภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคมต่อประสิทธิผลในการบริหารและจัดการภัยพิบัติ ผลการวิเคราะห์แบบการถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis: MRA) พบว่า ตัวแปรอิสระสามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรตามได้ร้อยละ 75 ($R^2 = 0.75$, $p < 0.05$) โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการบริหารและจัดการภัยพิบัติ ดังนี้

1. การเข้มงวดของอสม. ($\beta = 0.65$, $p < 0.05$) ซึ่งการทำงานแบบเข้มงวดของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ต่อการบริหารจัดการภาวะวิกฤตจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน ได้แก่ อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านจำเป็นต้องสวมหน้ากากอนามัยทุกครั้งที่ปฏิบัติงาน หมั่นล้างมือเมื่อสัมผัสหรือจับสิ่งของต่าง ๆ และรักษาระยะห่างกับผู้อื่นอย่างน้อย 1-2 เมตร เมื่อพบผู้ที่มีอาการนำสงสัยข้อใดข้อหนึ่ง มีการแจ้งและประสานงานต่อเจ้าหน้าที่สาธารณสุขทันทีที่มีการจดบันทึกและรายงานผลการปฏิบัติงานจากการเยี่ยมบ้านหรือเฝ้าจุดตรวจ ทุกครั้งหากพบว่าตนเองมีอาการป่วย มีการหยุดปฏิบัติงานในชุมชนทันทีและแจ้งไลน์ต่อเจ้าหน้าที่สาธารณสุขทันที

2. การเข้มงวดของผู้นำท้องที่ คือ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และคณะกรรมการ ($\beta = 0.64$, $p < 0.05$) ซึ่งการทำงานแบบเข้มงวดของกำนันผู้ใหญ่บ้าน และคณะกรรมการ ต่อการบริหารจัดการภาวะวิกฤตจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน ได้แก่ สร้างความร่วมมือและบูรณาการทุกภาคส่วนในการป้องกันการแพร่ระบาดของโรคโควิด -19 การหาข่าว การมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาการแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 การสอดส่องเฝ้าระวัง ป้องกัน และการแจ้งเบาะแสข้อมูลของการกระทำผิดเกี่ยวกับการชุมนุม ทำกิจกรรม มั่วสุม ที่ผิดมาตรการของกระทรวงสาธารณสุข เช่น ลักลอบเล่นการพนันรูปแบบต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 การสอดส่อง เฝ้าระวัง ป้องกัน และแจ้งเบาะแสข้อมูลเกี่ยวกับการลักลอบนำแรงงานต่างด้าวที่ไม่ผ่านการคัดกรองเข้าพื้นที่ชุมชน

3. การสื่อสาร รณรงค์ และประชาสัมพันธ์ ($\beta = 0.35$, $p < 0.05$) ซึ่งการสร้างความรู้เข้าใจของรัฐและผู้นำชุมชนต่อการบริหารจัดการภาวะวิกฤตจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน ได้แก่ มีการสื่อสาร รณรงค์ และประชาสัมพันธ์ของกระทรวงสาธารณสุข มีการสื่อสาร รณรงค์ และการประชาสัมพันธ์เชิงรุกของผู้นำท้องถิ่น (นายก อบต./นายก ทต./ส.อบต./ส.ท.) มีการสื่อสาร รณรงค์ และการประชาสัมพันธ์เชิงรุกของผู้นำท้องที่ (กำนัน/ผญบ./ผช.ผญบ./แพทย์ประจำตำบล/สารวัตรกำนัน) มีการสื่อสาร รณรงค์ และการประชาสัมพันธ์เชิงรุกของผู้นำภาคประชาสังคม อาสาสมัคร

สาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.) การประชาสัมพันธ์และการกระจายข่าวสารของสื่อมวลชนต่าง ๆ เช่น รายการข่าวทางช่องทีวีต่าง ๆ มีการติดตามสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) และรายงานข่าวอย่างทันทั่วทั้งที่ และต่อเนื่องทุกวัน

4. การสนับสนุนจากภาครัฐ ($\beta = 0.29, p < 0.05$) การทำงานของเจ้าหน้าที่รัฐในการสนับสนุนการบริหารจัดการภาวะวิกฤตจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน ได้แก่ มีการคัดกรองการเข้าพื้นที่ชุมชนของแรงงานต่างด้าว มีการให้บริการฉีดวัคซีนป้องกันเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 มีการให้บริการรักษาผู้ติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 มีการจำหน่ายชุดตรวจ ATK ในราคาถูกลงประมาณสำหรับการบริหารและจัดการการป้องกันการแพร่ระบาด ของ โควิด -19 มีความเหมาะสมและเพียงพอ

5. ความร่วมมือจากภาคเอกชน ($\beta = 0.15, p = 0.06$) ซึ่งการปฏิบัติของภาคเอกชนและประชาสังคมในการให้ความร่วมมือในการ การบริหารจัดการภาวะวิกฤตจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน ได้แก่ มีการหยุดหรือพักกิจการของเอกชนตามประกาศของภาครัฐ มีการใช้มาตรการ D-M-H-T-T ของกระทรวงสาธารณสุข ภายในสถานประกอบการของภาคเอกชน มีการเปิด-ปิดเวลาทำการของสถานประกอบการตามประกาศของภาครัฐ การอนุญาตให้พนักงานของภาคเอกชน สามารถทำงานแบบการทำงานที่บ้าน (Work From Home)

6. การเข้มงวดของเจ้าหน้าที่สาธารณสุข ($\beta = -0.37, p < 0.05$) ซึ่งการทำงานแบบเข้มงวดของเจ้าหน้าที่สาธารณสุข ในการสนับสนุนการบริหารจัดการภาวะวิกฤตจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน ได้แก่ มีการออกเอกสาร “คู่มือแนวทางปฏิบัติเพื่อการป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019” มีการพูดคุยให้ข้อมูลอันเป็นความรู้ และตอบคำถามเกี่ยวกับการป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ให้ประชาชนทั่วไป ภาคเอกชน และหน่วยงานรัฐอื่น ๆ ให้เข้าใจถึงสถานการณ์ในปัจจุบันมีการรวบรวมและนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตัวเลขสถิติผู้ติดเชื้อ ผู้เสียชีวิต จำนวนผู้ป่วยใหม่ ผู้ป่วยสะสม และผู้รักษาหาย ทุกวัน แต่อย่างไร ก็ตามการเข้มงวดก็มีปฏิกิริยาเชิงลบปรากฏออกมาบ้างในกรณีการไม่ปฏิบัติตามมาตรการทางสังคม อาทิ การปกปิดข้อมูลความจริง

การบริหารและจัดการเกี่ยวกับการป้องกันการแพร่ระบาดของโควิด-19 ดำเนินการตามข้อสั่งการและมาตรการของกระทรวงสาธารณสุข ผลการวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่าความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคมมีบทบาทสำคัญในการจัดการภัยพิบัติจากการระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ในอำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน โดยเฉพาะการสื่อสารและการเข้มงวดของเจ้าหน้าที่ระดับชุมชน ผลการศึกษานี้สอดคล้องกับงานวิจัยของกาญจนา ปัญญาธร และคณะ. (2564) ที่พบว่าความร่วมมือของชุมชนในการป้องกันโรค COVID-19 มีความสำคัญอย่างยิ่ง โดย

ชุมชนที่มีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ และ การเข้มงวดในการปฏิบัติตามมาตรการสาธารณสุข สามารถควบคุมการแพร่ระบาดได้ดีกว่า

ในประเด็นการสร้างความร่วมมือภาคส่วนภาคีสาธารณะ สอดคล้องกับแนวคิดผลการสร้างความร่วมมือจะทำให้ทำให้เกิดพลังในการพัฒนา ซึ่งแนวทางการบริหารปกครองภาครัฐแนวใหม่(New Public Governance : NPG) เน้นให้การบริหารปกครองที่เน้นการสร้างความร่วมมือเพื่อบูรณาการทรัพยากรเพื่อขับเคลื่อนเป้าหมายในการพัฒนาร่วม จะทำให้โอกาสในการพัฒนาบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ เมื่อพิจารณาสร้างความร่วมมือและการมีส่วนร่วมของภาคส่วนในการบูรณาการจัดการเพื่อแก้ไขปัญหาไฟป่าและหมอกควัน ในช่วงต้นสอดคล้องกับแนวคิดของประเทศไทยได้กำหนดเป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์เพื่อเพิ่มประสิทธิผลในการพัฒนาตามแนวทางของการบริหารภาครัฐแนวใหม่ คือ การส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือกันในรูปแบบระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคส่วนอื่น ๆ (Public-Private- Partnership: PPP) และให้ภาคเอกชนแข่งขันเข้ามาจัดบริการสาธารณะแทนภาครัฐ (Contestability) ในภารกิจของภาครัฐที่สามารถดำเนินการแทนได้ รวมถึงเปิดให้องค์กรภาคประชาสังคมและชุมชนสามารถเข้ามาเป็นผู้จัดบริการสาธารณะแทนภาครัฐ โดยอาศัยการจัดทำข้อตกลงร่วม (Compact) ในรูปแบบการดำเนินงานในลักษณะและพัฒนารูปแบบและแนวทางการบริหารงานแบบเครือข่าย (Networked Governance) ทำให้เกิดการเชื่อมโยงระบบการทำงานระหว่างองค์กรก่อให้เกิดการทำงานอย่างรวดเร็ว

ซึ่งสอดคล้องกับ สุริยจรัส เตชะตันมินสกุล และคณะ (2563) ระบุว่า ภาคส่วนมีบทบาทในการประโยชน์เพื่อสาธารณะหรือส่วนรวม ได้แก่ ภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม กล่าวได้ว่า ภาครัฐถือว่าเป็นภาคที่มีบทบาทในการจัดบริการสาธารณะมากที่สุด เนื่องจากมีกำลังคนและทรัพยากรที่มากกว่า โดยองค์การภาครัฐ ได้แก่ ราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจ องค์กรในกำกับของรัฐ องค์กรมหาชน ทุนหมุนเวียน และกิจกรรมรัฐสาธารณกุศล แต่อย่างไรก็ตาม การจัดบริการสาธารณะของรัฐบาลก็มีข้อจำกัด เนื่องจากองค์การภาครัฐมีขนาดใหญ่ทำให้ไม่สามารถที่จะจัดการบริการสาธารณะได้อย่างครบถ้วนทั่วถึง ทำให้หลายภาคส่วนในสังคม ได้แก่ ภาคเอกชนและภาคประชาสังคม หันเข้ามามีบทบาทเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดบริการสาธารณะในหลายรูปแบบ กล่าวคือ ดำเนินการอย่างอิสระ การสร้างความร่วมมือ และการมีส่วนร่วม เป็นต้น นอกจากนั้น ยังระบุอีกว่า การทำประโยชน์เพื่อสาธารณะในองค์กรที่ไม่ใช่รัฐบาล ได้แก่ สมาคม มูลนิธิ องค์กรเอกชน และองค์กรภาคประชาชน เป็นต้น กรณีตัวอย่างมูลนิธิที่ทำประโยชน์เพื่อส่วนรวมเชิงประจักษ์ เช่น มูลนิธิชัยพัฒนา มูลนิธิโครงการหลวงมูลนิธิปิดทองหลังพระ มูลนิธิกัญญ์ต่าง ๆ เป็นต้น ด้านองค์การภาคเอกชน พบว่า มีการจัดบริการสาธารณะผ่านกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคม (Social Responsibility) และการทำธุรกิจเพื่อสังคม (Social Business) เพื่อเปิดโอกาสประชาชนเข้ามาเป็นเจ้าของธุรกิจหรือการจัดสรรกำไรเพื่อสังคม ส่วนภาคประชาสังคม (Cavil

Society) เช่น หมู่บ้าน กลุ่มหรือองค์กรชุมชน ที่มีบทบาทในการการบริหารและการจัดการสาธารณะในระดับตำบล หมู่บ้าน และชุมชนเมือง ได้แก่ การบริหารและการจัดการทรัพยากรมีส่วนร่วมหรือสมบัติชุมชนสถานหรือของหน้าหมู่บ้าน เช่น ป่าชุมชน ศาสนสถาน ฼าปนกิจสถาน ซลประทานเหมืองฝาย ประปาหมู่บ้าน รักษาปลอดภัยชุมชน เป็นต้น ตลอดจน พบว่ากิจกรรมความร่วมมือระหว่างภาครัฐ เอกชน และภาคประชาสังคม (Public Private Partnership) เพื่อบูรณาการในการบริหารและการจัดการเชิงสาธารณะทั้งมุ่งหวังกำไรและไม่มุ่งหวังกำไร ได้แก่ กิจกรรมเพื่อสังคม งานจิตอาสา การจัดกิจกรรมการกุศล เช่น ทอดกฐินผ้าป่า การจัดแข่งขันการชกมวยการกุศล และการจัดการภัยสถานการณ์สาธารณะแบบรวดเร็วและฉุกเฉิน กรณีการบริหารการพัฒนาปรากฏการณ์ทุนบอดีแอสลัมและบริหารและการจัดการสาธารณภัยปรากฏการณ์หมู่บ้าน เป็นต้น

นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับการศึกษาของฉวีวรรณ ศรีดาวเรือง และคณะ (2564) ได้เน้นถึงความสำคัญของการพัฒนาระบบและกลไกการเฝ้าระวัง ป้องกัน และควบคุมโรคในสถานการณ์การระบาด โดยพบว่าการมีส่วนร่วมของหน่วยงานต่าง ๆ และการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพระหว่างภาครัฐและชุมชนมีผลต่อความสำเร็จในการควบคุมการแพร่ระบาด อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยของเราพบว่าการเข้มงวดของเจ้าหน้าที่สาธารณสุขมีผลเชิงลบต่อประสิทธิผลในการบริหารและการจัดการภัยพิบัติ ซึ่งอาจสะท้อนถึงความเข้มงวดที่มากเกินไปหรือการขาดความยืดหยุ่นในการดำเนินนโยบาย ประเด็นนี้สอดคล้องกับข้อเสนอแนะของ TDRI (2563) ที่ระบุว่า การใช้มาตรการที่เข้มงวดเกินไปอาจส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นของประชาชนและเศรษฐกิจ ดังนั้น การปรับปรุงนโยบายให้มีความยืดหยุ่นและสอดคล้องกับสถานการณ์จริงจึงเป็นสิ่งจำเป็น

สรุปได้ว่า ความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม โดยเฉพาะการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพและการมีส่วนร่วมของชุมชน มีบทบาทสำคัญในการจัดการกับการระบาดของ COVID-19 อย่างไรก็ตาม การดำเนินนโยบายควรมีความยืดหยุ่นและคำนึงถึงผลกระทบต่อประชาชนและเศรษฐกิจ เพื่อให้การจัดการภัยพิบัติมีประสิทธิภาพสูงสุด

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. รัฐบาลควรมีการบูรณาการความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ในงานจัดการสถานการณ์วิกฤติ ผ่านรูปแบบสร้างความร่วมมือภาคีสาธารณะเฉพาะกิจ โดยมีกรอบนโยบายสาธารณะ ยุทธศาสตร์การพัฒนา และแผนงาน ที่ชัดเจน เพื่อให้เกิดการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ

2. รัฐบาลควรปรับปรุงกระบวนการตัดสินใจโดยใช้แนวทางประชาธิปไตยแบบความร่วมมือและการมีส่วนร่วม เพื่อให้ประชาชนและองค์กรภาคเอกชนสามารถเข้ามามีบทบาทสำคัญในการกำหนดมาตรการจัดการภัยพิบัติ

3. รัฐบาลควรกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นและท้องที่โดยให้หน่วยงานท้องถิ่นและท้องที่มีอำนาจในการตัดสินใจเกี่ยวกับมาตรการป้องกันและควบคุมการระบาด

4. รัฐบาลควรมีการปรับปรุงกลไกการสื่อสารสาธารณะของภาครัฐให้มีความโปร่งใสและเป็นระบบ เพื่อเพิ่มความเชื่อมั่นของประชาชนต่อมาตรการของรัฐ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายเชิงปฏิบัติการ

1. อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ควรดำเนินการตามแนวทางที่เหมาะสม ได้แก่ สวมหน้ากากอนามัยทุกครั้งที่ปฏิบัติงาน หมั่นล้างมือเมื่อสัมผัสหรือจับสิ่งของต่าง ๆ และรักษาระยะห่างกับผู้อื่นอย่างน้อย 1-2 เมตร เมื่อพบผู้ที่มีอาการนำสงสัยข้อใดข้อหนึ่ง มีการแจ้งและประสานงานต่อเจ้าหน้าที่สาธารณสุขทันทีที่มีการจัดบันทึกและรายงานผลการปฏิบัติงานจากการเยี่ยมบ้านหรือเฝ้าจุดตรวจ ทุกครั้งหากพบว่าตนเองมีอาการป่วย มีการหยุดปฏิบัติงานในชุมชนทันทีและแจ้งไหม้ไลน์ต่อเจ้าหน้าที่สาธารณสุขทันที

2. ผู้นำท้องที่ คือ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และคณะกรรมการ ควรดำเนินการตามแนวทางที่เหมาะสม ได้แก่ สร้างความร่วมมือและบูรณาการทุกภาคส่วนในการป้องกันการแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 การหาข่าว การมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาการแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 การสอดส่องเฝ้าระวัง ป้องกัน และการแจ้งเบาะแสข้อมูลของการกระทำผิดเกี่ยวกับการชุมนุม ทำกิจกรรม มั่วสุมที่ผิดมาตรการของกระทรวงสาธารณสุข เช่น ลักลอบเล่นการพนันรูปแบบต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 การสอดส่อง เฝ้าระวัง ป้องกัน และการแจ้งเบาะแสข้อมูลเกี่ยวกับการลักลอบนำแรงงานต่างด้าวที่ไม่ผ่านการคัดกรองเข้าพื้นที่ชุมชน

3. การสื่อสารสาธารณะ ควรดำเนินการ ได้แก่ มีการสื่อสาร รณรงค์ และประชาสัมพันธ์ของกระทรวงสาธารณสุข มีการสื่อสาร รณรงค์ และการประชาสัมพันธ์ เจริญของของผู้นำท้องถิ่น (นายก อบต./นายก ทต./ส.อบต./ส.ท.) มีการสื่อสาร รณรงค์ และการประชาสัมพันธ์ เจริญของของผู้นำท้องที่ (กำนัน/ผญบ./ผช.ผญบ./แพทย์ประจำตำบล/สารวัตรกำนัน) มีการสื่อสาร รณรงค์ และการประชาสัมพันธ์ เจริญของผู้นำภาคประชาสังคม อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.) การประชาสัมพันธ์และการกระจายข่าวสารของสื่อมวลชนต่าง ๆ เช่น รายการข่าวทางช่องทีวีต่าง ๆ มีการติดตามสถานะการการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) และรายงานข่าวอย่างทันทั่วทั้งที่ และต่อเนื่องทุกวัน

4. การดำเนินการของเจ้าหน้าที่รัฐ ควรดำเนินการ ได้แก่ มีการคัดกรองการเข้าพื้นที่ชุมชนของแรงงานต่างด้าว มีการให้บริการฉีดวัคซีนป้องกันเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 มีการให้บริการรักษาผู้ติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 มีการจำหน่ายชุดตรวจ ATK ในราคาถูกงบประมาณสำหรับการบริหารและจัดการการป้องกันการแพร่ระบาด ของ โควิด -19 มีความเหมาะสมและเพียงพอ

5. องค์กรภาคเอกชนควรให้ความร่วมมือ ได้แก่ มีการหยุดหรือพักกิจการของเอกชนตามประกาศของภาครัฐ มีการใช้มาตรการ D-M-H-T-T ของกระทรวงสาธารณสุขภายในสถานประกอบการของภาคเอกชน มีการเปิด-ปิดเวลาทำการของสถานประกอบการตามประกาศของภาครัฐ การอนุญาตให้พนักงานของภาคเอกชน สามารถทำงานแบบการทำงานที่บ้าน (Work From Home)

6. เจ้าหน้าที่สาธารณสุข ควรปฏิบัติการเพื่อสนับสนุนการแก้ไขปัญหา ได้แก่ มีการออกเอกสาร “คู่มือแนวทางปฏิบัติเพื่อการป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019” มีการพูดคุยให้ข้อมูลอันเป็นความรู้ และตอบคำถามเกี่ยวกับการป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ให้ประชาชนทั่วไป ภาคเอกชน และหน่วยงานรัฐอื่นๆ ให้เข้าใจถึงสถานการณ์ในปัจจุบันมีการรวบรวมและนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตัวเลขสถิติผู้ติดเชื้อ ผู้เสียชีวิต จำนวนผู้ป่วยใหม่ ผู้ป่วยสะสม และผู้รักษาหาย ทุกวัน แต่อย่างไร ก็ตามการเข้มงวดก็มีปฏิกิริยาเชิงลบปรากฏออกมาบ้างในกรณีการไม่ปฏิบัติตามมาตรการทางสังคม อาทิ การปกปิดข้อมูลความจริง

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาถึงบทบาทของรัฐในภาวะวิกฤติเปรียบเทียบกับประเทศเพื่อระบุแนวทางที่มีประสิทธิภาพในการจัดการภัยพิบัติ
2. ควรมีการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างนโยบายสาธารณะกับพฤติกรรมการปฏิบัติตามมาตรการของประชาชนในระยะยาว
3. ควรมีการวิเคราะห์ผลกระทบของการกระจายอำนาจต่อประสิทธิภาพในการจัดการภัยพิบัติในระดับท้องถิ่น
4. ควรศึกษาถึงบทบาทขององค์กรระหว่างประเทศในการสนับสนุนภาครัฐในการจัดการภัยพิบัติที่มีผลกระทบข้ามพรมแดน

บรรณานุกรม

กมลลักษณ์ ยินดียิม. 2556. ประสิทธิภาพการบริหารองค์การตามหลักการบริหารจัดการที่ดี:

กรณีศึกษาเทศบาลตำบลในพื้นที่บริเวณชายแดนไทย-กัมพูชา. วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร, 4(1), 106-118.

กัลยา วานิชย์บัญชา. 2557. การวิเคราะห์สมการโครงสร้าง (SEM) ด้วย AMOS. กรุงเทพฯ: สามลดา.

กาญจนา ปัญญาธร, กฤษณา ทรัพย์ศิริโสภ และ กมลทิพย์ ตั้งหลักมั่นคง. 2564. การมีส่วนร่วมของชุมชนในการป้องกันโรค COVID-19 บ้านหนองสวรรค์ ตำบลเชียงพิณ อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี. วารสารวิทยาลัยพยาบาลพระปกเกล้า, 32(1), 189-204.

ฉวีวรรณ ศรีดาวเรือง, จิราพร วรวงศ์, เพ็ญภา ศรีหรั่ง, รัตน์ดาวรรณ คลังกลาง, จุฬารัตน์ ห้าวหาญ, ดิษฐพล ใจซื่อ, อภิรดี เจริญบุญกุล, ทิพาวรรณ สมจิตร, ชลดา กิ่งมาลา และ ปณิดา ครองยุทธ. 2564. การถอดบทเรียนรูปแบบการดำเนินงานเฝ้าระวัง ป้องกันและควบคุมโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ในชุมชนของอาสาสมัครสาธารณสุขภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ประเทศไทย. นนทบุรี: สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข.

ณัฐวรรณ คำแสน. 2564. ความรู้ ทักษะคติ และพฤติกรรมในการป้องกันตนเองจากการติดเชื้อไวรัสโควิด-19 ของประชาชนในเขตอำเภออุ้มทอง จังหวัดสุพรรณบุรี. วารสารวิทยาลัยพยาบาลพระจอมเกล้า จังหวัดเพชรบุรี, 4(1), 33-48.

ถวิลวดี บุรีกุล. 2550. พลวัตการมีส่วนร่วมของประชาชน : จากอดีตจนถึงรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550. กรุงเทพฯ: เอ.พี.กราฟิค ดีไซน์และการพิมพ์.

ที่ว่ากล่าวอำเภอป่าซาง. 2564. ศูนย์ข่าวโควิด 19 ลำพูน. [ระบบออนไลน์]. แหล่งที่มา https://web.facebook.com/COVID19LAMPHUN/?_rdc=1&_rdr (9 ตุลาคม 2564).

ไททัศน์ มาลา. 2561. การจัดการปกครองสาธารณะแนวใหม่. วารสารวไลยลงกรณ์ปริทัศน์ (มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์), 8(1), 179-194.

ธงชัย สันติวงษ์. 2554. องค์การและการบริหาร. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

ธานินทร์ ศิลป์จารุ. 2555. การวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วย SPSS. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพฯ: บิสซิเนสอาร์แอนด์ดี.

บุญชม ศรีสะอาด. 2554. หลักการวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

ประชากร พัฒนกุล. 2550. ความพึงพอใจของประชากรที่มีต่อการบริการสาธารณะ ของจังหวัด

- กาญจนบุรี. การค้นคว้าด้วยตนเองปริญาโท. มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ประทีป ธนกิจเจริญ. 2564. นพ.ประทีป ธนกิจเจริญ' ชื่นคนไทยตื่นรู้ได้เพราะวิกฤตโรคระบาด
พร้อมก้าวสู่ การปฏิรูปประเทศ ในฉากทัศน์ใหม่. [ระบบออนไลน์]. แหล่งที่มา
[https://www.salika.co/2021/11/07/prateep-thanakitjaroen-thais-enlightenment-
from-pandemic/](https://www.salika.co/2021/11/07/prateep-thanakitjaroen-thais-enlightenment-from-pandemic/) (7 พฤษภาคม 2564).
- ปราการ กองแก้ว. 2546. การเปรียบเทียบความพึงพอใจ: กรณีศึกษาเฉพาะในเขต
กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญาโท. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. 2553. จิตวิทยาการบริหารงานบุคคล. กรุงเทพฯ:
ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ.
- เปรมสุริย์ เชื้อมทอง. 2536. จิตลักษณะของผู้บริหารและสภาวะของกลุ่มที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิผล
ของโรงเรียน. วิทยานิพนธ์ปริญาโท. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- มัฆวาท สุวรรณเรือง. 2536. ประสิทธิภาพของการนำนโยบายป้องกันปราชญ์เลือกตั้งของโครงการ
ท.ม.ก. ไปปฏิบัติ: กรณีวิจัยปฏิบัติการเขตเลือกตั้ง จังหวัดนครราชสีมา. วิทยานิพนธ์
ปริญาโท. สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหาร.
- รุ่ง แก้วแดง และ ชัยณรงค์ สุวรรณสาร. 2553. แนวคิดเกี่ยวกับประสิทธิผลและประสิทธิภาพ
องค์การ. ใน ประมวลสาระชุดวิชาทฤษฎีและแนวปฏิบัติในการบริหารการศึกษา หน่วยที่
9-12. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- วรวิทย์ หงวนศิริ. 2540. ความพึงพอใจของลูกค้าต่อการให้บริการหลังการขายรถยนต์: ศึกษา
เฉพาะกรณีศูนย์บริการเบนซ์นวมินทร์ (สุขาภิบาล 1). ภาคนิพนธ์ปริญาโท.
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- วิจิตรา ชูสกุล. 2556. รายงานประจำปี 2556 มุลนิธิพัฒนาอีสาน. สุรินทร์:
เครือข่ายสมัชชาสุขภาพ.
- วิทยา ด้านธำรงกุล. 2546. การบริหาร. กรุงเทพฯ: เวิร์ดเวฟ เอ็ดดูเคชั่น.
- วิรุฬ พรรณเทวี. 2542. ความพึงพอใจของประชาชนต่อการให้บริการของหน่วยงาน
กระทรวงมหาดไทยในอำเภอเมืองจังหวัดแม่ฮ่องสอน. วิทยานิพนธ์ปริญาโท.
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. 2559. พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่พระพุทธศักราช
2557. [ระบบออนไลน์]. แหล่งที่มา [http://web.krisdika.go.th/data/law/law2/
%C503/%C503-20-2542-a0002.htm](http://web.krisdika.go.th/data/law/law2/%C503/%C503-20-2542-a0002.htm) (2 กันยายน 2565).
- สุนทร เสี่ยงมพงษ์. 2559. ประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน : กรณีศึกษา พนักงานฝ่ายปฏิบัติการเสา
โทรคมนาคม บริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน). สารนิพนธ์ปริญาโท.

มหาวิทยาลัยเกริก.

สุพจน์ บุญวิเศษ. 2560. ประสิทธิภาพในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี. **วารสารการเมือง การบริหาร และกฎหมาย**, 10(2), 183-197.

สุริยจรัส เตชะตันมินสกุล, ธรรมพร ตันตรา และ เอกพิศน์ ชินะขำ. 2563. **หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต**. เชียงใหม่: วิทยาลัยบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้.

สุวัฒน์ กันภูมิ. 2559. **ประสิทธิผลในการบริหารของฝ่ายบริหารทรัพย์สิน การรถไฟแห่งประเทศไทย**. การค้นคว้าอิสระปริญญาโท. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์.

Arnold, H. J. & Feldman, D. C. 1986. **Organization Behavior**. New York: McGraw-Hill Inc.

Cheema, G. S. 2005. From Public Administration to Governance: The Paradigm Shift in the Link between Government and Citizens. In **A paper presented at the 6 th Global Forum on Reinventing Government towards Participatory and Transparent Governance**. 24-27 May 2005, Seoul, Republic of Korea.

Gibson, J. L., Ivancevich, J. M. & Donnelly, J. H. 1979. **Organizations: Behavior, structure, processes**. 9th ed. Dallas: Business Publications.

Good, C. V., Merkel, W. R. & Kappa, P. D. 1973. **Dictionary of Education**. New York: McGraw-Hill.

Hornby, A. S. & Wehmeier, S. 2000. **Oxford Advanced Learner's Dictionary of Current English**. 6th ed. Oxford: Oxford University Press.

Hoy, W. & Miskel, C. 1991. **Educational Administration: Theory, Research, and Practice**. 9th ed. New York: McGraw-Hill Education.

Korman, A. K. 1977. **Organizational behavior**. Oxford, England: Prentice Hall.

Löffler, E. 2005. **Governance and Government: Networking with External Stakeholders. in Public Management and Governance**. London: Taylor & Francis Group.

Mumford, E. 1972. Job Satisfaction: A Method of Analysis. **Personnel Review**, 1(3), 48-57.

Osborne, S. P. 2010. **Introduction: The (New) Public Governance: A Suitable Case for Treatment?. In The New Public Governance?: Emerging Perspectives on the Theory and Practice of Public Governance**. London: Routledge.

Proctor, P., Summers, D. & Quirk, R. 1987. **Longman Dictionary of Contemporary**

English. London: Longman.

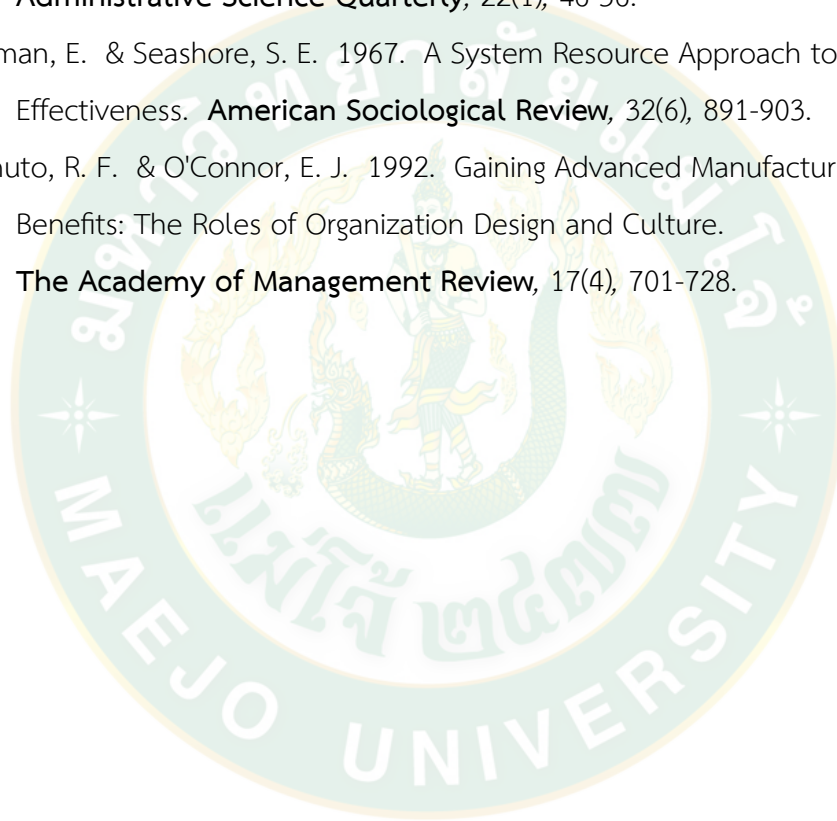
Rhodes, R. A. W. 1997. **Understanding governance: Policy Networks, Governance, Reflexivity and Accountability.** Buckingham: Open University Press.

Rosenbloom, D. H. & Robert, S. K. 2005. **Public Administration: Understanding Management, Politics, and law in the Public Sector.** Singapore: McGraw-Hill.

Steers, R. M. 1977. Antecedents and Outcomes of Organizational Commitment. **Administrative Science Quarterly**, 22(1), 46-56.

Yuchtman, E. & Seashore, S. E. 1967. A System Resource Approach to Organizational Effectiveness. **American Sociological Review**, 32(6), 891-903.

Zammuto, R. F. & O'Connor, E. J. 1992. Gaining Advanced Manufacturing Technologies' Benefits: The Roles of Organization Design and Culture. **The Academy of Management Review**, 17(4), 701-728.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสอบถามที่ใช้ในงานวิจัย

แบบสอบถาม

อิทธิพลเชิงสาเหตุความร่วมมือของภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการบริหารและจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของ เชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน

แบบสอบถามนี้เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยเรื่อง อิทธิพลเชิงสาเหตุความร่วมมือของภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคมที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการบริหารและจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน ผู้วิจัยใคร่ขอความร่วมมือจากท่านในการตอบแบบสอบถามให้ในครั้งนี้ตรงกับความจริงของท่านมากที่สุด โดยคำตอบของท่านจะถือเป็นความลับเฉพาะผู้วิจัยและจะไม่มีผลใด ๆ ต่อท่าน ตลอดจนทั้งผลการศึกษารั้งนี้ จะใช้ในงานวิจัยเท่านั้น ซึ่งแบบสอบถามประกอบด้วย 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามปัจจัยลักษณะส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพทางครอบครัว บทบาทหน้าที่ทางสังคม ระดับการศึกษา และรายได้ต่อเดือน

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยอิทธิพลเชิงสาเหตุความร่วมมือของภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการบริหารและจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน แบ่งออกเป็น 6 ประเด็น ได้แก่ การเข้มงวดของ อสม. การเข้มงวดของเจ้าหน้าที่สาธารณสุข การเข้มงวดของ กำนัน/ผญบ. การช่วยเหลือสนับสนุนจากภาครัฐ การสื่อสาร การรณรงค์ ประชาสัมพันธ์ ชีตความสามารถของชุมชนในการป้องกันภัยพิบัติของการระบาดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ประชาชนในพื้นที่ที่มีความร่วมมือ และการปฏิบัติตามมาตรการสาธารณสุข มีจิตสำนึกรับผิดชอบในการปฏิบัติตามคำสั่งของ คกก.โรคติดต่อแห่งชาติ

ส่วนที่ 3 แบบแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

จึงเรียนมาเพื่อขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อ

ขอขอบคุณที่ให้ความอนุเคราะห์ข้อมูลในครั้งนี้
ผู้วิจัย นายภูติศกรณ์ มุลป่า

ส่วนที่ 1 ข้อมูลปัจจัยลักษณะส่วนบุคคล

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง () หน้าข้อความที่ตรงกับท่านตามความเป็นจริง

1. เพศ

() ชาย

() หญิง

2. อายุ

() ต่ำกว่า 20 ปี

() 20-30 ปี

() 31-40 ปี

() 41-50 ปี

() มากกว่า 50 ปีขึ้นไป

3. สถานภาพทางครอบครัว

() โสด

() สมรส

() หม้าย/หย่าร้าง/แยกกันอยู่

4. บทบาทหน้าที่ทางสังคม

() ประชาชนทั่วไป

() ผู้ประกอบการภาคเอกชน

() ข้าราชการ/เจ้าหน้าที่

() พนักงานราชการ/รัฐวิสาหกิจ

() ผู้นำท้องถิ่น (นายก อบต./นายก ทต./ส.อบต./ส.ท.)

() ผู้นำท้องที่ (กำนัน/แพทย์ประจำตำบล/สารวัตรกำนัน/ผญบ./ผช.ผญบ.)

() ผู้นำภาคประชาสังคม (อส./อสม./ชรบ./อปพร./กรรมการหมู่บ้าน/เจ้าอาวาส/

เจ้าคณะตำบล/กลุ่มหมู่บ้าน และสมาคมหมู่บ้าน ฯลฯ)

5. ระดับการศึกษา

() ประถมศึกษา

() มัธยมศึกษาตอนต้น

() มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.

() อนุปริญญา/ปวส.

() ปริญญาตรี

() สูงกว่าปริญญาตรี

6. รายได้ต่อเดือน

() ต่ำกว่า 10,000 บาท

() 10,001-20,000 บาท

() 20,001-30,000 บาท

() 30,001-40,000 บาท

() มากกว่า 40,000 บาทขึ้นไป

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ช่องระดับความคิดเห็นที่ท่านเห็นว่าเหมาะสมที่สุดของแต่ละข้อความ ตามระดับความคิดเห็นของท่านที่มีต่อสภาพปัจจุบันในด้านต่างๆ โดย

5	หมายถึง	เห็นด้วยมากที่สุด
4	หมายถึง	เห็นด้วยมาก
3	หมายถึง	เห็นด้วยปานกลาง
2	หมายถึง	เห็นด้วยน้อย
1	หมายถึง	เห็นด้วยน้อยที่สุด

ส่วนที่ 2 ข้อคำถามเกี่ยวกับปัจจัยอิทธิพลเชิงสาเหตุความร่วมมือของภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม

ข้อ	การเปิดรับ	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
a.1	การสื่อสาร การรณรงค์ และประชาสัมพันธ์ มีการสื่อสาร รณรงค์ และประชาสัมพันธ์ของกระทรวง สาธารณสุข					
a.2	มีการสื่อสาร รณรงค์ และการประชาสัมพันธ์ เชิงรุกของผู้นำ ท้องถิ่น (นายก อบต./นายก ทต./ส.อบต./ส.ท.)					
a.3	มีการสื่อสาร รณรงค์ และการประชาสัมพันธ์ เชิงรุกของผู้นำ ท้องถิ่น (กำนัน/ผญบ./ผช.ผญบ./แพทย์ประจำตำบล/สารวัตร กำนัน)					
a.4	มีการสื่อสาร รณรงค์ และการประชาสัมพันธ์ เชิงรุกของผู้นำ ภาคประชาสังคม อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.)					
a.5	การประชาสัมพันธ์และการกระจายข่าวสารของสื่อมวลชนต่าง ๆ เช่น รายการข่าวทางช่องทีวีต่าง ๆ มีการติดตามสถานการณ์การ แพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) และ รายงานข่าวอย่างทันทั่วทั้งที่ และต่อเนื่องทุกวัน					
b.1	การเข้มงวดของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านจำเป็นต้องสวมหน้ากาก อนามัยทุกครั้งที่ปฏิบัติงาน หมั่นล้างมือเมื่อสัมผัสหรือจับสิ่งของ ต่าง ๆ และรักษาระยะห่างกับผู้อื่นอย่างน้อย 1-2 เมตร					

ข้อ	การเปิดรับ	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
b.2	เมื่อพบผู้ที่มีอาการนำสงสัยข้อใดข้อหนึ่ง มีการแจ้งและประสานงานต่อเจ้าหน้าที่สาธารณสุขทันที					
b.3	มีการจัดบันทึกและรายงานผลการปฏิบัติงานจากการเยี่ยมบ้านหรือเฝ้าจุดตรวจ ทุกครั้ง					
b.4	หากพบว่าตนเองมีอาการป่วย มีการหยุดปฏิบัติงานในชุมชนทันทีและแจ้งทีมไลน์ต่อเจ้าหน้าที่สาธารณสุขทันที					
c.1	การเข้มงวดของเจ้าหน้าที่สาธารณสุข มีการออกเอกสาร “คู่มือแนวทางปฏิบัติเพื่อป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019”					
c.2	มีการพูดคุยให้ข้อมูลอันเป็นความรู้ และตอบคำถามเกี่ยวกับการป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ให้ประชาชนทั่วไป ภาคเอกชน และหน่วยงานรัฐอื่น ๆ ให้เข้าใจถึงสถานการณ์ในปัจจุบัน					
c.3	มีการรวบรวมและนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตัวเลขสถิติผู้ติดเชื้อผู้เสียชีวิต จำนวนผู้ป่วยใหม่ ผู้ป่วยสะสม และผู้รักษาหาย ทุกวัน					
c.4	การบริหารและจัดการเกี่ยวกับการป้องกันการแพร่ระบาดของโควิด-19 ดำเนินการตามข้อสั่งการและมาตรการของกระทรวงสาธารณสุข					
d.1	การเข้มงวดของ กำนัน/ผู้ใหญ่บ้าน. สร้างความร่วมมือและบูรณาการทุกภาคส่วนในการป้องกันการแพร่ระบาดของโรคโควิด -19					
d.2	การหาข่าว การมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาการแพร่ระบาดของโรคโควิด-19					
d.3	การสอดส่อง เฝ้าระวัง ป้องกัน และการแจ้งเบาะแสข้อมูลของการกระทำผิดเกี่ยวกับการชุมนุม ทำกิจกรรม มั่วสุม ที่ผิดมาตรการของกระทรวงสาธารณสุข เช่น ลักลอบเล่นการพนันรูปแบบต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019					

ข้อ	การเปิดรับ	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
d.4	การสอดส่อง ฝ้าระวัง ป้องกัน และการแจ้งเบาะแสข้อมูล เกี่ยวกับการลักลอบนำแรงงานต่างด้าวที่ไม่ผ่านการคัดกรอง เข้าพื้นที่ชุมชน					
e.1	การช่วยเหลือสนับสนุนจากภาครัฐ มีการให้บริการฉีดวัคซีนป้องกันเชื้อไวรัสโคโรนา 2019					
e.2	มีการให้บริการรักษาผู้ติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019					
e.3	มีการจำหน่ายชุดตรวจ ATK ในราคาถูก					
e.4	งบประมาณสำหรับการบริหารจัดการการป้องกันการแพร่ ระบาด ของ โควิด -19 มีความเหมาะสมและเพียงพอ					
g.1	การให้ความร่วมมือของภาคเอกชน มีการหยุดหรือพักกิจการของเอกชนตามประกาศของภาครัฐ					
g.2	มีการใช้มาตรการ D-M-H-T-T ของกระทรวงสาธารณสุขภายใน สถานประกอบการของภาคเอกชน					
g.3	มีการเปิด-ปิดเวลาทำการของสถานประกอบการตามประกาศ ของภาครัฐ					
g.4	การอนุญาตให้พนักงานของภาคเอกชน สามารถทำงานแบบการ ทำงานที่บ้าน (Work From Home)					
h.1	ขีดความสามารถของชุมชน ในการป้องกันภัยพิบัติของการ ระบาดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ชุมชนสามารถควบคุมและจำกัดวงแคบจากการระบาดของ โรคโควิด-19 ได้อย่างรวดเร็ว					
h.2	ประชาชนในพื้นที่ได้รับการดูแลด้านต่างๆ ที่เหมาะสม เช่น ด้าน การกักตัว การได้รับวัคซีน เป็นต้น					
h.3	ชุมชนมีศักยภาพในการจัดการเชิงระบบในการดูแลกันเองในด้าน สุขภาพและด้านอื่น ๆ					
h.4	ชุมชนทำหน้าที่ประสานการจัดการด้านต่าง ๆ ให้ผู้ติดเชื้อใน ชุมชนได้รับการดูแลที่เหมาะสมระหว่างการรอส่งตัวเข้า โรงพยาบาล และการดูแลผู้ป่วยที่โรงพยาบาลส่งกลับเพื่อพักฟื้น					

ข้อ	การเปิดรับ	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
i.1	การปฏิบัติตามมาตรการสาธารณสุข เมื่อตนเองเป็นบุคคลกลุ่มเสี่ยง ต้องกักตัวทันที					
i.2	เมื่อตนเป็นโควิด-19 แล้ว จะเข้ารับการรักษา และป้องกันตนเองไม่ให้แพร่กระจายเชื้อโรคให้ผู้อื่น					
i.3	ถ้าญาติ เพื่อน หรือคนรู้จัก ติดเชื้อไวรัสโควิด-19 รักษาตัวแบบ Home Isolation ตนเองจะดูแลช่วยเหลือ เช่น การส่งอาหาร และยารักษา ให้ถึงหน้าบ้าน					
i.4	ตนเองจะตรวจหาเชื้อไวรัสโควิด-19 เป็นประจำ เพื่อป้องกันตนเองจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19					
i.5	ตนเองตระหนักถึงความสำคัญในการได้รับวัคซีนโควิด-19 เข็มที่ 1					
i.6	ตนเองตระหนักถึงความสำคัญในการได้รับวัคซีนโควิด-19 เข็มที่ 2					
i.7	ตนเองตระหนักถึงความสำคัญในการได้รับวัคซีนโควิด-19 เข็มที่ 3					
i.8	ตนเองตระหนักถึงความสำคัญในการได้รับวัคซีนโควิด-19 เข็มที่ 4					
i.9	มีการเข้ารับบริการฉีดวัคซีนโควิด-19 จากภาครัฐ					
i.10	ไม่มีการรวมตัวกันเป็นจำนวนมาก เช่น ไม่จัดงานเลี้ยงสังสรรค์ ไม่รวมตัวกันดื่มแอลกอฮอล์					
i.11	มีการใส่หน้ากากผ้าหรือหน้ากากอนามัยเมื่อออกจากบ้าน					
i.12	มีการเว้นระยะห่าง 1-2 เมตร เมื่ออยู่ในสถานที่จำกัดหรือแออัด					
i.13	เมื่อพบว่าตนเองมีอาการหรืออยู่ในกลุ่มเสี่ยงมีการ Home Isolation (การกักตัวที่บ้าน) หรือ Community Isolation (การกักตัวในชุมชน)					

ส่วนที่ 3 แบบแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

1. ความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะของความร่วมมือของภาครัฐที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการบริหารและจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน

.....

.....

.....

2. ความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะของความร่วมมือของภาคเอกชนที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการบริหารและจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน

.....

.....

.....

3. ความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะของความร่วมมือของภาคประชาสังคมที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการบริหารและจัดการภัยพิบัติจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน

.....

.....

.....

Frequencies

[DataSet3]

Statistics

		gen	age	statu s	social	educat	incom
N	Valid	186	186	186	186	186	186
	Missing	0	0	0	0	0	0
Mean		1.47	3.04	1.87	3.70	4.18	2.05
Std. Deviation		.500	.932	.628	2.097	1.375	.985
Variance		.250	.869	.394	4.395	1.891	.970
Sum		273	565	348	688	778	382

Frequency Table

gen

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	1	99	53.2	53.2	53.2
	2	87	46.8	46.8	100.0
	Total	186	100.0	100.0	

age

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	2	61	32.8	32.8	32.8
	3	73	39.2	39.2	72.0
	4	36	19.4	19.4	91.4
	5	16	8.6	8.6	100.0
	Total	186	100.0	100.0	

status

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	1	50	26.9	26.9	26.9
	2	110	59.1	59.1	86.0
	3	26	14.0	14.0	100.0
	Total	186	100.0	100.0	

social

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	1	39	21.0	21.0	21.0
	2	23	12.4	12.4	33.3
	3	38	20.4	20.4	53.8
	4	19	10.2	10.2	64.0
	5	13	7.0	7.0	71.0
	6	30	16.1	16.1	87.1
	7	24	12.9	12.9	100.0
	Total	186	100.0	100.0	

educat

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	1	17	9.1	9.1	9.1
	2	6	3.2	3.2	12.4
	3	29	15.6	15.6	28.0
	4	20	10.8	10.8	38.7
	5	102	54.8	54.8	93.5
	6	12	6.5	6.5	100.0
	Total	186	100.0	100.0	

incom

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	1	57	30.6	30.6	30.6
	2	82	44.1	44.1	74.7
	3	35	18.8	18.8	93.5
	4	4	2.2	2.2	95.7
	5	8	4.3	4.3	100.0
	Total	186	100.0	100.0	

Descriptives

	Descriptive Statistics				Std. Deviation
	N	Minimum	Maximum	Mean	
i.9	186	3	5	4.52	.651
i.10	186	3	5	4.34	.697
i.11	186	3	5	4.63	.655
i.12	186	1	5	4.09	.807
i.13	186	2	5	4.49	.737
g.1	186	2	5	4.32	.800
g.2	186	3	5	4.41	.654
g.3	186	3	5	4.39	.728
g.4	186	2	5	4.05	.830
b.1	186	2	5	4.25	.700
b.2	186	3	5	4.58	.638
b.3	186	3	5	4.36	.753
b.4	186	3	5	4.63	.546
c.1	186	3	5	4.32	.738
c.2	186	2	5	4.46	.751
c.3	186	2	5	4.33	.788
c.4	186	1	5	4.31	.863
d.1	186	2	5	4.39	.785
d.2	186	2	5	4.52	.691
d.3	186	2	5	4.42	.718
d.4	186	3	5	4.49	.660
e.1	186	3	5	4.34	.696
e.2	186	3	5	4.32	.758
e.3	186	1	5	3.98	.967
e.4	186	1	5	3.98	1.037
a.1	186	2	5	4.44	.735
a.2	186	3	5	4.53	.642
a.3	186	3	5	4.54	.616
a.4	186	3	5	4.49	.643
a.5	186	3	5	4.46	.642
h.1	186	3	5	4.55	.657
h.2	186	1	5	4.39	.772
h.3	186	1	5	4.46	.751
h.4	186	1	5	4.47	.729
i.1	186	3	5	4.67	.576
i.2	186	3	5	4.59	.637
i.3	186	3	5	4.58	.630
i.4	186	3	5	4.47	.683
i.5	186	3	5	4.85	.483
i.6	186	3	5	4.81	.515
i.7	186	3	5	4.50	.773
i.8	186	1	5	4.23	.971
Valid N (listwise)	186				

Regression

Descriptive Statistics

	Mean	Std. Deviation	N
efect	9.5800	.95414	186
aรวม	4.4925	.53347	186
bรวม	4.4556	.51503	186
cรวม	4.3562	.67720	186
dรวม	4.4543	.56943	186
eรวม	4.1559	.68863	186
gรวม	4.2930	.57495	186

Correlations

		efect	aรวม	bรวม	cรวม	dรวม	eรวม
Pearson Correlation	efect	1.000	.766	.807	.608	.800	.561
	aรวม	.766	1.000	.786	.749	.825	.643
	bรวม	.807	.786	1.000	.738	.869	.533
	cรวม	.608	.749	.738	1.000	.744	.695
	dรวม	.800	.825	.869	.744	1.000	.484
	eรวม	.561	.643	.533	.695	.484	1.000
	gรวม	.592	.500	.621	.434	.544	.443
Sig. (1-tailed)	efect	.	<.001	<.001	<.001	<.001	<.001
	aรวม	.000	.	.000	.000	.000	.000
	bรวม	.000	.000	.	.000	.000	.000
	cรวม	.000	.000	.000	.	.000	.000
	dรวม	.000	.000	.000	.000	.	.000
	eรวม	.000	.000	.000	.000	.000	.
	gรวม	.000	.000	.000	.000	.000	.000
N	efect	186	186	186	186	186	186
	aรวม	186	186	186	186	186	186
	bรวม	186	186	186	186	186	186
	cรวม	186	186	186	186	186	186
	dรวม	186	186	186	186	186	186
	eรวม	186	186	186	186	186	186
	gรวม	186	186	186	186	186	186

Correlations

		gรวม
Pearson Correlation	efect	.592
	aรวม	.500
	bรวม	.621
	cรวม	.434
	dรวม	.544
	eรวม	.443
	gรวม	1.000
Sig. (1-tailed)	efect	<.001
	aรวม	.000
	bรวม	.000
	cรวม	.000
	dรวม	.000
	eรวม	.000
	gรวม	.
N	efect	186
	aรวม	186
	bรวม	186
	cรวม	186
	dรวม	186
	eรวม	186
	gรวม	186

Model Summary

Model	R	R Square		Std. Error of the Estimate	Change Statistics	
		R Square	Adjusted R Square		R Square Change	F Change
1	.807 ^a	.652	.650	.56434	.652	344.820
2	.835 ^b	.697	.694	.52804	.045	27.169
3	.843 ^c	.710	.705	.51809	.013	8.098
4	.850 ^d	.722	.716	.50851	.012	7.924
5	.854 ^e	.729	.722	.50315	.007	4.876
6	.865 ^f	.747	.739	.48742	.018	12.804

Model Summary

Change Statistics

Model	df1	df2	Sig. F Change
1	1	184	<.001
2	1	183	<.001
3	1	182	.005
4	1	181	.005
5	1	180	.028
6	1	179	<.001

a. Predictors: (Constant), bรวม

b. Predictors: (Constant), bรวม, aรวม

c. Predictors: (Constant), bรวม, aรวม, dรวม

d. Predictors: (Constant), bรวม, aรวม, dรวม, gรวม

e. Predictors: (Constant), bรวม, aรวม, dรวม, gรวม, cรวม

f. Predictors: (Constant), bรวม, aรวม, dรวม, gรวม, cรวม, eรวม

ANOVA^a

Model		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
1	Regression	109.819	1	109.819	344.820	<.001 ^b
	Residual	58.601	184	.318		
	Total	168.420	185			
2	Regression	117.395	2	58.697	210.516	<.001 ^c
	Residual	51.025	183	.279		
	Total	168.420	185			
3	Regression	119.568	3	39.856	148.486	<.001 ^d
	Residual	48.852	182	.268		
	Total	168.420	185			
4	Regression	121.617	4	30.404	117.582	<.001 ^e
	Residual	46.803	181	.259		
	Total	168.420	185			
5	Regression	122.851	5	24.570	97.055	<.001 ^f
	Residual	45.568	180	.253		
	Total	168.420	185			
6	Regression	125.893	6	20.982	88.317	<.001 ^g
	Residual	42.526	179	.238		
	Total	168.420	185			

a. Dependent Variable: efect

b. Predictors: (Constant), bรวม

c. Predictors: (Constant), bรวม, aรวม

d. Predictors: (Constant), bรวม, aรวม, dรวม

e. Predictors: (Constant), bรวม, aรวม, dรวม, gรวม

f. Predictors: (Constant), bรวม, aรวม, dรวม, gรวม, cรวม

g. Predictors: (Constant), bรวม, aรวม, dรวม, gรวม, cรวม, eรวม

Coefficients^a

Model		Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.	Collinearity Statistics
		B	Std. Error	Beta			Tolerance
1	(Constant)	2.914	.361		8.066	<.001	
	bรวม	1.496	.081	.807	18.569	<.001	1.000
2	(Constant)	2.384	.353		6.753	<.001	
	bรวม	.996	.122	.538	8.166	<.001	.382
	aรวม	.614	.118	.343	5.212	<.001	.382
3	(Constant)	2.456	.347		7.072	<.001	
	bรวม	.720	.154	.389	4.670	<.001	.230
	aรวม	.442	.130	.247	3.394	<.001	.300
	dรวม	.433	.152	.259	2.846	.005	.193
4	(Constant)	2.182	.355		6.153	<.001	
	bรวม	.563	.161	.304	3.497	<.001	.203
	aรวม	.435	.128	.243	3.399	<.001	.300
	dรวม	.433	.149	.259	2.901	.004	.193
	gรวม	.234	.083	.141	2.815	.005	.614
5	(Constant)	2.113	.352		6.000	<.001	
	bรวม	.641	.163	.346	3.927	<.001	.194
	aรวม	.527	.133	.295	3.953	<.001	.271
	dรวม	.483	.150	.288	3.229	.001	.189
	gรวม	.223	.082	.134	2.704	.008	.611
	cรวม	-.198	.090	-.141	-2.208	.028	.371
6	(Constant)	2.047	.342		5.991	<.001	
	bรวม	.650	.158	.351	4.106	<.001	.193
	aรวม	.346	.139	.194	2.496	.013	.235
	dรวม	.640	.151	.382	4.228	<.001	.173
	gรวม	.153	.082	.092	1.869	.063	.577
	cรวม	-.373	.100	-.265	-3.742	<.001	.281
	eรวม	.289	.081	.209	3.578	<.001	.414

Coefficients^aCollinearity
Statistics

Model		VIF
1	(Constant)	
	bรวม	1.000
2	(Constant)	
	bรวม	2.619
	aรวม	2.619
3	(Constant)	
	bรวม	4.342
	aรวม	3.331
	dรวม	5.179
4	(Constant)	
	bรวม	4.927
	aรวม	3.333
	dรวม	5.179
	gรวม	1.630
5	(Constant)	
	bรวม	5.167
	aรวม	3.694
	dรวม	5.297
	gรวม	1.636
	cรวม	2.698
6	(Constant)	
	bรวม	5.168
	aรวม	4.260
	dรวม	5.783
	gรวม	1.732
	cรวม	3.555
	eรวม	2.413

a. Dependent Variable: efect

Excluded Variables^a

Model		Beta In	t	Sig.	Partial Correlation	Collinearity Statistics Tolerance	VIF
1	รวม	.343 ^b	5.212	<.001	.360	.382	2.619
	รวม	.027 ^b	.414	.679	.031	.455	2.197
	รวม	.401 ^b	4.843	<.001	.337	.246	4.071
	รวม	.183 ^b	3.680	<.001	.262	.716	1.397
	รวม	.147 ^b	2.692	.008	.195	.614	1.629
2	รวม	-.120 ^c	-1.837	.068	-.135	.380	2.628
	รวม	.259 ^c	2.846	.005	.206	.193	5.179
	รวม	.093 ^c	1.748	.082	.128	.584	1.712
	รวม	.141 ^c	2.757	.006	.200	.614	1.630
3	รวม	-.151 ^d	-2.339	.020	-.171	.372	2.688
	รวม	.125 ^d	2.373	.019	.174	.564	1.773
	รวม	.141 ^d	2.815	.005	.205	.614	1.630
4	รวม	-.141 ^e	-2.208	.028	-.162	.371	2.698
	รวม	.102 ^e	1.930	.055	.142	.546	1.832
5	รวม	.209 ^f	3.578	<.001	.258	.414	2.413

Excluded Variables^a

Collinearity
Statistics

Minimum
Tolerance

Model		
1	รวม	.382
	รวม	.455
	รวม	.246
	รวม	.716
	รวม	.614
2	รวม	.319
	รวม	.193
	รวม	.312
	รวม	.312

3	Cรวม	.189
	eรวม	.186
	gรวม	.193
4	Cรวม	.189
	eรวม	.186
5	eรวม	.173

a. Dependent Variable: effect

b. Predictors in the Model:
(Constant), bรวม

c. Predictors in the Model:
(Constant), bรวม, aรวม

d. Predictors in the Model:
(Constant), bรวม, aรวม, dรวม

e. Predictors in the Model:
(Constant), bรวม, aรวม, dรวม, gรวม

f. Predictors in the Model:
(Constant), bรวม, aรวม, dรวม, gรวม
, Cรวม

Collinearity Diagnostics^a

Model	Dimension	Eigenvalue	Condition Index	Variance Proportions			
				(Constant)	bรวม	aรวม	dรวม
1	1	1.993	1.000	.00	.00		
	2	.007	17.407	1.00	1.00		
2	1	2.989	1.000	.00	.00	.00	
	2	.008	19.259	.99	.09	.12	
	3	.003	32.240	.00	.91	.87	
3	1	3.985	1.000	.00	.00	.00	.00
	2	.010	20.312	.91	.02	.02	.05
	3	.003	36.247	.01	.25	.91	.08
	4	.002	46.645	.08	.73	.06	.87
4	1	4.976	1.000	.00	.00	.00	.00
	2	.010	22.170	.31	.02	.06	.07

5	3	.009	23.605	.62	.00	.01	.00
	4	.003	41.340	.03	.20	.90	.14
	5	.002	53.235	.04	.78	.04	.80
	1	5.967	1.000	.00	.00	.00	.00
	2	.014	20.667	.22	.00	.01	.01
	3	.009	25.848	.60	.00	.01	.00
	4	.005	33.413	.10	.04	.07	.15
	5	.003	45.419	.03	.18	.87	.10
6	6	.002	58.586	.04	.77	.05	.74
	1	6.954	1.000	.00	.00	.00	.00
	2	.017	20.236	.13	.00	.00	.00
	3	.012	24.474	.08	.01	.01	.05
	4	.009	27.922	.62	.00	.00	.00
	5	.005	39.291	.12	.01	.18	.05
	6	.002	53.757	.00	.39	.64	.05
	7	.002	64.664	.04	.58	.17	.85

Collinearity Diagnostics^a

Variance Proportions

Model	Dimension	gรวม	Cรวม	eรวม
1	1			
	2			
2	1			
	2			
	3			
3	1			
	2			
	3			
	4			
4	1	.00		
	2	.32		
	3	.57		
	4	.05		
	5	.05		

5	1		.00	.00	
	2		.21	.23	
	3		.58	.00	
	4		.10	.74	
	5		.05	.01	
	6		.06	.01	
6	1		.00	.00	.00
	2		.09	.07	.28
	3		.14	.07	.30
	4		.53	.00	.00
	5		.08	.77	.14
	6		.15	.09	.21
	7		.01	.00	.07

a. Dependent Variable: effect

Reliability

Notes		
Output Created		17-MAY-2025 05:01:04
Comments		
	Data	C:\Users\Admin\Desktop\data ภูติสกร.sav ความเชื่อมั่น.sav
	Active Dataset	DataSet1
	Filter	<none>
Input	Weight	<none>
	Split File	<none>
	N of Rows in Working Data File	30
	Matrix Input	
	Definition of Missing	User-defined missing values are treated as missing.
Missing Value Handling		
	Cases Used	Statistics are based on all cases with valid data for all variables in the procedure.
		RELIABILITY
		/VARIABLES=a1 a2 a3 a4 a5
Syntax		/SCALE('ALL VARIABLES') ALL
		/MODEL=ALPHA
		/SUMMARY=TOTAL.
	Processor Time	00:00:00.00
Resources		
	Elapsed Time	00:00:00.00

[DataSet1] C:\Users\Admin\Desktop\data ภูติสกร.sav ความเชื่อมั่น.sav

Scale: ALL VARIABLES**Case Processing Summary**

		N	%
Case s	Valid	30	100.0
	Exclude d ^a	0	.0
	Total	30	100.0

a. Listwise deletion based on all variables in the procedure.

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
.897	5

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
a1	17.8000	4.786	.734	.878
a2	17.7333	4.754	.829	.857
a3	17.7333	4.892	.767	.870
a4	17.8333	4.764	.749	.874
a5	17.8333	5.178	.658	.893

RELIABILITY

/VARIABLES=b.1 b.2 b.3 b.4

/SCALE('ALL VARIABLES') ALL

/MODEL=ALPHA

/SUMMARY=TOTAL.

Reliability

Notes

Output Created	17-MAY-2025 05:01:26	
Comments		
	Data	C:\Users\Admin\Desktop\data ภูติศกร.sav ความเชื่อมั่น.sav
	Active Dataset	DataSet1
	Filter	<none>
Input	Weight	<none>
	Split File	<none>
	N of Rows in Working Data File	30
	Matrix Input	
	Definition of Missing	User-defined missing values are treated as missing.
Missing Value Handling	Cases Used	Statistics are based on all cases with valid data for all variables in the procedure.
		RELIABILITY
		/VARIABLES=b.1 b.2 b.3 b.4
Syntax		/SCALE('ALL VARIABLES') ALL
		/MODEL=ALPHA
		/SUMMARY=TOTAL.
Resources	Processor Time	00:00:00.00
	Elapsed Time	00:00:00.01

[DataSet1] C:\Users\Admin\Desktop\data ภูติศกร.sav ความเชื่อมั่น.sav

Scale: ALL VARIABLES**Case Processing Summary**

	N	%
Valid	30	100.0
Cases Excluded ^a	0	.0
Total	30	100.0

a. Listwise deletion based on all variables in the procedure.

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
.826	4

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
b.1	13.40	3.076	.525	.834
b.2	13.17	2.764	.649	.781
b.3	13.37	2.378	.747	.734
b.4	13.17	2.971	.712	.761

RELIABILITY

/VARIABLES=c.1 c.2 c.3 c.4

/SCALE('ALL VARIABLES') ALL

/MODEL=ALPHA

/SUMMARY=TOTAL.

Reliability

Notes

Output Created	17-MAY-2025 05:01:48	
Comments		
	Data	C:\Users\Admin\Desktop\data ภูติศกร.sav ความเชื่อมั่น.sav
	Active Dataset	DataSet1
	Filter	<none>
Input	Weight	<none>
	Split File	<none>
	N of Rows in Working Data File	30
	Matrix Input	
	Definition of Missing	User-defined missing values are treated as missing.
Missing Value Handling	Cases Used	Statistics are based on all cases with valid data for all variables in the procedure.
		RELIABILITY
		/VARIABLES=c.1 c.2 c.3 c.4
Syntax		/SCALE('ALL VARIABLES') ALL
		/MODEL=ALPHA
		/SUMMARY=TOTAL.
Resources	Processor Time	00:00:00.00
	Elapsed Time	00:00:00.00

[DataSet1] C:\Users\Admin\Desktop\data ภูติศกร.sav ความเชื่อมั่น.sav

Scale: ALL VARIABLES**Case Processing Summary**

		N	%
Cases	Valid	30	100.0
	Excluded ^a	0	.0
	Total	30	100.0

a. Listwise deletion based on all variables in the procedure.

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
.904	4

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
c.1	12.87	5.361	.716	.899
c.2	12.87	4.947	.863	.848
c.3	12.83	4.971	.842	.855
c.4	12.93	4.754	.735	.899

RELIABILITY

/VARIABLES=d.1 d.2 d.3 d.4

/SCALE('ALL VARIABLES') ALL

/MODEL=ALPHA

/SUMMARY=TOTAL.

Reliability

Notes

Output Created	17-MAY-2025 05:02:02	
Comments		
	Data	C:\Users\Admin\Desktop\data ภูติศกร.sav ความเชื่อมั่น.sav
	Active Dataset	DataSet1
	Filter	<none>
Input	Weight	<none>
	Split File	<none>
	N of Rows in Working Data File	30
	Matrix Input	
	Definition of Missing	User-defined missing values are treated as missing.
Missing Value Handling	Cases Used	Statistics are based on all cases with valid data for all variables in the procedure.
		RELIABILITY
		/VARIABLES=d.1 d.2 d.3 d.4
Syntax		/SCALE('ALL VARIABLES') ALL
		/MODEL=ALPHA
		/SUMMARY=TOTAL.
Resources	Processor Time	00:00:00.00
	Elapsed Time	00:00:00.00

[DataSet1] C:\Users\Admin\Desktop\data ภูติศกร.sav ความเชื่อมั่น.sav

Scale: ALL VARIABLES**Case Processing Summary**

		N	%
Cases	Valid	30	100.0
	Excluded ^a	0	.0
	Total	30	100.0

a. Listwise deletion based on all variables in the procedure.

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
.840	4

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
d.1	13.27	3.651	.590	.832
d.2	13.20	3.338	.603	.832
d.3	13.43	2.875	.796	.739
d.4	13.30	3.528	.736	.778

RELIABILITY

/VARIABLES=e.1 e.2 e.3 e.4

/SCALE('ALL VARIABLES') ALL

/MODEL=ALPHA

/SUMMARY=TOTAL.

Reliability

Notes

Output Created	17-MAY-2025 05:02:24	
Comments		
	Data	C:\Users\Admin\Desktop\data ภูติสกร.sav ความเชื่อมั่น.sav
	Active Dataset	DataSet1
	Filter	<none>
Input	Weight	<none>
	Split File	<none>
	N of Rows in Working Data File	30
	Matrix Input	
	Definition of Missing	User-defined missing values are treated as missing.
Missing Value Handling	Cases Used	Statistics are based on all cases with valid data for all variables in the procedure.
		RELIABILITY
		/VARIABLES=e.1 e.2 e.3 e.4
Syntax		/SCALE('ALL VARIABLES') ALL
		/MODEL=ALPHA
		/SUMMARY=TOTAL.
Resources	Processor Time	00:00:00.00
	Elapsed Time	00:00:00.00

[DataSet1] C:\Users\Admin\Desktop\data ภูติสกร.sav ความเชื่อมั่น.sav

Scale: ALL VARIABLES**Case Processing Summary**

		N	%
Cases	Valid	30	100.0
	Excluded ^a	0	.0
	Total	30	100.0

a. Listwise deletion based on all variables in the procedure.

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
.827	4

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
e.1	12.10	5.334	.761	.751
e.2	12.10	5.266	.719	.761
e.3	12.27	4.340	.724	.748
e.4	12.43	4.944	.502	.866

RELIABILITY

/VARIABLES=g1 g2 g3 g4

/SCALE('ALL VARIABLES') ALL

/MODEL=ALPHA

/SUMMARY=TOTAL.

Reliability

Notes

Output Created	17-MAY-2025 05:02:38	
Comments		
	Data	C:\Users\Admin\Desktop\data ภูติศกร.sav ความเชื่อมั่น.sav
	Active Dataset	DataSet1
	Filter	<none>
Input	Weight	<none>
	Split File	<none>
	N of Rows in Working Data File	30
	Matrix Input	
	Definition of Missing	User-defined missing values are treated as missing.
Missing Value Handling	Cases Used	Statistics are based on all cases with valid data for all variables in the procedure.
		RELIABILITY
		/VARIABLES=g1 g2 g3 g4
Syntax		/SCALE('ALL VARIABLES') ALL
		/MODEL=ALPHA
		/SUMMARY=TOTAL.
Resources	Processor Time	00:00:00.00
	Elapsed Time	00:00:00.01

[DataSet1] C:\Users\Admin\Desktop\data ภูติศกร.sav ความเชื่อมั่น.sav

Scale: ALL VARIABLES**Case Processing Summary**

	N	%
Valid	30	100.0
Cases Excluded ^a	0	.0
Total	30	100.0

a. Listwise deletion based on all variables in the procedure.

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
.762	4

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
g1	12.8667	3.223	.620	.673
g2	12.7333	3.582	.625	.685
g3	12.7667	2.944	.725	.610
g4	13.1333	3.499	.349	.837

RELIABILITY

/VARIABLES=h.1 h.2 h.3 h.4

/SCALE('ALL VARIABLES') ALL

/MODEL=ALPHA

/SUMMARY=TOTAL.

Reliability

Notes

Output Created	17-MAY-2025 05:02:53	
Comments		
	Data	C:\Users\Admin\Desktop\data ภูติศกร.sav ความเชื่อมั่น.sav
	Active Dataset	DataSet1
	Filter	<none>
Input	Weight	<none>
	Split File	<none>
	N of Rows in Working Data File	30
	Matrix Input	
	Definition of Missing	User-defined missing values are treated as missing.
Missing Value Handling	Cases Used	Statistics are based on all cases with valid data for all variables in the procedure.
		RELIABILITY
		/VARIABLES=h.1 h.2 h.3 h.4
Syntax		/SCALE('ALL VARIABLES') ALL
		/MODEL=ALPHA
		/SUMMARY=TOTAL.
Resources	Processor Time	00:00:00.00
	Elapsed Time	00:00:00.01

[DataSet1] C:\Users\Admin\Desktop\data ภูติศกร.sav ความเชื่อมั่น.sav

Scale: ALL VARIABLES**Case Processing Summary**

	N	%
Valid	30	100.0
Cases Excluded ^a	0	.0
Total	30	100.0

a. Listwise deletion based on all variables in the procedure.

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
.877	4

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
h.1	13.30	3.459	.735	.843
h.2	13.47	3.154	.815	.810
h.3	13.37	3.344	.709	.854
h.4	13.47	3.568	.687	.861

RELIABILITY

/VARIABLES=i.1 i.2 i.3 i.4 i.5 i.6 i.7 i.8 i.9 i.10 i.11 i.12 i.13

/SCALE('ALL VARIABLES') ALL

/MODEL=ALPHA

/SUMMARY=TOTAL.

Reliability

Notes

Output Created	17-MAY-2025 05:03:13	
Comments		
	Data	C:\Users\Admin\Desktop\data ภูติสกร.sav ความเชื่อมั่น.sav
	Active Dataset	DataSet1
	Filter	<none>
Input	Weight	<none>
	Split File	<none>
	N of Rows in Working Data File	30
	Matrix Input	
	Definition of Missing	User-defined missing values are treated as missing.
Missing Value Handling	Cases Used	Statistics are based on all cases with valid data for all variables in the procedure.
		RELIABILITY
		/VARIABLES=i.1 i.2 i.3 i.4 i.5 i.6 i.7 i.8 i9 i10 i11 i12 i13
Syntax		/SCALE('ALL VARIABLES') ALL
		/MODEL=ALPHA
		/SUMMARY=TOTAL.
	Processor Time	00:00:00.00
Resources	Elapsed Time	00:00:00.00

[DataSet1] C:\Users\Admin\Desktop\data ภูติสกร.sav ความเชื่อมั่น.sav

Scale: ALL VARIABLES**Case Processing Summary**

		N	%
Cases	Valid	30	100.0
	Excluded ^a	0	.0
	Total	30	100.0

a. Listwise deletion based on all variables in the procedure.

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
.891	13

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
i.1	53.6667	30.506	.769	.876
i.2	53.8000	31.200	.630	.882
i.3	53.7667	31.702	.505	.887
i.4	53.9667	31.482	.546	.885
i.5	53.5333	31.292	.718	.879
i.6	53.6000	30.662	.777	.876
i.7	53.9333	28.892	.658	.880
i.8	54.1333	29.085	.553	.889
i.9	53.9000	30.645	.602	.883
i.10	53.9333	31.237	.633	.882
i.11	53.7333	31.237	.574	.884
i.12	54.2333	33.013	.338	.894
i.13	53.8000	31.683	.505	.887

ภาคผนวก ค

ภาพประกอบการวิจัย

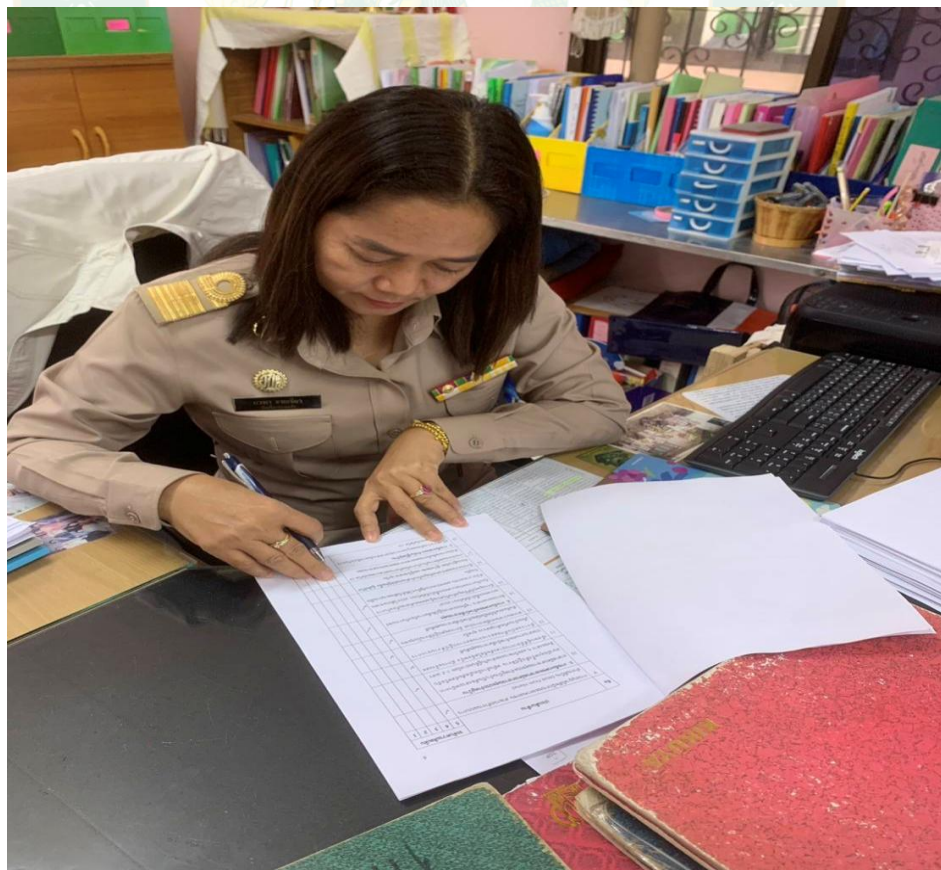
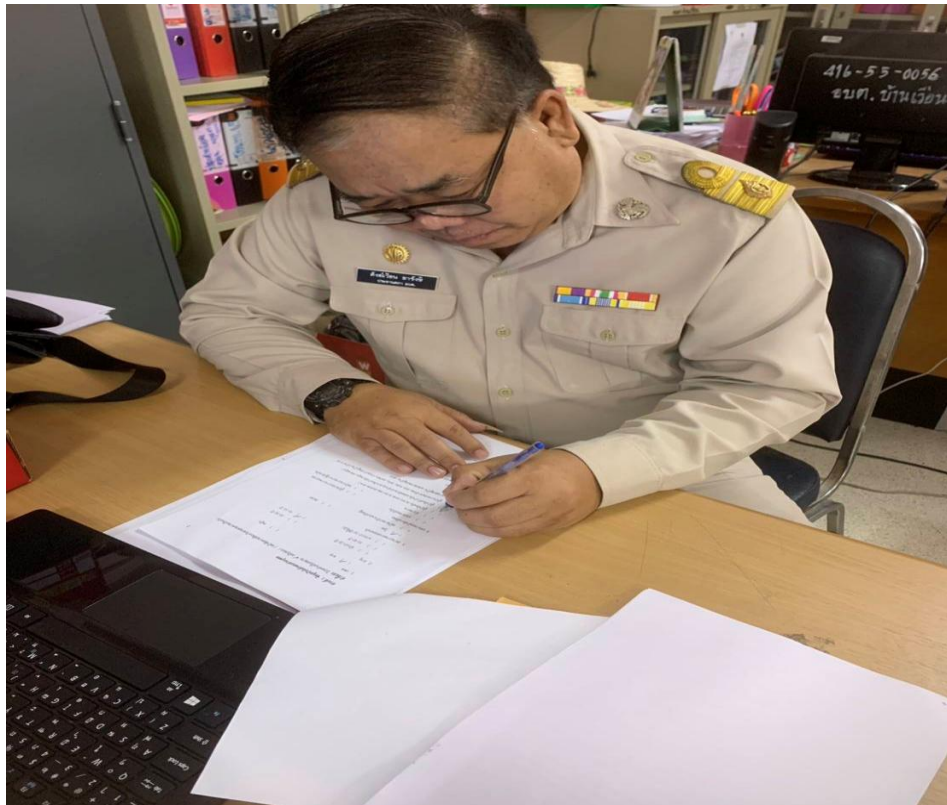

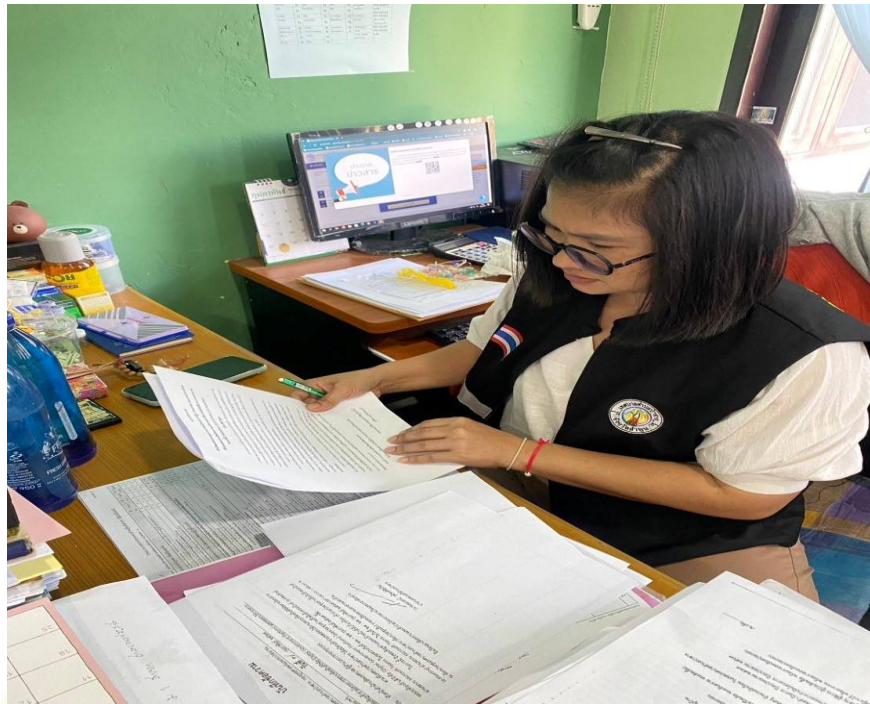

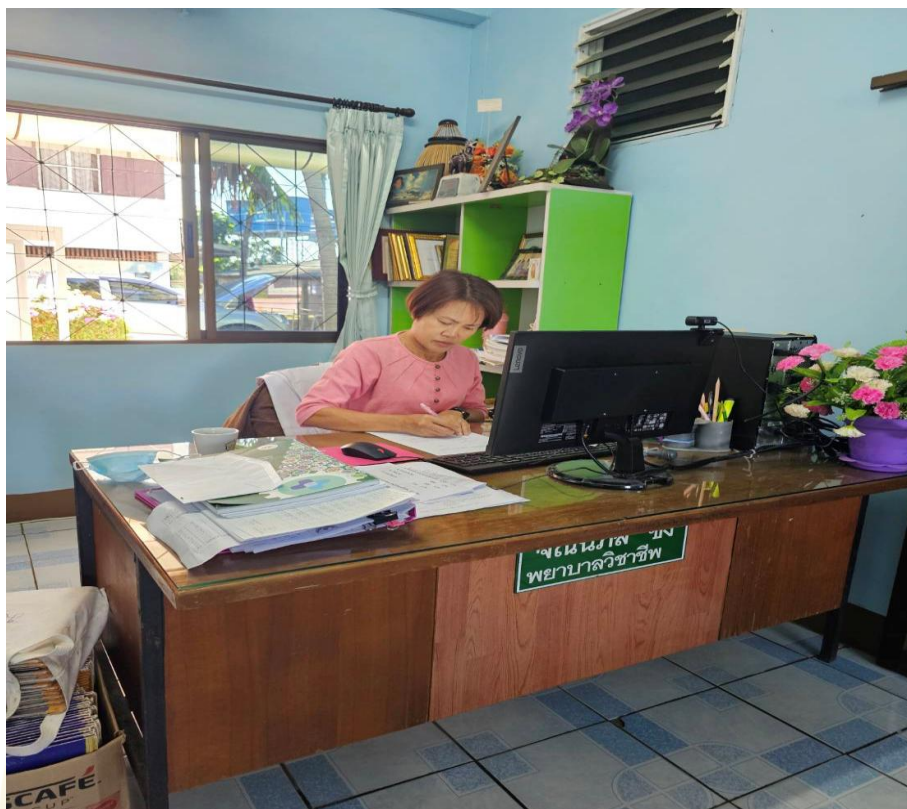

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล นายภูติศกรณ์ มูลป่า
เกิดเมื่อ 24 กรกฎาคม พ.ศ. 2539
ประวัติการศึกษา พ.ศ. 2563 ปริญญาบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการ
มหาวิทยาลัยธนบุรี
ประวัติการทำงาน พ.ศ. 2563 - 2564 พนักงานจ้างเหมาบริการ
โครงการพัฒนาตำบลแบบบูรณาการ
(Tambon Smart Team:TST)
อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน
พ.ศ. 2564 - ปัจจุบัน ทำธุรกิจส่วนตัว

